

Πάνος Κολιόπουλος

Ο **Tarzan** του Αιγιάλου

Midnight Publishing
Υδρα 1995

Ο Ταρζάν του Αιγιάλου

Πάνος Κολιόπουλος

Ο Ταρζάν του Αιγιαλού

Midnight Publishing

Ύδρα 1996

Εξώφυλλο: Σύνθεση από ένα σχέδιο του J. Allen St. John
Βινιέτες: Burne Hogarth & Byron.

Copyright © Panos Coliopoulos 1996
S. Dousmani 44
49100 Corfu
email: panflynn@otenet.gr

Οι Περιπέτειες

Τέρμα Θεού!.....	9
Ο Ταρζάν του Αιγιαλού.....	23
Ταρζάν και Ταταμπού.....	39
Ο Ταρζάν εναντίον των Κανιβάλων.....	57
Ο Ταρζάν και τα μυστήρια του Κάστρου.....	75
Ο Ταρζάν στο Δασοβούνι.....	93
Ο Ταρζάν σε Δίλημμα.....	107
Ο Ταρζάν και το Φάντασμα της Ζούγκλας.....	119
Ο Ταρζάν και το Κυνήγι του Καρχαρία.....	133
Ο Ταρζάν και η Βασίλισσα των Αμαζόνων.....	145
Ο Ταρζάν Μπερδεύεται.....	157
Τζαίην εναντίον Ταταμπού.....	173
Ο Ταρζάν και η Βασίλισσα του Οπάρ.....	187
Ο Ταρζάν και το Μυστικό της Θάλασσας.....	201
Ταρζάν ο Θρύλος της Ζούγκλας.....	219
Ο Ταρζάν Παγιδεύεται.....	235
Ο Ταρζάν και το Κισμέτ.....	251
Το Τέλος του Ταρζάν.....	267
Δεν χρειάζεται το τέλος να είναι πάντα θλιβερό.....	283

Τέρμα Θεού!

Aπό τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, κάθε καλοκαίρι εγκαταλείπαμε την πόλη για να ξενιτευτούμε σε κάποια εξοχή προκειμένου να απολαύσουμε τις χαρές του παραθερισμού. Ο πατέρας μου είχε μια πολύ περιέργη και προσωπική αντίληψη περί αναψυχής. Φρόντιζε πάντα να μας κουβαλά σε μέρη που δεν είχε ακούσει ποτέ κανείς κι όπου δεν υπήρχαν παιδιά ούτε για δείγμα. Πριν πάω σχολείο φεύγαμε αρχές Ιουνίου, με το που έσκαγαν μύτη οι πρώτες ζέστες, όταν έγινα κι εγώ μαθητής η εξορία άρχιζε αμέσως μετά το τέλος των μαθημάτων κι έληγε τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου, με τα πρωτοβρόχια. Όλο αυτό το διάστημα ήμουν εκτοπισμένος, τιμωρημένος, για κάποιον άγνωστο λόγο, μακριά από τους φίλους και τις συνήθειές μου, να βλαστημάω την κακή μου μοίρα και να μετράω μέρες σαν φαντάρος κληρωτός.

Τα πρώτα χρόνια πηγαίναμε στο βουνό. Θυμάμαι αμυδρά κάτι ονόματα που δεν συνάντησα ποτέ έκτοτε: Ανατολή, Σελίτσανη, Κρυσταλοπηγή... Μια φορά μόνο πήγαμε στην Πορταριά, αλλά οι γονείς μου δεν πέρασαν καθόλου καλά, λόγω της... πολυκοσμίας λέει! Μετά, κάποιος γιατρός, φίλος του πατέρα μου, συνέστησε θάλασσα. “Ένα κι ένα για το παιδί” του είπε. “Χρειάζεται ιώδιον. Το ιώδιον είναι το παν!”. Ξαμοληθήκαμε λοιπόν για ιώδιο, πάλι σε κάτι απίθανα μέρη, όπου βέβαια κάπως καλύτερα πέραναγα,

— Παλιόπαιδο, φαρμάκια με ποτίζεις, φαρμάκια!

Κι όπως είναι φυσικό, εγώ, από θέση ασφαλείας, τους έγγραφα κανονικά και τους δυο, ξέροντας πολύ καλά βέβαια πως αργότερα, όταν θα 'βγαινα, θα την πλήρωνα κανονικά τη διασκέδαση, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Απελπισμένος ήμουν κι ο απελπισμένος δεν έχει τίποτα να χάσει.

Τελικά, από αντίδραση, έγινα άριστος κολυμβητής. Στα επτά μου κολυμπούσα στα καίκια που ήταν δεμένα αρόδο και βάραγα βουτιές απ' το κατάρτι, κάνοντας τους γονείς μου να παθαίνουν απανωτές κρίσεις υστερίας —που συνοδεύονταν αργότερα, φυσικά, από το πατροπαράδοτο γενναίο καταχέρισμα. Ήταν όμως η μοναδική διέξοδος που μου 'μενε. Στο νερό ήμουν βασιλιάς! Ζούσα, κυριολεκτικά, για την ώρα του μπάνιου, συνήθως κατά τις δώδεκα το μεσημέρι, και ξαμολιόμουν από την αρχή της άμμου να βουτήξω στα δροσερά νερά, με συνοδεία τα ουρλιαχτά και τις παραινήσεις των γονιών —που θέλαν φυσικά «το καλό μου»! Για μια ώρα —τόσο διαρκούσε η ελευθερία μου— αλώνιζα το σύμπαν. Για μια ώρα ξέχναγα την απίστευτη βαριεστιμάρα των «διακοπών» και την κακιά μου μοίρα κι ονειρευόμουν πως ήμουν ο Ταρζάν σε νέες περιπέτειες! Μόλις έβγαινα ήξερα πως το όνειρο αυτό θα το πλήρωνα ακριβά, αλλά δεν μ' ένοιαζε, ήμουν προετοιμασμένος. Τουλάχιστον ζούσα αυτή τη μια ώρα!

Καθώς μεγάλωνα, χρόνο με τον χρόνο, η επιτήρηση των γονιών μου και οι απαιτήσεις τους χαλάρωσαν λίγο. Φαίνεται ότι άρχιζαν να το παίρνουν απόφαση πως ήταν δύσκολο να με κουμαντάρουν κι έτσι, κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, έβαζαν κάμποσο νερό στο κρασί τους. Τώρα έμεινα στο νερό με τις ώρες και παρ' όλο που οι παραινήσεις του τύπου “θα πνιγείς!”, “μην απομακρύνεσαι!”, “όχι βουτιές!” και “βγες έξω, θα κρυώσεις” δεν έλειπαν, ωστόσο δεν τράβαγαν τα πράγματα και στα άκρα.

Μετά, όταν έμπαινα στα δέκα, ο πατέρας μου ανακάλυψε τον Αιγιαλό!

Ο Αιγιαλός ήταν ένα από τα θέρετρα εκείνα που μάζευε κάθε καλοκαίρι χιλιάδες παραθεριστές από τον κάμπο. Τέρμα Θεού, ούτε ο χάρτης δεν το έχει!

Πρόκειται για μια απέραντη παραλία που απλώνεται όσο φτάνει το μάτι προς βορρά, μέχρι τη μυστηριώδη Βάθη, και ως τα βράχια του Κάστρου προς νότο, είκοσι λεφτά δρόμος με τα πόδια από το καφενείο του Αραχτού. Για να λέμε την αλήθεια η αμμουδιά είναι εξαιρετική. Ψιλή-ψιλή άσπρη άμμος –ιδανική για αμμόλουτρα και για να σου ζεματάει τις πατούσες έτσι και γελιόσουν να περπατήσεις χωρίς πέδιλα. Και η θάλασσα καλή είναι. Βαθιά –στα πέντε μέτρα άπατα–, με καθαρά νερά και, παρ' όλο το ανοιχτό πέλαγο, τον περισσότερο καιρό ήσυχη. (Αυτά είναι και τα κύρια ατού που δεν παρέλειπε να εκθειάζει κάθε λίγο και λιγάκι ο πατέρας μου –εμ, βέβαια, πού να βρει άλλα;).

Αν περιμένετε να υπάρχει χωριό ή έστω συνοικισμός, σας γέλασαν οικτρά. Καθόσον ο Αιγιαλός, φίλοι μου, αποτελείται από... καφενεία! Μάλιστα, καλά ακούσατε. Καφενεία. Το καφενείο του Αραχτού, το καφενείο του Βαρότσου, το καφενείο του Αρτούρου και το καφενείο του Χαλκιά. Απ' αυτά τη μεγαλύτερη πελατεία συγκέντρωναν τα δυο πρώτα, οι ιδιοκτήτες των οποίων ήταν φυσικά ορκισμένοι εχθροί. Πέρα από τα καφενεία υπήρχε ένα χαμόσπιτο που ανήκε στον Αραχτό και που τον χειμώνα το χρησιμοποιούσε σαν αποθήκη για μήλα, κροκάρι και σανό για τα ζώα και το καλοκαίρι το νοίκιαζε σε εύπορους χωριάτες, ένα μισοχτισμένο πέτρινο όπου έμενε ο περιστασιακός μου φίλος εδώ πέρα, ο Μήτσος ο Γιαννιώτης και το δικό μας, που ο πατέρας μου επέμενε να ονομάζει «βίλα». Τίποτα άλλο.

Πού έμεναν οι χιλιάδες παραθεριστές που ενέσκηπταν; Μα στις καλύβες, στην άκρη της θάλασσας. Μια σειρά –τις «καλές χρονιές» και δυο– που απλωνόταν ως εκεί που φθάνει το μάτι του ανθρώπου. Ήταν φτιαγμένες με κλαριά και φτέρη που όσο διατηρούνταν ακόμη φρέσκα παρουσίαζαν μια εξαιρετικά γραφική εικόνα, όταν όμως ξεραίνονταν

–κι αυτό γινόταν πολύ γρήγορα κάτω από το λιοπύρι– τότε ήταν... άσε. Εκεί, σ' ένα χώρο δύο επί δύο ζούσαν οι παραθεριστές. Εκεί κοιμούνταν στρωματσάδα στην άμμο ή σε ράντζα, εκεί μαγείρευαν με τις γκαζιέρες του πετρελαίου, εκεί τρώγαν. Ορίστε; Πού πλένονταν; Μα στη θάλασσα. Πού πήγαιναν για την ανάγκη τους; Μα στο πίσω μέρος της καλύβας. Κάναν ότι κάναν και μετά το έθαβαν στην άμμο. Γιατί δηλαδή, οι γάτες είναι πιο έξυπνες;

Τέλος πάντων... Πίσω από τα καφενεία, μέχρι τα ριζά του βουνού (γιατί είχε και βουνό η περιοχή), απλώνονταν οι μπαχτσέδες, τα χωράφια και οι μηλιές, κάτι που έδινε στο τοπίο μια σχεδόν τροπική χροιά (τουλάχιστον στα δικά μου τα μάτια). Προς τη μεριά της Βάθης μάλιστα υπήρχαν δάση ολόκληρα από πλατάνια και καστανιές και με τις πηγές και τα ρυάκια που κύλαγαν στη σκιερή δροσιά τους το θέαμα ήταν άγρια επιβλητικό.

Το βουνό, χαμηλό στο ύψος του Αιγιαλού, ψηλώνει καθώς απλώνεται νότια για να καταλήξει στο κατάφυτο και μυστηριώδες Δασοβούνι, το κτήμα του Βασιλιά, όπου πηγαινοέρχονταν κάθε μέρα φορτηγά κουβαλώντας ξυλεία. Λέγαν πως εκεί υπήρχαν πολλά ελάφια ελεύθερα, αλλά απαγορευόταν φυσικά αυστηρά το κυνήγι (ένεκα ο βασιλεύς).

Ένα άλλο ενδιαφέρον σημείο ήταν το Κάστρο. Αυτό ήταν –απ' ότι κατάλαβα, γιατί αν περιμένεις να σε διαφωτίσουν οι ιθαγενείς σώθηκες– ένα παλιό Φράγκικο φρούριο, χτισμένο πάνω στην κορυφή ενός βράχου που δεσπόζει στη θάλασσα και στο εσωτερικό του οποίου είχε φυτρώσει ολόκληρη ζούγκλα, που για να τη διασχίσεις χρειάζονται τσεκούρι και πάλι... Ακούγονταν και κάτι ιστορίες για ένα θησαυρό, αλλά είπαμε, με τις ιστορίες των ντόπιων δεν βγάζει κανείς άκρη.

Κάτω ακριβώς από το Κάστρο (που, περιττό να πω, αποτελούσε απαγορευμένη περιοχή για μένα), η θάλασσα

σχημάτιζε τρεις, τέσσερις διαδοχικούς κολπίσκους, σπαρμένους με βράχια, σαν βυθισμένο αρχιπέλαγος, που εγώ αμέσως ονόμασα Ατλαντίδα, από τη γνωστή βυθισμένη ήπειρο. Οι ψαράδες μιλούσαν και για κάτι ερείπια αρχαίων σπιτιών στον βυθό... Τρέχα γύρευε!

Στο βάθος του νότιου ορίζοντα μπορούσε να διακρίνει κανείς τα Γαλάζια Βουνά –σαν αυτά στον «Γκαούρ-Ταρζάν»– κι εκεί βρισκόταν το θρυλικό Βένετο, ένα χωριό που κάθε χρόνο λέγαν πως βυθιζόταν κι από λίγο στη θάλασσα. Ίσως τώρα που μιλάμε να 'χει βυθιστεί τελείως.

Όπως είπα και πιο πάνω, ο Αιγιαλός κατοικείται από καφετζήδες. Μόνο το καλοκαίρι όμως. Τον χειμώνα όλοι τούτοι ανέβαιναν σ' ένα χωριό, πάνω στο βουνό, την Καστανιά. Εκεί είχαν τα σπίτια τους, τα ζωντανά τους, τα χειμερινά τους χωράφια κι εκεί την έβγαζαν (οι άντρες αρχτοί στο καφενείο υποθέτω και οι γυναίκες με την τσάπα στη δουλειά) μέχρι τον Ιούνιο που κατηφόριζαν και πάλι στη θάλασσα.

Ο σπουδαιότερος από τους καφετζήδες –κι επιστήθιος φίλος του πατέρα μου– ήταν ο κυρ-Κώτσος ο Αραχτός (όνομα και πράγμα). Ο κυρ-Κώτσος, από τότε που τον θυμάμαι, φόραγε τα ίδια ρούχα και την ίδια λιγδερή τραγιάσκα –αμφιβάλω αν τα 'βγαζε και για να κοιμηθεί. Όλη μέρα άλλαζε καρέκλες στο καφενείο κι όταν δεν διηγόταν κυνηγετικές ή ψαράδικες ιστορίες (όπου ο «ρουφιάνος ο λαγός» ή η «ρουφιάνα η συναγρίδα» κατάφερναν πάντα να του ξεφύγουν την τελευταία στιγμή) έπνεε μένεα και καταριόταν «αυτόν τον ρουφιάνο τον Βαρότσο», που και ο ίδιος είχε ξεχάσει πια για ποιο λόγο τον εχθρευόταν. Ο πατέρας μου πολλές φορές είχε προσπαθήσει να συμφιλιώσει τα αντίπαλα στρατόπεδα των καφετζήδων, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ο κυρ-Κώτσος μου άρεσε. Δεν ξέρω... Τον έκανα γούστο. Ίσως γιατί ήταν μέγας παραμυθάς, ίσως γιατί στο βάθος ήταν καλοκάγαθος, παρά το αγύριστο κεφάλι του. Ίσως πάλι γιατί απ' όλους τους ιθαγενείς ήταν ο

μόνος που μου έδινε την εντύπωση ότι ήταν ευχαριστημένος με τη ζωή του.

Κάτι που δεν θα μπορούσε να πει κανείς για τον γιο του, τον Γιώργη. Ο Γιώργης ήταν πάντα τσαντισμένος, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει κανείς το γιατί. Ή τσαντισμένος ή φευγάτος. Εκεί που τον έβλεπες να 'χει ακουμπήσει στον πάγκο του καφενείου και να ονειρεύεται με μάτι απλανές, εκεί πάταγε τις φωνές στα περιστασιακά γκαρσόνια (που συνήθως δεν φτουρούσαν για πολύ μέσα σε τέτοιο αλλοπρόσαλλο κλίμα) ή φερόταν γαϊδουρινά στους πελάτες. Ο Γιώργης ήταν ο αδιαφιλονίκητος άρχοντας του καφενείου. Αυτός έλυνε κι έδενε, ο κυρ-Κώτσος σιγά να μην χάλαγε τη ζαχαρένια του! Κανείς δεν τον πολυσυμπαθούσε ωστόσο τον Γιώργη κι ο πατέρας μου συνήθιζε να λέει ότι “ο κωλοχαράκτηρας του διώχνει πελάτες και θα το χτυπήσει το κεφάλι του μια μέρα, αλλά θα 'ναι αργά”, όμως εγώ πιστεύω πως το πρόβλημά του ήταν μάλλον το ύψος του. Γιατί, παρατηρημένο, οι πιο ζοχάδες είναι πάντα οι κοντοί. Άσε που τις μεγαλύτερες ζημιές στην ιστορία πάλι κοντοί τις έκαναν! Μια πιθαμή ψηλότερος ο Γιώργης και δεν θα 'χε κανένα πρόβλημα, όλο με το «σεις» και με το «σας» θα ήταν.

Η κυρα-Μαριγούλα ήταν η σύζυγος του Αραχτού και μάνα του Γιώργη. Μια ξερακιανή γυναίκα, πετσι και κόκαλο, που δεν σταματούσε στιγμή όλη μέρα, στην κουζίνα, στα κατσίκια, στα χωράφια, να φουρνίσει, να πλύνει, να μαγειρέψει... Η γυναίκα-λάστιχο! Και παρ' όλα αυτά όλο με το χαμόγελο. Και τον Αραχτό τον τσίγκλιζε που δεν του πήγαινε να εγκαταλείψει την καρέκλα, αλλά καλόβολα.

Αυτής είχε μοιάσει και η Σμαραγδούλα, η μικρότερη κόρη της οικογένειας.

Η Σμαραγδούλα ήταν στην ηλικία μου κι από την πρώτη χρονιά που «ανακαλύψαμε» τον Αιγιαλό κάναμε παρέα όταν δεν είχε δουλειές. Το βράδυ δηλαδή που πηγαίναμε στο καφενείο και οι «μεγάλοι» κουβέντιαζαν για τα δικά

τους ή παίζαν κολτσίνα. Καμιά φορά ερχόταν και στο μπάνιο, αλλά αυτό όχι πολύ συχνά. Η Σμαραγδούλα ήταν ένα όμορφο, δυνατό και καλόβολο κοριτσάκι, αλλά δεν την είχα κοιτάξει (στην αρχή) με πονηρό μάτι, σαν κάτι συμβαθήτριες που είχα, μπουκιά και συχώριο, γιατί την έβλεπα περισσότερο σαν μέρος του τοπίου παρά σαν άνθρωπο. Βέβαια, όπως ήταν μοιραίο, αυτό δεν θα κρατούσε επ' άπειρον, γιατί μεγαλώναμε και οι χυμοί της εφηβείας δεν αστειεύονταν, όμως αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Η Σμαραγδούλα είχε και μια μεγαλύτερη αδερφή, την Αντιγόνη. Αυτή όμως ήταν «κοπέλα της παντρειάς», που λέει κι η μάνα μου, κι έτσι δεν είχα πολλά-πολλά μαζί της. Η Αντιγόνη ήταν φτυστή ο αδερφός της ο Γιώργης στον χαρακτήρα. Απότομη, ζοχάδα, όλα της φταίγαν, όλα της ξίνιζαν και δεν σταμάταγε να γκρινιάζει. Το πρόβλημα αυτής εδώ όμως δεν ήταν το ύψος –μακάρι να 'ταν!– αλλά ο Στέργιος, ο φορτηγατζής, που τον αγαπούσε, λέει, τρελά αλλά αυτός ούτε να τη φτύσει. Οπότε τα νεύρα και τα διάολια είχαν την εξήγησή τους, δεν ήταν τελείως από χαρακτήρος.

Από τους άλλους αξιοπερίεργους –και μιας και μιλάμε για γυναίκες– θα πρέπει να επιστήσω την προσοχή σας στην Κατίνα, τη μεγάλη κόρη του Βαρότσου. Κι αυτό γιατί όχι μόνο ήταν το ωραιότερο κομμάτι της περιοχής, αλλά απ' ότι λεγόταν «τα ήθελε» κιόλας. Και μιλάμε εδώ για πρώτης τάξεως κόμματο, έτσι; Περπατούσε η Κατίνα κι αναστέναζαν οι πέτρες, όχι αστεία! Κι όλο τσαχπινιές κι όλο πειράγματα με τους ψαράδες και τους φορτηγατζήδες! Δηλαδή, τι να τα λέμε τώρα, θα 'πρεπε να τη δείτε για να καταλάβετε. Η μάνα μου την έλεγε «τσουλί», αλλά εμένα κάτι τέτοια «τσουλιά» είναι που με ενέπνεαν ανέκαθεν. Πλην, όταν είσαι μικρός κι εξαρτώμενος, άντε να βρεις το δίκιο σου!

Από τους υπόλοιπους θ' αναφερθώ επί τροχάδην στους άλλους δυο καφετζήδες που συνιστούσαν τον Αιγιαλιώτικο

πληθυσμό. Ο Αρτούρος είχε μαγαζί κάπως απόμερα και γι' αυτόν τον λόγο «χτυπούσε μύγες», οπότε για να τραβήξει τους πελάτες έβαζε το γραμμόφωνο στη διαπασών με κάτι φοβερά λαϊκά, «Μαντουμπάλα», «Ζιγκουάλα» και τα λοιπά, αλλά το μόνο που κατάφερνε, ο άμοιρος, ήταν να τους διώξει ακόμα πιο μακριά. Ο Χαλκιάς πάλι έπαιζε αμερικάνικα, «Ω Κάρολ», «Σπήντυ Γκονζάλες», «Νταϊάνα» και προσπαθούσε να μαζέψει την «έξαλλη νεολαία» –τους χωριάτες δηλαδή που νόμιζαν πως είναι «μοντέρνοι», τρομάρα τους!

Τα πρώτα χρόνια της εξορίας μου στον Αιγιαλό ένιωθα ότι θα μου 'στριβε. Φίλοι –που να μιλάμε την ίδια γλώσσα– αν εξαιρέσουμε τον «περιστασιακό» Μήτσο, μηδέν. Διασκέδαση, πέραν του μπάνιου, κάτω από το μηδέν. Μόνο τα βράδια, στο καφενείο, με τη Σμαραγδούλα, κάπως ξαλεγράριζα. Καθόμασταν σ' ένα τραπεζάκι παράμερο και κουβεντιάζαμε με τις ώρες, ενώ η μάνα μου κι ο πατέρας μου έπαιζαν κολτσίνα με τον Αραχτό κι άλλους φιλικούς τους παραθεριστές. Της έλεγα για το σχολείο, τη ζωή στην πόλη, τα έργα που είχα δει στο σινεμά, τους φίλους μου στην γειτονιά και τις σκανδαλιές που σκαρώναμε, για τα βιβλία που είχα διαβάσει... Συχνά της διηγιόμουν ολόκληρες περιπέτειες από τον «Μικρό Ήρωα», τον «Υπεράνθρωπο» και τον «Γκαούρ-Ταρζάν». Μερικές φορές της τα δάνειζα να τα διαβάσει και πάντα, μα πάντα, μου τα επέστρεφε σε άψογη κατάσταση, καμιά σχέση με τους μακαντάσηδες στη γειτονιά που τα γύριζαν πατσαβούρια! Αυτό μ' έκανε να την εκτιμήσω ακόμη περισσότερο. Εκείνη πάλι μου 'λεγε διάφορες ιστορίες που είχε ακούσει από τις γριές στο χωριό για φαντάσματα, λάμιες, νεράϊδες και βρυκόλακες, για τον θησαυρό του Κάστρου και για το μισοβυθισμένο Βένετο.

Καμιά φορά, όταν μαζεύονταν πολλοί φορτηγατζήδες και κατέβαζαν κάμποσα τσίπουρα, βάζαν θανατερά ζείμπέκικα στο γραμμόφωνο κι έφερναν τις βόλτες τους

στην τσιμεντένια πίστα –όλα τα εξοχικά κέντρα είχαν τέτοιες πίστες κείνη την εποχή. Τότε, οι υπόλοιποι παραθεριστές άφηναν τις γκαζόζες και τα χαρτιά και χτυπούσαν παλαμάκια, να εμψυχώσουν τους χορευτές. Κι εκείνοι πάλι, δως του σπασίματα και τσαλίμια, δως του στράκες και «όπα!»... έδιναν τον καλύτερό τους εαυτό τα παιδιά! Όταν τύχαινε να χορεύει ο Στέργιος, ξεπρόβαλε και η Αντιγόνη από την κουζίνα και τον παρατηρούσε διακριτικά από μια άκρη, σκοτεινή και συνοφρυωμένη. Μετά, ξαφνικά, τσαντιζόταν κι εξαφανιζόταν πάλι. Η Σμαραγδούλα κι εγώ, που ήμασταν «εν γνώσει», κοιταζόμασταν τότε και βάζαμε τα γέλια. Κοίτα να δεις πόσο ρεντίκολα γίνονται οι άνθρωποι όταν ερωτεύονται! Εμείς, ευτυχώς, δεν επρόκειτο να ξεπέσουμε ποτέ τόσο χαμηλά!

Οι φορτηγατζήδες ήταν οι αναμφισβήτητοι ήρωες της περιοχής. Ίσως επειδή η ρόδα πρόσδιδε τότε κάποια αίγλη, ίσως πάλι επειδή ήταν γλεντζέδες και ντερβίσηδες. Κατέβαζαν ένα βόδι στην καθισιά τους, πίναν ένα πηγάδι τσίπρο, μεράκλωναν στο πιτς φυτίλι κι έριχναν κείνες τις ανεπανάληπτες ζείμπεκιές προς τέρψη του φιλοθεάμονος κοινού. Επί πλέον, όπως οι περισσότεροι ήταν νέα παιδιά και λεύτερα, αποτελούσαν το κρυφό όνειρο κάθε χωριατοπούλας –βλέπε Αντιγόνη π.χ.

Δουλειά τους ήταν να κουβαλούν ξύλα από το Δασοβούνι, το κτήμα του Βασιλιά. Όλη μέρα ανεβοκατέβαιναν, σταματώντας πάντα και στο πήγαινε και στο έλα είτε στο καφενείο του Αραχτού είτε σ' αυτό του Βαρότσου. Οι περισσότεροι προτιμούσαν τον Βαρότσο και δεν νομίζω που το τσίπρο του ήταν καλύτερο, μάλλον η τσαχπίνα η Κατίνα ευθυνόταν για την επιλογή (και προσωπικά δεν μπορώ να τους κατηγορήσω).

Ο Στέργιος, που τον έχει βάλει στο μάτι η Αντιγόνη (πλην ματαιώς), ερχόταν στο καφενείο του Αραχτού. Ήταν ένα θηρίο μέχρι χει πάνω, ξανθός και πάντα γελαστός. Αυτός ο άνθρωπος είχε στομάχι σίδηρο. Του βάραγες μπουνιά

και δεν καταλάβαινε Χριστό! Μια φορά, λένε, που έγινε μια φασαρία με κάτι Σαρακατσαναίους, πλάκωσε στο ξύλο καμιά δεκαριά. Είδαν κι έπαθαν για να τους γλιτώσουν από τα χέρια του. Ο Στέργιος ήταν τσίφτης σωστός. Ποτέ δεν ξέχναγε να μου φέρει την Τρίτη τον «Μικρό Ήρωα» και την Πέμπτη τον «Γκαούρ-Ταρζάν». Άσε που ήξερε του κόσμου τις περίεργες ιστορίες που ευχαρίστως διηγόταν με τις ώρες στη Σμαραγδούλα κι εμένα. Για τον έρωτα της Αντιγόνης δεν νομίζω να 'χε καταλάβει τίποτα. Ούτε γιατί τον απόπαιρνε συνέχεια και τον προγκούσε είχε καταλάβει. Πού να του πάει το μυαλό του ανθρώπου!

Τους φορτηγατζήδες τους ζήλευα περισσότερο κι από τους φαράδες ακόμη. Καβαλούσαν το αμάξι τους και πήγαιναν όπου ήθελαν, βρε παιδί μου! Ήταν ελεύθεροι! Ταξίδευαν, έβλεπαν κόσμο. Σήμερα εδώ, αύριο εκεί... Στη ζούγκλα θα ήταν κυνηγοί αγρίων θηρίων κι εξερευνητές. Ο Στέργιος θα ταίριαζε γάντι σαν Μαξ Άρλαν στον «Γκαούρ-Ταρζάν».

Οι φαράδες πάλι –μιας και το 'φερε η κουβέντα– ήταν αλλουνού παπά ευαγγέλιο!

Υπήρχαν στον Αιγιαλό δυο διαφορετικά κι αντιμαχόμενα τσούρμα γρι-γρι που ψάρευαν σαρδέλες. Αγριωποί στην όψη, πάντα αξούριστοι, βρώμικοι και ξυπόλυτοι, σαν πειρατές, δεν μιλούσαν πολύ, ούτε κι ανακατεύονταν με τον ντόπιο πληθυσμό, μόνο συναμετάξυ τους κάναν παρέα. Μέχρι το μεσημέρι κοιμούνταν στις βάρκες τους. Μετά ξυπνούσαν για να μαγειρέψουν κακαβιά ή φασολάδα, ανάλογα με το τι υπήρχε και να διορθώσουν τα δίχτυα. Αργά τ' απόγευμα σαλπάριζαν για το ψάρεμα. Μπροστά το καίκι, πίσω η μαούνα κι ακόμα πιο πίσω οι «λάμπες». Τη νύχτα βλέπαμε τα φώτα τους σαν ένα μεγάλο, λαμπερό κολιέ στ' ανοιχτά της θάλασσας. Επέστρεφαν χάραμα και ξεφόρτωναν την ψαριά για να τη φορτώσουν σε φορτηγά που περίμεναν έτοιμα, με τις καρότσες φίσκα στα τελάρα με φιλοκομμένο πάγο, να μεταφέρουν τα ψάρια στην πόλη για

πούλημα. Υπήρχε μεγάλος συναγωνισμός για το πιο καίκι θα φτάσει πρώτο, για το ονόρε.

Οι καπεταναίοι είχαν τελείως διαφορετικούς χαρακτήρες. Ο ένας, ο καπτά-Μαύρος, ήταν ένας αγριωπός φωνακλάς κι όλο κατέβαζε καντήλια, ενώ ο αντίπαλός του, ο καπτά-Αντρέας ήταν ακριβώς το αντίθετο, ένας ήσυχος, γελαστός άνθρωπος που ούτε τσακωνόταν ποτέ, ούτε πρόσβαλε το πλήρωμά του σαν τον άλλο. Το μυστήριο ήταν πως και οι δυο κάναν καλά τη δουλειά τους αν και χρησιμοποιούσαν διαφορετικές μεθόδους. Προσωπικά προτιμούσα τον καπτα-Μαύρο, αφενός γιατί μου θύμιζε τον Μπιλ Μπόουνς της «Νήσου των Θησαυρών» κι αφετέρου επειδή μου υποσχέθηκε να με πάρει κάποια φορά μαζί στο ψάρεμα.

Αυτό το καλοκαίρι των δεκατεσσάρων μου χρόνων πήγα στον Αιγιαλό έχοντας πάρει ορισμένες σημαντικές αποφάσεις. Αυτή τη φορά ήξερα πως θα τα πέρναγα καλά. Και το ήξερα γιατί το είχα ήδη προγραμματίσει όλον τον χειμώνα. Διάολε, στο κάτω-κάτω είχα μεγαλώσει! Ήδη είχα ξεπεράσει στο ύψος τον πατέρα μου και πήγαινα στο Γυμνάσιο. Δεν θ' άφηνα πια τους άλλους να κανονίζουν τη ζωή μου για μένα. Θα 'παιρνα την κατάσταση στα χέρια μου. Ήδη, από το περασμένο καλοκαίρι μ' άφηναν να πηγαίνω για μπάνιο μόνος μου. Τα «μη» και οι νουθεσίες εξακολουθούσαν να υπάρχουν βέβαια, αλλά ποιος τους έδινε πια σημασία! Άλλωστε, είχα βάλει μυαλό, έμαθα να ξεπερνάω τους σκοπέλους αναίμακτα. Λες εκεί ένα «μάλιστα» και κάνεις το δικό σου, αφήνοντας τους άλλους με την ηθική ικανοποίηση ότι «ακούς».

Αυτό το καλοκαίρι στον Αιγιαλό σίγουρα θα 'ταν τελείως ξεχωριστό. Για μια τελευταία ίσως φορά, πριν προφθάσω να μεγαλώσω, μου δινόταν η ευκαιρία να ζήσω μέσα στο όνειρο που ο ίδιος είχα κατασκευάσει. Και την ευκαιρία αυτή δεν σκόπευα να τη χάσω με τίποτα!

Ο Ταρζάν του Αιγιαλού

Ήταν, κατά πως μας πληροφορούσαν συνεχώς οι μετεωρολόγοι στο ραδιόφωνο, το «θερμότερο καλοκαίρι των τελευταίων είκοσι ετών», με την άσφαλτο να λιώνει, τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι, κι ακίνητος να στεκόσουν ακόμα, και τον λίβα να φυσάει μαλακά από την Αφρική, σαν για να κάνει την κατάσταση ακόμη πιο αφόρητη. Οι παγοπώλες δεν πρόφταναν να παραδίδουν κατ' οίκον πάγο για τις παγωνιέρες των απειλισμένων νοικοκυράδων, τα βυτιοφόρα του Δήμου έφερναν γύρες την πόλη ψεκάζοντας τη σκόνη με νερό για να κατακαθίσει, ενώ κάτι αρχαίοι ανεμιστήρες ξεχώθηκαν από την αποθήκη για να δώσουν μια ψευδαίσθηση δροσιάς στα πυρωμένα σπίτια.

Ήταν μέσα σ' αυτόν τον γενικό πανικό που ξεκινήσαμε για τον Αιγιαλό και τη «βίλα» μας, ακριβώς την επομένη του τέλους των μαθημάτων στα σχολεία, πριν προφτάσω καν να δω τους φίλους μου, να πάμε ένα σινεμά σαν άνθρωποι, να παίξουμε κανένα ξυλίκι, κανέναν κρυφτοντενεκέ, να πλακωθούμε με τους αντίπαλους της διπλανής γειτονιάς!

— Αχ, γλιτώνουμε επιτέλους απ' αυτό το καμίνι! αναφώνησε η μητέρα μου κάνοντας αέρα με τη βεντάλια της καθώς το παλιό *Opel Olympia* του μπαμπά έπαιρνε αριστοτεχνικά πλην αγχομαχώντας τη στροφή που θα μας έβγαζε στον δημόσιο.

— Αλίμονο από κάτι άλλους που θα πηγαινοέρχονται, μουρμούρισε ο άντρας της κουνώντας το κεφάλι του. Ένα Σαββατοκύριακο στον παράδεισο και μετά, άντε πάλι ξανάμανά πίσω στην κόλαση.

«Παράδεισο» φυσικά εννοούσε τον Αιγιαλό!...

Δυστυχώς, ο «παράδεισος» αυτή τη φορά μας πρόδωσε, γιατί κι εδώ καιγόταν το πελεκούδι! Όχι μόνο δεν κουνιόταν φύλλο, αλλά πάταγες κάτω κι ένιωθες την άμμο να σου πυρώνει τις σόλες των παπουτσιών. Και να χρειάζεται να κάνουμε οικονομία στο νερό, από φόβο μην και στερέψει το πηγάδι!

Αυτή η κατάσταση είχε όμως και τα καλά της. Και πρώτα απ' όλα, η μάνα μου, που δεν άντεχε τις μεταβολές της θερμοκρασίας (παραπονιόταν το ίδιο σε ζέστη ή σε κρύο), είχε τελείως ξεμπερδευτεί κι αυτό σήμαινε πως δεν είχε ούτε το κουράγιο ούτε τη θέληση ν' ασχολείται με την αστυνόμευσή μου.

— Κόψε το λαιμό σου, μου 'λεγε κάθε που δεν συμφωνούσε με κάτι που έκανα. Κόψε το λαιμό σου. Θα τα πούμε το Σάββατο που θα 'ρθει ο πατέρας σου, εγώ δεν αντέχω...

Άλλο που δεν ήθελα!

Δυο μέρες μετά την άφιξή μας στον «παράδεισο», κι επωφελούμενος του γενικού κλίματος αποσύνθεσης που επικρατούσε, έβαλα σ' ενέργεια το σχέδιό μου. Σιγά-σιγά και με ρέγουλα –γιατί έτσι και μ' έπαιρναν χαμπάρι ζήτω που καήκαμε!– οργανώθηκα, έκανα τα σχέδιά μου, συγκέντρωσα τα απαραίτητα και χρειαζούμενα και ήμουν πια πανέτοιμος να κάνω την κίνησή μου.

Πρώτα απ' όλα κάθισα και έφτιαξα τα όπλα που μου χρειαζόνταν. Στο τόξο, που είχα από την προηγούμενη χρονιά, άλλαξα τη χορδή, αντικαθιστώντας την σπάγκινη με μια από χοντρή πετονιά που οικονόμησα από τον πάντα πρόθυμο να βοηθήσει τους χασομέρηδες Αραχτό. Μετά

σκάρωσα μια αρμαθιά βέλη πρώτης τάξεως από λεπτές βέργες κρανιάς που ξεφλούδισα επιμελώς και λείανα με το μαχαίρι και χοντρό γυαλόχαρτο. Τις μύτες τους τις έκαψα, για να σκληρύνουν, και σε μερικά κοτσάρισα και μια πρόκα μπροστά –αυτά ήταν τα θανατηφόρα– με μια δικιά μου πατέντα. Όσο για τα φτερά –απαραίτητα για τη σταθερότητα– ας είναι καλά οι κότες της κυρα-Μαριγούλας! Η φαρέτρα ήταν πρόβλημα, αλλά τελικά το έλυσα κι αυτό χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι χοντρό καναβάτσο που βρήκα πεταμένο στις βάρκες (δηλαδή όχι εντελώς πεταμένο, αλλά τέλος πάντων). Το έραψα γύρω-γύρω με σακοράφα κι έτσι απέκτησα φαρέτρα πρώτης τάξεως.

Για λόγχη χρειάστηκε να «δανειστώ» ένα από τα μακριά στειλιάρια που χρησιμοποιούν οι χωριάτες για να τινάζουν τα φρούτα από τα δέντρα. Το έκοψα στο μέγεθος που μου χρειαζόταν, του έφτιαξα μια σουβλερή μύτη μπροστά, που τη σκλήρυνα κι αυτή στη φωτιά, και ήταν έτοιμο (και κυρίως αγνώριστο).

Μαχαίρι ήταν δύσκολο φυσικά να προμηθευτώ –δεν είναι κάτι που ζητάς από τη μάνα σου. Να σουφρώσω κανένα από την κουζίνα, ούτε λόγος, θα μ’ έπιαναν αμέσως, οπότε αντίο περιπέτειες, αντίο ζούγκλα, αντίο όλα! Έστυψα το μυαλό μου να βρω λύση, αλλά λύση δεν έβρισκα. Τι διάολο Ταρζάν θα ήμουν χωρίς μαχαίρι; Τελικά η ιδέα μου ήρθε ένα βράδυ που παίζαμε με τη Σμαραγδούλα κολτσίνα στο καφενείο του πατέρα της.

— Βρε, Σμαραγδούλα, της κάνω με το πιο γαλίφικο ύφος που μπορούσα να επιστρατεύσω. Μήπως μπορείς να βουτήξεις για μένα κανένα μαχαίρι από την κουζίνα σας; Με τόσα πολλά που έχετε ποιος θα καταλάβει ότι λείπει ένα;

— Μαχαίρι; Τι να το κάνεις το μαχαίρι; με ρώτησε η φιλενάδα μου.

Τώρα τι να της έλεγα και τι να καταλάβαινε!...

— Το θέλω για το ψάρεμα, είπα το πρώτο ψέμα που μου κατέβαινε. Οι δικοί μου δεν μου δίνουν, για να μην κοπώ, λέει, κι έτσι αναγκάζομαι να κόβω τις πετονιές με τα δόντια. Είναι πράγματα αυτά τώρα;

Με κοίταξε δύσπιστα.

— Από πότε έγινες ψαράς εσύ; Εδώ δεν ξέρεις ούτε αγχίστρι να δένεις.

Προσβλήθηκα.

— Εγώ δεν ξέρω να δένω αγχίστρι! αναφώνησα. Εδώ με παραδέχτηκε μέχρι κι ο πατέρας σου.

Η Σμαραγδούλα χαμογέλασε.

— Τώρα μάλιστα! Τα βρήκαμε τα λεφτά μας!

Δεν προχωρούσε η δουλειά. Έκανα τον θιγμένο.

— Καλά, δεν πειράζει..., μουρμούρισα. Μια χάρη σου ζητήσαμε κι εσύ...

Τελικά, από 'δώ την είχα, από κει την είχα, την κατάφερα. Το τραπεζομάχαιρο που μου 'φερε δεν έκοβε ούτε νερό βέβαια, αλλά με μια λίμα, που δανείστηκα από τον εξυπηρετικότατο Αραχτό, το έκανα ξυράφι. Έντυσα και τη λαβή σφιχτά με σπάγκο, για να μη γλιστράει, σκάρωσα και μια πέτσινη θήκη μ' ένα κομμάτι από παλιό κάλυμμα καθισμάτων που μου 'δωσε ο φίλος μου ο Στέργιος, ο φορτηγατζής, και πάει κι αυτό.

Εννοείται πως όλα τα περαιτέρω καταχωνιάστηκαν σε μια κρυψώνα στον στάβλο του Αραχτού που δεν την έβρισκαν μακάρι και να 'ψαχναν εκατό χωροφυλάκοι.

Μετά πήρα ένα παλιό μαγιό μου, κίτρινο, και με λαδομπογιά ζωγράφισα πάνω του επιμελώς βούλες πάνθηρα. Όταν τελείωσα, ούτε εγώ ο ίδιος δεν μπορούσα να πιστέψω πως δεν ήταν αληθινό. Κρύφτηκε βέβαια κι αυτό με τα άλλα εφόδια.

Και τώρα αρχίζουν τα δύσκολα.

Για ζούγκλα είχα επισημάνει μια ιδανική τοποθεσία, καμιά εκατοστή μέτρα πίσω από το σπίτι μας. Ήταν οι μηλιές του Αραχτού, ένα αχανές δάσος που έφτανε ως τον δρόμο (παραλίγο να τον πω «δημόσιο») προς βορρά κι ένας θεός ξέρει μέχρι πού προς ανατολή και δύση. Τα δέντρα δεν ήταν πολύ ψηλά, αλλά ήταν ιδανικά για σκαρφάλωμα κι όπως βρίσκονταν κοντά-κοντά σε μερικά σημεία θα μπορούσε κάποιος να κάνει ταρζανιές από κλαδί σε κλαδί. Έλειπαν όμως φυσικά οι κληματσίδες της ζούγκλας, άνευ των οποίων πώς θα κάναμε όπως ο Τζώννυ Βαϊσμούλλερ στο σινεμά; Άρα θα έπρεπε να μεριμνήσουμε ούτως ώστε να διορθωθεί η ατέλεια αυτή της φύσης. Μ' άλλα λόγια χρειαζόμουν σκoiνιά.

Ευτυχώς, από σκoiνιά άλλο τίποτα σ' αυτόν τον ευλογημένο τόπο! Άρχισα να μαζεύω ότι έβρισκα. Νά κάτι πεταμένα κομμάτια στην παραλία, από τα δίχτυα, να κάτι «ξεχασμένα» καπίστρια, να κάτι τριχιές αδέσποτες... Σιγά-σιγά κατάφερα να μαζέψω μπόλικο πράγμα. Από κει και πέρα όλα ήταν εύκολα. Διάλεγα τα κατάλληλα δέντρα, έδενα τα σκoiνιά στα κλαριά που με βόλευαν και τα 'κρυβα στις φυλλωσιές, μην και τα πάρει κανένα μάτι κι έχουμε τρεχάματα. Έτσι, κομμάτι-κομμάτι, σε λιγότερο από δέκα μέρες εξόπλισα ένα σεβαστό τμήμα της ζούγκλας μου. Η ιδέα ήταν, σε κάθε μου εξόρμηση να αμολάω τα σκoiνιά, να κρέμονται, και να τα κρύβω ξανά μετά. Το ευτύχημα, όπως όλοι εδώ πέρα ήταν κλασσικοί τεμπέληδες, σπάνια πήγαινε κάποιος στις μηλιές κι έτσι είχα όλο το πεδίο ελεύθερο ν' αλωνίζω.

Τέλος ήρθε και η μεγάλη μέρα. Ξύπνησα πρωί –προς μεγάλη έκπληξη της μάνας μου– έβαλα φανελάκι, σορτσάκι, πέδιλα κι έτρεξα στον στάβλο του Αραχτού να πάρω τα όπλα και τα εφόδιά μου. Εκεί, πέταξα τα ρούχα μου, φόρεσα το πανθηρέ μαγιό, τη ζώνη με το μαχαίρι στη μέση, τη φαρέτρα και το τόξο στον ώμο, άδραξα και τη λόγ-

χη μου στο δεξί χέρι και ξεχύθηκα ακράτητος στην περιπέτεια.

Κείνο που δεν υπολόγισα όμως ήταν τα τριβόλια, αυτά τα άθλια αγκάθια, σαν μικροσκοπικές νάρκες, που βρίσκονταν διάσπαρτα στα χωράφια, μέχρι τη ζούγκλα μου. Βλαστήμησα την ώρα και τη στιγμή που άφησα τα πέδιλά μου στον στάβλο κι έκανα μια νοερή σημείωση να σκληραγωγήσω τις πατούσες μου, ώστε να μην τις τρυπούν τ' αγκάθια, όπως των ιθαγενών. Ευτυχώς κάτω από τα δέντρα φύτρωνε μόνο δροσερό γρασίδι κι έτσι γρήγορα ξέχασα αυτή την οδυνηρή εμπειρία.

Μπήκα στη ζούγκλα μου, όπως μπαίνουν σε μια εκκλησία. Σήμερα όλα ήταν διαφορετικά, όλα μαγικά. Τώρα που οι αισθήσεις μου, αισθήσεις κυνηγού, βρίσκονταν σ' επιφυλακή έβλεπα πράγματα που δεν είχα ξαναδεί, άκουγα ήχους που δεν είχα προσέξει άλλοτε, μύριζα μυρωδιές που δεν ήξερα ότι υπήρχαν. Άγρια λουλούδια φύτρωναν εδώ κι εκεί σε διάφορα χρώματα, τα πουλιά κελαηδούσαν αδιάκοπα, νόμισα δε πως άκουγα ως και το κελάρυσμα των αυλακιών του ποτίσματος.

Ήμουν καταμαγεμένος!

Προχωρούσα προσεκτικά, σ' επιφυλακή, προσέχοντας να μην κάνω θόρυβο και τρομάξω τα θηράματα, αλλά και να κρατήσω την παρουσία μου κρυφή από τους άγριους κανίβαλους που σίγουρα караδοκούσαν κάπου στα βάθη αυτού του μυθικού δάσους.

Σχαρφάλωσα στα δέντρα κι έλυσα ένα-ένα τα σκοινιά. Μετά κάθισα να ξεκουραστώ λίγο πάνω στο αγαπημένο μου δέντρο, το μεγαλύτερο της περιοχής. Φυσούσε, για πρώτη φορά από τη μέρα που ήρθαμε, ένα δροσερό αεράκι από τη θάλασσα, και τα τζιτζίκια χαλούσαν τον κόσμο. Τα πουλιά τα συναγωνίζονταν, σε μια κάπως πιο μελωδική γκάμα βέβαια. Ήμουν πανευτυχής! Επιτέλους, ζούσα αυτό που ονειρευόμουν! Ήμουν αυτός που ήθελα! Σηκώθηκα όρ-

θιος στο κλαδί κι άφησα ν' αντηχήσει η κραυγή του Ταρζάν. Τα τζιτζίκια και τα πουλιά διέκοψαν τη συναυλία τους με το μαχαίρι. Τι συνέβαινε; Ποιο ήταν αυτό το τρομερό θηρίο που έκανε την εμφάνισή του στο δάσος τους;

Ο Ταρζάν, ο βασιλιάς της ζούγκλας!

Γεμάτος χαρά άρπαξα ένα σκοινί και πήδησα στο γειτονικό δέντρο. Η επιτυχία μ' έκανε να νιώσω ακόμα πιο δυνατός, ακόμα πιο μοναδικός! Ετοιμαζόμουν να συνεχίσω στο επόμενο δέντρο όταν το αετίσιο μάτι μου διέκρινε μια κίνηση στο έδαφος. Μια μαύρη σιλουέτα σερνόταν στα χαμηλά χόρτα. Ένας μαύρος πάνθηρας!

Κρατώντας την αναπνοή μου, ξεκρέμασα το τόξο, πήρα ένα βέλος και σιγά-σιγά χωρίς να βιάζομαι σημάδεψα το θηρίο. Σε δευτερόλεπτα μέσα θα σωριαζόταν κεραυνοβολημένο. Τάνυσα τη χορδή... Τα δάχτυλά μου άρχισαν να χαλαρώνουν...

“Μιάου...”

Ο πάνθηρας είχε σηκώσει το κεφάλι του και με κοιτούσε.

Χαμήλωσα το τόξο...

“Μιάου;”

Είχε καθίσει στα πίσω πόδια του και με περιεργαζόταν με εμπιστοσύνη. Ίσως...

Ίσως, αντί να τον σκότωνα... Θα μπορούσα ίσως να τον κάνω φίλο μου, να τον εξημερώσω. Έτσι, όταν θα βρισκόμουν σε κίνδυνο, θ' άφηνά την κραυγή μου κι εκείνος θα έτρεχε να με βοηθήσει. Ναι... Δεν ήταν κακή ιδέα...

Έβαλα το τόξο και το βέλος στη θέση τους κι αρπάζοντας μια κληματσίδα γλίστρησα γρήγορα στο έδαφος.

Ο πάνθηρας στεκόταν και με κοίταζε πάντα ατάραχος. Άπλωσα το χέρι μου. Δίστασε για μια στιγμή και μετά ήρθε να τριφτεί πάνω του.

“Μιάου...”

— Μιάου, του απάντησα στη γλώσσα του. Είμαι ο Ταρζάν των Πιθήκων, ο βασιλιάς της ζούγκλας.

Ο πάνθηρας τρίφτηξε στα πόδια μου γουργουρίζοντας. Τον είχα κερδίσει! Έχασα ένα θήραμα, αλλά κέρδισα έναν φίλο!

Από τη μέρα εκείνη, ο Μπαγκίρα, όπως τον ονόμασα, από τον ομώνυμο ήρωα του Κίπλιγκ, με περίμενε κάθε πρωί στην άκρη της ζούγκλας και μαζί, δίπλα-δίπλα σαν τους καλύτερους φίλους, εξερευνούσαμε την άγρια κι επικίνδυνη περιοχή, κυνηγούσαμε πουλιά, σκαρφαλώναμε στα δέντρα κι όταν κουραζόμασταν τρώγαμε το κολατσιό που έφερνα εξεπιτούτου και μετά κλέβαμε κι ένα υπνάκο αγκαλιά. Ο Μπαγκίρα έγινε ο πιο πιστός μου σύντροφος. Ποτέ δεν μαλώναμε, ποτέ δεν διαφωνούσαμε, ποτέ δεν γκρινιάζαμε. Ανατρίχιαζα στην ιδέα ότι μπορούσα να τον είχα σκοτώσει τη μέρα που πρωτοσυναντηθήκαμε. Αν είχε γίνει αυτό εκείνος θα 'χε απλά χάσει τη ζωή του, εγώ όμως;

Αλλά αντιμετώπιζα ένα σοβαρό πρόβλημα με τη ζούγκλα μου. Βλέπεις, έπρεπε κάθε φορά να σκαρφαλώνω στα δέντρα, ένα-ένα, για να λύνω τις κληματσίδες και μετά άντε ξανά σκαρφάλωμα για να τις κρύψω στη θέση τους. Μου 'βγαινε η πίστη! Άσε που η διαδικασία έτρωγε πολλή ώρα! Κάτι έπρεπε να κάνω, αλλά τι; Να τις αφήσω να χρέμονται δεν γινόταν, γιατί έτσι και τις ανακάλυπτε κάποιος πάει η ζούγκλα! Να συνεχίσω πάλι το ίδιο βιολί ήταν αδιανόητο.

Κάθισα κάτω να στύψω το κεφάλι μου και στο τέλος βρήκα την ιδανική λύση.

Χρειαζόμουν έναν βοηθό! Πώς δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν; Μήπως ο Ταρζάν δεν είχε την Τσίτα για να του κάνει τις αγγαρείες; Βέβαια Τσίτα ήταν κάπως δύσκολο να βρω—κι ο Μπαγκίρα δεν φτουρούσε για κάτι τέτοια—, μπορούσα όμως να βρω ένα «Μπόϋ», όπως ο Ταρζάν είχε τον γιο του.

Μπόυ όμως πού να βρεθεί εδώ πέρα; Σάματι υπήρχαν πολλά παιδιά; Βέβαια υπήρχε ο Μήτσος ο Γιαννιώτης, ένα χρόνο μικρότερος από μένα, μικροσκοπικός και καλόβολος... Όταν δεν έκανε θελήματα του πατέρα του παίζαμε καμιά φορά μαζί. Αν μπορούσα να τον πείσω...

Μια και δυο πάω να τον βρω. Τον πιάνω, τον καθίζω κάτω και του αναπτύσσω την όλη υπόθεση λεπτομερώς. Το πρόβλημα ήταν που έπρεπε να του εξηγήσω τα πάντα. Να φανταστείτε ούτε τι ήταν ο Ταρζάν δεν ήξερε! Αλλά πού να το ξέρει ο φουκαράς, σάματι είχε πάει ποτέ στο σινεμά; Τέλος, με τα πολλά, τον έπεισα.

Την πρώτη φορά που τον πήγα στη ζούγκλα, ο άνθρωπος φρικάρισε!

— Πωπώ! αναφώνησε. Τι έχ'ς κάν'ει ρε συ ιδώ πέρα;

— Και πού 'σαι ακόμα! του λέω με καμάρι. Τίποτα δεν έχεις δει!

Ανεβαίνω στα δέντρα, λύνω τις κληματσίδες κι αρχίζω τις ταρζανιές. Ο φουκαράς ο βλάχος έπαθε ταράκουλο!

— Πωπώ! έλεγε και ξανάλεγε. Ισύ είσι άλλου πράμα, ρε πιδί μ'! Πώς τα κάν'ς ούλα αυτά τα κόλπα;

— Μπα, δεν είναι τίποτα, λέω εγώ μετριόφρονα. Θα σου δείξω και σένα. Θα σ' εκπαιδεύσω.

— Αλήθεια, ρε Κώτσιου; ενθουσιάστηκε το θύμα. Θα μ' αφήκ'ς να κάνου κι ιγώ;

— Όρεξη να 'χεις να μαθαίνεις!

Ανέβηκε ο άχαρος σ' ένα δέντρο, πήγε να περάσει σ' ένα άλλο, αλλά το φοβήθηκε φαίνεται κι έτσι βρέθηκε να αιωρείται ανάμεσα στα δυο κρεμασμένους από την κληματσίδα.

— Τώρα τι γένιτι; μου φώναξε τρομοκρατημένος.

— Γλίστρα στο σκοινί μέχρι κάτω και πήδα, του κάνω. Δεν του άρεσε η συμβουλή.

— Θα σκουτουθώ, ρε, θα σκουτουθώ, τσίριξε.

— Δεν είναι ψηλά, ρε κόπανε, γλίστρα και πήδα.

Ψηλά δεν ήταν για μένα που είμαι ντερέκι, αλλά για τον Ποκοπίκο τα μεγέθη ήταν διαφορετικά. Έτσι, όταν με τα πολλά το πήρε απόφαση κι έκανε αυτό που του είπα ήρθε και κουτρουβαλιάστηκε στο χορτάρι σαν άδειο σακί γδέρνοντας τα κοκαλιάρικα γόνατά του.

Σηκώθηκε κουτσαίνοντας και μιζοκλαίγοντας.

— Τσακίστ'κα, ου δόλιους, τσακίστ'κα!...

Έτσι δεν είχα δυσκολία να τον πείσω πως καλύτερα, μέχρι να «καταλάβει τον παλμό», να αναλάβει το λύσιμο και το φύλαγμα των κληματσίδων, παρακολουθώντας με προσεχτικά πώς κάνω τα διάφορα ταρζανικά κόλπα κι όταν, με το καλό, νιώσει έτοιμος εδώ είμαστε πάλι.

Ο Μήτσος συμφώνησε κι έτσι, κάθε πρωί εγώ αλώνιζα στη ζούγκλα μου απερίσπαστος, ενώ ο Μπού ανέλαβε να διεκπεραιώνει όλα εκείνα τα ρουτινιάρικα κι ενοχλητικά που δεν άρμοζαν σ' έναν Ταρζάν του δικού μου διαμετρήματος.

Βέβαια, πού και πού, όλο και κάτι του έδειχνα. Πώς να ρίχνει με το τόξο, πώς να πετάει το μαχαίρι, πώς να ανιχνεύει και πώς να κινείται ανάμεσα στην τροπική βλάστηση χωρίς να κάνει θόρυβο. Αλλά δεν βαριέσαι, ανεπίδεκτος ήταν ο άχαρος! Για να γινόταν αυτός Ταρζάν θα 'πρεπε να 'ρθουν τα πάνω κάτω και να βγαίνει ο ήλιος στον βορρά. Όμως τι να περιμένει κανείς από έναν πρωτόγονο ιθαγενή; Μ' αυτή τη σκέψη ήμουν επιεικής μαζί του. Μου αρκούσε που έκανε τις αγγαρείες.

Μια μέρα που ο Μήτσος δεν μπορούσε να 'ρθει γιατί είχε δουλειά με τον πατέρα του, ο Μπαγκίρα κι εγώ αποφασίσαμε να εξερευνήσουμε τα μέρη εκείνα της ζούγκλας που δεν γνωρίζαμε ακόμα.

Η κατεύθυνσή μας ήταν βόρεια. Ήξερα πως εκεί βρισκόταν ένα πυκνό δάσος με πολλά ρυάκια, βλάστηση τροπική και μάλλον με θηράματα που περίμεναν να τα κυνηγήσουμε.

Περάσαμε από διάφορους κήπους και χωράφια, από μικρές ζούγκλες οπωροφόρων δέντρων, από μποστάνια και καλαμποκιές και τέλος φτάσαμε στον προορισμό μας.

Το μέρος ήταν πραγματικά εκπληκτικό! Σε σύγκριση η μικρή μας ζούγκλα έμοιαζε με κήπο! Τεράστια δέντρα με πυκνό φύλλωμα, καστανιές, πλατάνια κι άλλα που δεν τα ήξερα, κατέβαιναν από την πλαγιά του βουνού κι έφταναν μέχρι εκεί που βρισκόμασταν. Ένα πλατύ ρέμα κυλούσε ήρεμα πάνω στα βότσαλα και κατευθυνόταν προς τη θάλασσα που διακρίναμε στα δεξιά μας. Η ατμόσφαιρα ήταν κάτι παραπάνω από επιβλητική, ήταν παραδεισένια!

Πήρα τον Μπαγκίρα στον ώμο μου και μπήκα στο ρέμα. Το νερό μου έφτανε μέχρι τα γόνατα και ήταν δροσερό κι ευχάριστο. Περάσαμε απέναντι και χωθήκαμε στο δάσος. Εδώ ήταν ένας άλλος κόσμος. Φωνές πουλιών που δεν είχα ξανακούσει ως τώρα έρχονταν από τις πυκνές φυλλωσιές κι ανακατεύονταν με τους χιλιάδες άγνωστους ήχους αυτής της φοβερής και τρομερής ζούγκλας. Το χορτάρι στο έδαφος ήταν ψηλό κι απάτητο ενώ θάμνοι ξεφύτρωναν παντού. Άγρια λουλούδια πρόσθεταν χρώμα σ' αυτό το εκπληκτικό τοπίο. Δεν αποκλείεται μερικά να ήταν και σαρκοφάγα!

Ο Μπαγκίρα κατέβηκε από τον ώμο μου κι άρχισε ν' ανιχνεύει το έδαφος. Έβγαλα το τόξο μου κι ετοίμασα ένα βέλος για κάθε ενδεχόμενο. Προχωρούσαμε έτσι, με προφυλάξεις, όπως αρμόζει στους έμπειρους κυνηγούς, με τα μάτια δεκατέσσερα και τ' αυτιά τεντωμένα.

Ξαφνικά ο Μπαγκίρα κοκάλωσε με το μπροστινό του πόδι μετέωρο. Ένα πνιχτό μουγκρητό ξέφυγε από το λαρύγγι του. Ακολούθησα το βλέμμα του και είδα, στη ρίζα

ενός αιωνόβιου πλάτανου ένα πλάσμα που δεν είχα ξαναντι-κρίσει ως τώρα. Έμοιαζε με σαύρα, αλλά ήταν τεράστιο! Από το κεφάλι ως την άκρη της ουράς του θα ήταν τουλάχιστον ένα μέτρο. Τα πίσω του πόδια ήταν μεγαλύτερα από τα μπροστινά ενώ το κεφάλι θύμιζε προϊστορικό δεινόσαυρο! Ένα άγνωστο θηρίο, απειλητικό κι απαίσιο σε απόσταση μικρότερη από τα δέκα μέτρα μπροστά μας.

Σήκωσα το τόξο μου και σημάδεψα το φοβερό ερπετό κρατώντας την αναπνοή μου. Αν ήταν δηλητηριώδες κι αποφάσιζε να μας επιτεθεί... *Τουάνγκ!!!* Το βέλος έφυγε σφυρίζοντας και πήγε να καρφωθεί στην κοιλιά του θηρίου. Το είδα να τινάζεται βγάζοντας μια απαίσια κραυγή κι αμέσως του έριξα και δεύτερο βέλος που το βρήκε κάτω από το λαιμό. Ο δεινόσαυρος γκρεμίστηκε στο χορτάρι σφάδάζοντας. Πλησιάσαμε με προφυλάξεις κι όταν βρεθήκαμε στα δυο μέτρα, για καλό και για κακό του έριξα και τρίτο βέλος. Το θηρίο σφάδαξε μερικές φορές ακόμη και μετά έμεινε ακίνητο με το απαίσιο στόμα του ανοιχτό.

Ο Μπαγκίρα έκανε μια-δυο βόλτες γύρω από το πτώμα μουγκρίζοντας, το σκούνηξε μερικές φορές με το μπροστινό του πόδι και μετά τραβήχτηκε πιο πέρα και ξάπλωσε στο γρασίδι.

Για μια στιγμή σκέφτηκα να πάρω το θήραμα μαζί μου, να το δείξω στον Μήτσο να δει τι έχασε, αλλά σιχαινόμεουν να τ' ακουμπήσω κι έτσι κι αλλιώς πώς θα το κουβαλούσα; Οπότε περιορίστηκα να τραβήξω από το πτώμα τα βέλη μου κι αφού καθάρισα το σιχαμένο αίμα με φύλλα φώναξα τον Μπαγκίρα και συνεχίσαμε την εξερεύνηση στα ενδότερα της φοβερής ζούγκλας.

Ήμουν ικανοποιημένος γιατί το σημάδι μου με το τόξο, μετά τις ατέλειωτες ώρες εξάσκησης, αποδείχτηκε άψογο. Αχ και να 'ταν από καμιά μεριά οι φιλαράκοι της γειτονιάς να με χαμαρώσουν! Θα 'σκαγαν απ' το κακό τους!

Αργότερα σκαρφαλώσαμε πάνω σε μια τεράστια καστα-

νιά απ' όπου μπόρεσα να βγάλω τη φοβερή κραυγή μου, ειδοποιώντας τα θηρία αυτής της ζούγκλας για την παρουσία μου. Εκεί, στο χοντρό κλαρί του δέντρου φάγαμε το κολατσιό που είχα φέρι μαζί κι αφού ξεκουραστήκαμε λίγο κατεβήκαμε και πήραμε τον δρόμο του γυρισμού.

Αποφάσισα να ονομάσω την περιοχή αυτή «Ζούγκλα των Δεινosaύρων».

Ταρζάν και Ταταμπού

Όλα αυτά ήταν καλά και άγια, αλλά έλειπε κάτι. Ο Μπαγκίρα κι ο Μπόϋ –που τις περισσότερες φορές απουσίαζε γιατί τον αγγάρευε ο πατέρας του– δεν έφταναν για να κάνουν την εικόνα να φαίνεται πλήρης. Το πρόβλημα ήταν ολοφάνερο. Έλειπε η Τζαίην. Χωρίς Τζαίην η ζούγκλα έμοιαζε φτωχή. Γιατί τι αξία έχει να κάνεις του κόσμου τα κατορθώματα αν δεν υπάρχει εκεί γύρω μια γυναίκα να σε θαυμάσει; Είναι σαν να κάνεις παγκόσμιο ρεκόρ στο επί κοντώ στην αυλή του σπιτιού σου χωρίς κανέναν μάρτυρα. Λέει; Δεν λέει.

Το πρόβλημα με απασχολούσε όλο και περισσότερο τον τελευταίο καιρό, αλλά όσο κι αν έστυβα το μυαλό μου δεν εύρισκα εφικτή λύση. Άλλωστε δεν συνωστίζονταν πια και οι υποψήφιοι. Στην πραγματικότητα μόνο δύο υπήρχαν, η Σμαραγδούλα και η Ασπασία. Αλλά και οι δυο περιπτώσεις είχαν τις δυσκολίες τους.

Η μεν Σμαραγδούλα είχε όλα τα προσόντα για τον ρόλο –με εξαίρεση τα μαύρα της μαλλιά–, αλλά ήταν συνέχεια απασχολημένη με τις δουλειές του σπιτιού και του μαγαζιού. Μόνο το βράδυ άδειαζε και δεν γινόταν βέβαια να την τρέχω νυχτιάτικα στις ζούγκλες. Επιπλέον, και να άδειαζε, δεν ήταν καθόλου σίγουρο ότι θα συμφωνούσε να παίξει τον ρόλο της. Τα κορίτσια έχουν μυαλό πολύ διαφορετικό από το δικό μας, δεν βρίσκεις άκρη.

Η Ασπασία, για την οποία δεν έχουμε μιλήσει ακόμη (κακώς), ήταν βαφτιστήρα του μπαμπά από τον Σταυρό και παραθέριζε κάθε χρόνο στον Αιγιαλό με τους γονείς της. Ήταν ένα χρόνο μικρότερή μου και μέχρι τη χρονιά εκείνη, για να πω τη μαύρη αλήθεια, δεν την είχα προσέξει καθόλου. Έλα όμως που ξαφνικά, κείνο το καλοκαίρι, έγινε κι αυτή ένα πράγμα μπουκιά και συχώριο! Όπως η Σμαραγδούλα, πέταξε και τούτη κάτι στηθάκια, κάτι ωραία καπούλια, κάτι μπουτάκια...! Δηλαδή, την είδα στη θάλασσα με μαγιό και τρόμαξα να τη γνωρίσω! Εντάξει, προσωπάκι πάντα όμορφο είχε, με τα ξανθά μπουκλωτά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια (από ποιον τα πήρε, στην οικογένειά της όλοι είναι μαυροτσούκαλοι!), αλλά τώρα με τα υπόλοιπα χαρίσματα έγινε σας λέω άλλο πράγμα. Να πω τα ωραιότερα μπούτια που είχα δει ποτέ; Να το πω κι ας το θεωρήσετε υπερβολικό.

Η Ασπασία, στη ζούγκλα ως Τζαίην... Εγώ Ταρζάν... Αυτό κι αν είναι εργάρα! Πού ξέρεις... Μπορεί να γινόταν κι αυτό. Όλα γίνονται. Όρεξη να υπάρχει και μυαλό ικανό να σκαρφίζεται κόλπα, τα υπόλοιπα έρχονται από μόνα τους –τουλάχιστον έτσι ήθελα να πιστεύω!

Το πρόβλημα με την Ασπασία ήταν βέβαια η δυσκολία ν' απομακρυνθεί από την καλύβα των κουμπάρων. Όχι ότι δεν θα την άφηναν να έρθει μαζί μου, αλλά θα 'πρεπε να βρω του κόσμου τις (ψεύτικες) δικαιολογίες να πω κι αυτό μου έκοβε την όρεξη. Άσε που μαζί της δεν είχα το θάρρος που είχα με τη Σμαραγδούλα. Κι αν με κορόιδευε; Κι αν μ'έκανε σούργελο στις φιλενάδες της; Τι γίνεται; Με τι μούτρα θα κατέβαινα εγώ μετά στην παραλία για μπάνιο;

Τελικά, το σκέφτηκα από 'δώ, το σκέφτηκα από κει, αποφάσισα να κάνω μια πρώτη δοκιμή με τη Σμαραγδή και βλέποντας και κάνοντας. Έτσι λοιπόν, ένα βράδυ που καθόμασταν στο καφενείο και χαζολογούσαμε της το 'σκασα το μυστικό.

— Έρχεσαι καμιά μέρα στη ζούγκλα; της κάνω αδιάφορα δήθεν.

Με κοίταξε γεμάτη απορία.

— Ποια ζούγκλα; ρώτησε.

Δεν αρχίζαμε καλά...

— Στις μηλιές, της εξήγησα. Έχω φτιάξει μια κατάσταση καταπληκτική εκεί, θα δεις... Κληματοσίδες με τις οποίες πετάω από δέντρο σε δέντρο...

— Πετάς από δέντρο σε δέντρο;!!!

Θαυμασμός ήταν αυτό που διέκρινα στη φωνή της; Σαρκασμός; Και τα δυο;

— Έλα να δεις από μόνη σου, είπα. Τελείως ταρζανικά πράγματα σου λέω. Θα μείνεις κατάπληκτη. Δεν το 'χω πει σε κανένα, μόνο εσύ το ξέρεις.

Φάνηκε να το σκέφτεται. Της είχα μάλλον κεντρίσει την περιέργεια.

— Κι εμένα τι με θες; ρώτησε στο τέλος επιφυλακτικά.

— Εσύ θα 'σαι η Τζαίην, της εξήγησα. Θα είναι πολύ ωραία, θα δεις...

Με κοίταξε φευγαλέα και χαμογέλασε.

— Η Τζαίην είναι η γυναίκα του Ταρζάν, παρατήρησε.

Ήταν ενήμερη τουλάχιστον (χάρη σε μένα φυσικά που την επιμόρφωνα τόσα χρόνια τώρα)!

— Ε, ναι..., μουρμούρισα.

— Εγώ θα 'μαι η Τζαίην κι εσύ ο Ταρζάν;

Απέφευγα να την κοιτάζω τώρα.

— Ας πούμε...

Γέλασε.

— Κι αν μας πιάσουν οι μανάδες μας τι θα τους πούμε;
Σειρά μου να ξαφνιαστώ.

— Τι να τους πούμε; απόρησα. Γιατί, κάνουμε τίποτα κακό;

Με κοίταξε για κάμποσο και μετά χαμογέλασε.

— Ξέρω κι εγώ; είπε. Καμιά φορά...

— Μπα, δεν τρέχει τίποτα, είπα. Εγώ στο λέω. Κανείς δεν θα μας πάρει χαμπάρι.

Το σκέφτηκε κάμποσο. Μετά κούνησε το κεφάλι της.

— Μπα, δεν κάνω εγώ για Τζαίην, κατέληξε. Μάλλον σε κείνη την άλλη φέρνω. Ξέρεις... αυτή απ' τα περιοδικά... Τη «μελαψή Ελληνίδα»...

— Την Ταταμπού! αναφώνησα.

Γέλασε.

— Ναι, μπράβο. Τη γυναίκα του άλλου..., αυτού που δεν χωνεύει ο Ταρζάν...

— Του Γκαούρ.

— Ακριβώς, του Γκαούρ. Ναι, σίγουρα! Σ' αυτή φέρνω οπωσδήποτε!

— Οπότε δεν υπάρχει και κίνδυνος παρεξήγησης, αστειεύτηκα.

Γέλασε.

— Τώρα μάλιστα!

Η κουβέντα συνεχίστηκε μέχρι που ήρθε η ώρα να φύγω με τη μάνα μου. Της είπα για τα δέντρα με τις κλιματσίδες, για τον Μπαγκίρα, τα παθήματα του Μπού (που την έκαναν να ξεκαρδιστεί στα γέλια), για τη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων (ο φόνος της σαύρας την εντυπωσίασε), για τις εξερευνήσεις μας... Της κέντρισα την περιέργεια.

— Καλά, είπε στο τέλος. Μπορεί να τα καταφέρω να ξεφύγω αύριο το πρωί για καμιά ώρα. Δεν στο υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθήσω.

Αλληλούια!

— Μην ξεχάσεις να φέρεις το μαγιό σου μαζί, της λέω.
Τσιτώθηκε.

— Τι να το κάνω το μαγιό μου; Για μπάνιο θα πάμε;

Της εξήγησα υπομονετικά ότι δεν νοείται Ταταμπού –ή Τζαίην– με φουστάνι και με τα πολλά κατάφερα να την πείσω. Έτσι δώσαμε ραντεβού για τις οχτώ το επόμενο πρωί στην είσοδο της ζούγκλας και χωρίσαμε.

Το πώς κοιμήθηκα κείνο το βράδυ η καρδιά μου το ξέρει. Καμιά φορά ξημέρωσε ο θεός την ημέρα κι εγώ πετάχτηκα από το κρεβάτι μου κι άρχισα να ετοιμάζομαι. Η μάνα μου παραξενεύτηκε να με δει όρθιο τέτοια ώρα, αλλά δεν είχα ούτε διάθεση, ούτε ώρα για να της εξηγήσω πράγματα που, έτσι κι αλλιώς, δεν θα καταλάβαινε. Οπότε, ήπια γρήγορα-γρήγορα το γάλα μου κι έτρεξα στη ζούγκλα, όπου με περίμενε όπως πάντα ο πιστός Μπαγκίρα. Του έδωσα κάτι μαρίδες που είχα φυλάξει αποβραδής κι άρχισα να σκαρφαλώνω στα δέντρα για να λύσω τις κληματσίδες. Αφού τελείωσα μ' αυτή την αγγαρεία, ανέβηκα στο δεντρόσπιτό μου, (πέντε σανίδες για πάτωμα και κάτι τριχιές γύρω-γύρω), όπου φύλαγα τώρα όλα μου τα συμπράγκαλα, αντί για τον στάβλο του Αραχτού, όπου είχα κρύψει μόνο ένα εφεδρικό τόξο και μερικά βέλη.

Φόρεσα γρήγορα το λεοπαρδαλέ μαγιό μου, πέρασα στον ώμο μου τη φαρέτρα με τα βέλη, και το τόξο, έδεσα στη μέση τη ζώνη με το μαχαίρι, άρπαξα και το ακόντιο και κατέβηκα να περιμένω την... Ταταμπού με μια αγωνία πρωτόγνωρη.

Κι αν δεν ερχόταν; Κι αν είχε αλλάξει γνώμη; Αν τη φόρτωναν με τίποτα δουλειές και δεν μπορούσε να δραπετεύσει;

Ευτυχώς οι φόβοι μου δεν επαληθεύτηκαν. Σε λίγο η γνώριμη φιγούρα της φίλης μου φάνηκε ν' ανεβαίνει το μονοπάτι που οδηγούσε στον ιδιωτικό μου παράδεισο. Φορούσε το ίδιο ξεπλυμένο από τον ήλιο αμάνικο καφετί φόρεμα κι αναρωτήθηκα αν είχε βάλει το μαγιό της από κάτω, όπως την ορμήνεψα.

Με καλημέρισε χαμογελώντας κι έμεινε να με επιθεωρεί, λίγο ξαφνιασμένη, λίγο αμήχανη (τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε).

— Μα εσύ είσαι αγνώριστος! είπε στο τέλος. Τελείως σαν τον Ταρζάν στο σινεμά!

Ταρζάν στο σινεμά δεν είχε δει βέβαια, αλλά της είχα δείξει τις σχετικές φωτογραφίες που είχα μαζέψει από τις εφημερίδες και τα περιοδικά.

— Και πού 'σαι ακόμα! γέλασα (φοβερά κολακευμένος, να λέμε του στραβού το δίκιο!).

Ο Μπαγκίρα πήγε κοντά της και τρίφτηκε στα πόδια της. Έσκυψε και τον χάιδεψε.

— Αυτός είναι ο Μπαγκίρα, υποθέτω.

— Ολόκληρος! Έλα να σου δείξω τη ζούγκλα μου.

Την πήγα στο δεντρόσπιτο, της έδειξα τις κληματασίδες... Η Σμαραγδή-Ταταμπού εντυπωσιάστηκε.

— Πωπώ, τι έφτιαξες! θαύμασε. Χαρά στο κουράγιο σου! Και δηλαδή τώρα εσύ πηδάς από δέντρο σε δέντρο;

Χαμογέλασα με δικαιολογημένη ανωτερότητα.

— Θα δεις, υποσχέθηκα. Θα δεις... Αλλά, δεν μου λες... Το μαγιό σου το φόρεσες;

Κούνησε το κεφάλι καταφατικά και κοκκίνισε.

— Γύρνα από κει όμως, με διέταξε.

Γύρισα την πλάτη μου και την άκουσα να βγάζει το φόρεμά της.

— Εντάξει, είπε στο τέλος. Έτοιμη.

Τη Σμαραγδούλα την είχα δει πολλές φορές με μαγιό. Στη θάλασσα όμως. Εδώ... Πώς να το πω... Ήταν αλλιώτικη.

Το κορμί της γεμάτο, γεροδεμένο, με φαρδείς ώμους και γερά μπράτσα, με στηθάκια που φούσκωναν αυθάδικα, με μεριά γεμάτα και γάμπες μυώδεις... Μια σωστή Αμαζόνα. Όπως έφτιανε τα μαλλιά της πρόσεξα πως οι μασχάλες της ήταν τριχωτές κι αυτό με αποτέλειωσε. Για να κρύψω την αναστάτωση μου πήρα το φόρεμά της και σκαρφάλωσα στο δεντρόσπιτο να τ' αφήσω μαζί με τα δικά μου ρούχα. Τι σώμα ήταν αυτό, Χριστέ μου! Πώς δεν το είχα πάρει είδηση νωρίτερα!

Κατέβηκα πάλι κάτω, πήρα το ακόντιό μου στο χέρι και της είπα να με ακολουθήσει. Η εικόνα που παρουσιάζαμε ήταν ιδανική! Ο Ταρζάν, η Ταταμπού (φάε τα λυσσακά σου, Γκαούρ!) και ο πιστός τους πάνθηρας –από άλλο έργο! Κατευθείαν από την οθόνη του σινεμά! Ε, ρε και να 'ταν από καμιά μεριά οι φιλάρες της γειτονιάς!

Όταν βρεθήκαμε στην καρδιά της ζούγκλας, άφησα κάτω τα όπλα μου κι αρπάζοντας μια κληματσίδα άρχισα να κάνω τα ακροβατικά μου από δέντρο σε δέντρο. Με την άκρη του ματιού μου έβλεπα την Ταταμπού να με παρακολουθεί έκθαμβη. Αυτός είσαι, μεγάλε! Αν αυτό δεν είναι η υπέρτατη ευτυχία τότε δεν ξέρω τι διάολο είναι! Έκανα ένα γύρο τη διαδρομή που τόσες φορές είχα επαναλάβει κι επέστρεψα μ' ένα φιγουράτο άλμα εκεί απ' όπου είχα ξεκινήσει.

Η Ταταμπού με κοίταζε με μάτια ορθάνοιχτα.

— Θεέ και Κύριε! αναφώνησε. Δεν θα το πίστευα αν δεν το 'βλεπα!

Μάζεψα τα όπλα μου από κάτω και χαμογέλασα συγκαταβατικά.

— Μπα, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, έκανα (με ψεύτικη μετριοφροσύνη). Κι εσύ μπορείς να το κάνεις αν σου δείξω.

Κούνησε το κεφάλι της και γέλασε.

— Σιγά να μην κάνω εγώ αυτές τις τρέλες! είπε. Μα καλά, δεν φοβάσαι μην πέσεις και σκοτωθείς;

Σήκωσα τους ώμους μου.

— Μπα, συνήθισα.

Μετά της έδειξα να ρίχνει με το τόξο. Αυτό μάλλον δεν ήταν και πολύ καλή ιδέα, γιατί αναγκαζόμουν να την αγγίζω κι αυτό επιδείνωνε την κατάστασή μου. Αν το πρόσεξε πάντως δεν έδειξε τίποτα.

Η μέρα ήταν από τις πιο ζεστές του καλοκαιριού και ήδη, τόσο πρωί, έβραζε ο τόπος, χωρίς καν μια υποψία αέρα, να δροσίσει κάπως την κατάσταση. Επιπλέον το ισχνό φύλλωμα των δέντρων της ζούγκλας μου ελάχιστη προστασία πρόσφερε από τις αδυσώπητες ακτίδες του ήλιου που φαίνονταν να μας κυνηγούν ανελέητα. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από πάνω μας και κατά πως έδειχναν τα πράγματα δεν θα φτουρούσαμε για πολύ ακόμη εδώ μέσα. Άσε που είχε αρχίσει να μας κόβει η δίψα!

Μια λύση υπήρχε κι αμέσως την πρότεινα στην Ταταμπού. Αυτή δεν ήταν άλλη από τη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων, που είχα ανακαλύψει με τον Μπαγκίρα στην προηγούμενη περιπέτειά μας. Τα δέντρα εκεί ήταν πυκνά κι επίσης υπήρχε το ρέμα όπου θα μπορούσαμε να βουτήξουμε, να δροσιτούμε, αλλά και να πιούμε. Η Ταταμπού το ήξερε το μέρος, αλλά δίσταζε.

— Κι αν μας ψάξουν οι μανάδες μας; είπε.

— Σιγά να μη μας ψάξουν! έκανα. Η δικιά μου μέχρι την ώρα του μπάνιου δεν πρόκειται να με αναζητήσει, τώρα αν εσύ έχεις πρόβλημα, αλλάζει. Μην μας βγει και ξινό!

Η Ταταμπού χαμογέλασε.

— Μπα, είπε. Η μάνα μου πήγε να φορτώσει κροκάρι με το ζώο. Πριν από το μεσημέρι αποκλείεται να γυρίσει...

— Τότε;

Σήκωσε τους ώμους της.

— Πάμε και βλέπουμε, είπε. Όμως μέχρι το μεσημέρι να 'μαστε πίσω.

Έτσι ξεκινήσαμε για τη νέα αυτή περιπέτεια, μπροστά ο Μπαγκίρα, σαν ανιχνευτής και πίσω εμείς οι δυο πλατσουρίζοντας μέσα στ' αυλάκια του ποτίσματος για να δροσιζόμαστε. Στο χωράφι του Κλιάφα μόνο χρειάστηκε να πάρουμε προφυλάξεις γιατί ήταν εκεί η κυρα-Σουλτάνα και τσάπιζε. Κρυφτήκαμε πίσω από έναν φράχτη και επισκοπήσαμε την κατάσταση. Μπροστά μας, για καμιά εικοσαριά μέτρα, δεν υπήρχε ούτε θάμνος, έρημος και των γονέων! Αν περνούσαμε θα μας έβλεπε. Η μόνη μας ελπίδα ήταν να περιμένουμε να τελειώσει η δουλευταρού και να φύγει, αλλά μέχρι να γίνει αυτό μπορεί να πέρασαν ώρες.

— Τώρα τι κάνουμε, γυρίζουμε πίσω; μου ψιθύρισε στ' αυτί ανήσυχα η Ταταμπού.

Έριξα άλλη μια ματιά στην περιοχή και ξαφνικά μου 'ρθε μια ιδέα. Καμιά δεκαριά μέτρα από κει που τσάπιζε η κυρα-Σουλτάνα βρισκόταν ένα κοτέτσι με κότες και πάπιες που μόλις φαινόταν από κει που στεκόμασταν. Αν κατάφερα...

Έπιασα το τόξο μου κι έβγαλα ένα βέλος από τη φαρέτρα.

— Τι πας να κάνεις, θα τη... σκοτώσεις; ψιθύρισε τρομαγμένη η Ταταμπού (που δεν είχε εμπειρία από δύσκολες καταστάσεις).

Της έκανα νόημα να σωπάσει.

— Μόλις δεις τη Σουλτάνα να πηγαίνει κατά το κοτέτσι τρέχα απέναντι στους θάμνους και καλύψου, της είπα.

— Τι... τι θα κάνεις;

— Θα δεις.

Τέντωσα τη χορδή του τόξου και σημάδεψα. Το βέλος έφυγε με δύναμη, αλλά πήρε πολύ ύψος και χάθηκε στις φυλλωσιές. Ε, δεν ήταν πια κι ο ευκολότερος στόχος! Άλλαξα λίγο τη θέση μου και διάλεξα ένα δεύτερο βέλος, με σωστά φτερά, για μεγαλύτερη σταθερότητα. Αυτή τη φορά έκανα διάννα. Το βέλος έφυγε σφυρίζοντας (δηλαδή εγώ δεν άκουσα κανένα σφύριγμα, αλλά έτσι λένε στα βιβλία), πέρασε ανάμεσα από τη σήτα του κοτετσιού και πήγε να χτυπήσει με πάταγο στα τσίγκια της απέναντι πλευράς.

Αμέσως ένα πανδαιμόνιο ξέσπασε στο κοτέτσι! Κότες, κοκόρια και πάπιες βάλθηκαν να τρέχουν και να φτεροκοπούν δεξιά κι αριστερά κακαρίζοντας σαν να τα 'σφαζαν. Η κυρα-Σουλτάνα να τ' ακούσει αυτό, παρατάει την τσάπα και φέρνει τα χέρια της στο τσεμπέρι.

— Οχού κακό που μ' εύρηκε! έσκουξε. Η αλουπού, η αλουπού!

Και σηκώνοντας όπως-όπως τις φουστάνες της πήρε να τρέχει κατά το κοτέτσι.

Σχασμένοι στα γέλια εμείς, αδράξαμε την ευκαιρία και φύγαμε σαν σίφουνες για τους απέναντι θάμνους. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά! Ε, ή είμαστε Ταρζάν ή δεν είμαστε! Τι διάολο!

Τρέξαμε για κάμποσο έτσι χαχανίζοντας κι όταν βρεθήκαμε σε ασφαλής απόσταση σταθήκαμε να πάρουμε μια ανάσα.

— Πωπώ η κακομοίρα! ξεκαρδίστηκε η Ταταμπού. Ακόμη θα ψάχνει την αλουπού!

— Άσε που αν βρει το βέλος θα νομίζει πως την κυνηγάνε φαντάσματα, είπα.

Στράφηκε και με κοίταξε (με κάποιο θαυμασμό νομίζω).

— Πάντως... Μπράβο! Πώς το σκέφτηκες;... Και να το πετύχεις έτσι εύκολα!...

Ο Μπαγκίρα ξάπλωσε στα χόρτα γυρίζοντάς μας την πλάτη αηδιασμένος κι άρχισε να κάνει την τουαλέτα του.

— Ε, έχω εξασκηθεί κάπως..., παραδέχτηκα μετριόφρονα.

— Δηλαδή... Κανονικός Ταρζάν, σαν να λέμε!

— Ε, ότι μπορούμε κάνουμε!

Γελάσαμε και πήραμε πάλι τον δρόμο για τη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων, όπου φτάσαμε χωρίς άλλα απρόοπτα. Το θέαμα που απλωνόταν μπροστά μας ήταν μαγευτικό! Η πυκνή βλάστηση, το δροσερό ρέμα, το τραγούδι των πουλιών... Σαν να βρεθήκαμε ξαφνικά σε άλλη χώρα.

— Είναι πολύ όμορφα! είπε η Ταταμπού κοιτάζοντας γύρω της.

Μπήκαμε στο ρέμα κι έκανα να τραβήξω για την απέναντι όχθη, εκεί όπου είχα σκοτώσει τον φοβερό δεινόσαυρο.

— Την ξέρεις την πηγή; με σταμάτησε η Σμαραγδή.

Αναγκάστηκα να παραδεχτώ πως όχι, δεν την ήξερα την πηγή, αφού μόνο μια φορά είχα έρθει σ' αυτό το άγριο μέρος.

— Πρέπει να πάμε μέσα από το ρέμα, είπε. Έλα, θα σου δείξω.

Προχώρησε μπροστά κι εγώ ακολουθούσα, ενώ ο Μπαγκίρας, σοφά ποιών, φρόντισε να σαλτάρει και να θρονιαστεί στον ώμο μου. Οι φτέρες και οι φυλλωσιές άρχισαν να κλείνουν πάνω από τα κεφάλια μας σαν πελώριες ομπρέλες, ενώ όσο προχωρούσαμε τόσο το φως του ήλιου δυσκολευόταν. Σε λίγο, με το νερό να μας φθάνει ως τα γόνατα, βρεθήκαμε να περνάμε μέσα σ' ένα κλειστό, υδρόβιο δάσος με ρίζες από

αιωνόβια δέντρα να ξεπροβάλουν μέσα από το νερό σαν τερατώδεις νεροφίδες. Η ιδέα πως το μέρος αυτό ήταν ιδανικό για τέτοιου είδους ερπετά, που σίγουρα θα αφθονούσαν, έστειλε ένα σύγκρουση στη ραχοκοκαλιά μου, αλλά δεν ήταν δυνατόν βέβαια να κλωύσω όταν μια κοπέλα έδειχνε να μη φοβάται. Προσπάθησα να βγάλω από το μυαλό μου αυτές τις σκέψεις και επικέντρωσα την προσοχή μου στην υπέροχη συντροφισά μου που μας έδειχνε τον δρόμο. Για μια ακόμη φορά δεν μπόρεσα να μη θαυμάσω το λυγρό, σφιχτό της κορμί, με τις αρμονικές κινήσεις. Τα μάτια μου είχαν κολλήσει στα δυνατά της μεριά που κινούσαν ρυθμικά τους θεσπέσιους γλουτούς της και δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από κει. Τι θαυμάσιο πλάσμα ήταν αυτό και πόσο τυχερός ήμουν που την είχα μαζί μου! Μα πώς δεν είχα προσέξει τις χάρες της πιο πριν! Πώς ήταν δυνατόν!

Σαν να διάβαζε τις σκέψεις μου στράφηκε και μου χαμογέλασε.

— Φτάνουμε, είπε. Πίσω απ' αυτή τη στροφή είναι. Ακούς το νερό που πέφτει;

Το άκουγα το νερό, άκουγα τα πουλιά (πιθανώς αρπακτικά), άκουγα θροίσματα αγνώστων θηρίων στις φυλλωσιές, σε κάθε μου βήμα ένιωθα γλιτσερά πλάσματα να γλιστρούν ανάμεσα στα πόδια μου, αλλά τι να 'λεγα εδώ που έμπλεξα;

— Θαύμα είναι, μουρμούρισα. Θαύμα!

Μου έριξε μια λοξή ματιά και χαμογέλασε πάλι.

— Ξέρεις, υπάρχουν πολλές νεροφίδες εδώ πέρα, είπε.

Πάγωσα.

— Αλλά μην ανησυχείς, χαμογέλασε. Δεν τσιμπάνε.

Μάλιστα...

Ο Μπαγκίρα στον ώμο μου γουργούριζε ανήσυχος, αλλά αυτός τουλάχιστον μπορούσε να σαλτάρει σε κανένα κλαδί αν χρειαζόταν...

Περάσαμε μια στροφή του ρέματος και βρεθήκαμε μπροστά στο καταπληκτικότερο τοπίο που είχα δει ποτέ! Δεξιά κι αριστερά μας τα δέντρα και η πυκνή βλάστηση της άγριας ζούγκλας κι απέναντι ο βράχινος τοίχος του βουνού που ορθωνόταν σκοτεινός κι επιβλητικός. Ένα ρυάκι έπεφτε από την κορυφή του κι από πέτρα σε πέτρα μετατρεπόταν σ' ένα μικρό καταρράκτη που ερχόταν να συναντήσει το ρέμα. Ξέχασα και τις νεροφίδες, και τα θηρία και τους δεινόσαυρους κι όλα κι απόμεινα να κοιτάζω με στόμα ανοιχτό από το πανέμορφο θέαμα.

— Είδες; γέλασε η Σμαραγδή-Ταταμπού. Δεν στο 'πα; Έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα;

Προχώρησε μερικά βήματα και τώρα το νερό της έφτανε μέχρι τη μέση. Στράφηκε και με φώναξε χαμογελώντας.

— Έλα! Είναι υπέροχα.

Και βούτηξε στα χρυσταλλένια (και παγωμένα) νερά.

Άφησα τα όπλα και τον Μπαγκίρα –που διαμαρτυρόταν– στην όχθη και βούτηξα ξωπίσω της. Παρ' όλο που έκανε τέτοια κάψα αυτή τη μέρα το νερό στο σημείο αυτό ήταν λιωμένος πάγος! Σου 'κοβε την ανάσα! Έσφιξα τα δόντια μου, για να μη χτυπάνε, και κολύμπησα προς τον καταρράκτη, όπου βρισκόταν ήδη η φίλη μου.

Νερό κάτω μας, νερό πάνω, νερό παντού. Ήταν σαν σε όνειρο!

Η Σμαραγδή γελούσε όπως δεν την είχα δει να γελάει έτσι ελεύθερα ποτέ ως τώρα. Έφτασα κοντά της και την αρπάξα από τους ώμους να της κάνω πατητή. Την τελευταία στιγμή όμως αρπάχτηκε από πάνω μου και με τράβηξε μαζί της κάτω από την επιφάνεια. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα το πρόσωπό της κοντά στο δικό μου. Τα μάτια της γελούσαν, τα χείλη της γελούσαν... Ήταν ευτυχισμένη. Σταθήκαμε έτσι να κοιταζόμαστε μέχρι που μας τέλειωσε ο αέρας. Τίναξε τα μαλλιά της γελώντας με την καρδιά της.

— Είσαι ένας παλιάνθρωπος! φώναξε.

— Παλιάνθρωπος, εγώ; Τώρα θα δεις...

Μου ξέφυγε, την ξανάπιασα, μου ξαναξέφυγε... Παίζα-
με μέσα στο νερό σαν πιτσιρίκια που δεν έχουν άλλη έγνοια
παρά πώς να διασκεδάσουν περισσότερο. Δεν θυμάμαι να
είχα νιώσει ποτέ καλύτερα.

Μετά από αρκετή ώρα βγήκαμε στην όχθη να στε-
γνώζουμε.

— Ωραία ήταν! γέλασε.

Ήθελα ν' απλώσω το χέρι μου, να της χαϊδέψω τα μαλ-
λιά, να την ευχαριστήσω που μ' έφερε σ' αυτόν τον παράδει-
σο, αλλά δεν μου 'βγαινε.

— Πάλι καλά που δεν μας έφαγαν τα φίδια, είπα.

Στράφηκε και με κοίταξε περίεργα.

— Γιατί, φοβάσαι τα φίδια εσύ; ρώτησε.

— Όχι βέβαια...

— Τότε γιατί το είπες;

— Ένα αστείο κάναμε.

— Α...

Δεν με χωρούσε ο τόπος. Σηκώθηκα και μάζεψα από
κάτω το τόξο και τα βέλη.

— Τι, θα πας κυνήγι; ρώτησε η Σμαραγδή γελώντας.

Άρχισαν να μας δουλεύουν τώρα και τα θήλεα!

— Λέω μήπως θα 'πρεπε να γυρίσουμε, μουρμούρισα
περνώντας τη φαρέτρα στον ώμο.

— Τι, βαρέθηκες;

— Για σένα το λέω. Μην έρθει η μάνα σου...

Σήκωσε τους ώμους της.

— Ε και; Θα της πω ότι ήμουν μαζί σου.

— Κι όλα εντάξει; ειρωνεύτηκα.

Σηκώθηκε. Θεέ μου τι όμορφο που φάνταζε το κορμί της με το βρεγμένο μαγιό!

— Και βέβαια. Σ' αγαπάει η μάνα μου, ξέρεις.

— Τώρα μάλιστα!

Γέλασε κι έφτιαξε τα μαλλιά της πίσω. Ίδια η Ταταμπού!

— Πάμε;

— Πάμε.

Δεν γυρίσαμε από τον ίδιο δρόμο για τον φόβο της κυρα-Σουλτάνας, αλλά από ένα μονοπάτι που ήξερε η Σμαραγδή. Όταν φτάσαμε στη ζούγκλα των μηλιών, σκαρφάλωσα στο δέντρο μου, της κατέβασα το φόρεμα κι αυτή το έβαλε χωρίς να μου ζητήσει να γυρίσω από την άλλη μεριά. Στην άκρη του ξέφωτου κοντοσταθήκαμε. Από 'δώ και πέρα άρχιζε ο άλλος κόσμος, αυτός των μεγάλων, που καμιά σχέση δεν είχε με τον παραμυθένιο, τον δικό μας.

— Θα το ξανακάνουμε καμιά φορά; τη ρώτησα δειλά.

Χαμογέλασε.

— Καμιά φορά...

Γύρισε να φύγει.

— Πέρασα πολύ όμορφα μαζί σου σήμερα, της πέταξα γρήγορα-γρήγορα.

Στράφηκε. Ένας μικρός δισταγμός, ένα χαμόγελο.

— Κι εγώ, είπε. Κι εγώ.

Ο Ταρζάν εναντίον των Κανιβάλων

Πέρασαν κάμποσες μέρες από κείνη την αλησμόνητη εξερεύνηση με τη Σμαραγδούλα-Ταταμπού και δεν καταφέραμε να το επαναλάβουμε, γιατί την είχαν φορτώσει του κόσμου τις δουλειές. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούσα να τη βγάλω από το μυαλό μου. Το σφιχτό κορμί, το φωτεινό της χαμόγελο με στοίχειωναν μέρα και νύχτα και πάλευα να βρω τρόπο να βρεθώ και πάλι μαζί της. Πώς δεν την είχα πάρει είδηση πιο πριν; Γιατί δεν την είχα προσέξει όλα αυτά τα χρόνια;

Κι εκείνη; Εκείνη πώς να μ' έβλεπε άραγε; Με συμπαθούσε; Της άρεσα; Ένιωθε ότι ένιωθα; Φυσικά δεν τολμούσα να της μιλήσω για όλα αυτά. Θα 'πρεπε να βρεθεί η κατάλληλη ευκαιρία, να 'μαστε μόνοι μας, μακριά από τα αδιάκριτα μάτια... Όπως κείνη τη μέρα στην πηγή. Αν ξαναβρισκόμασταν και πάλι εκεί, το 'χα αποφασίσει, θα τη φιλούσα κι ότι ήθελε ας γινόταν. Τι μπορούσε να γίνει δηλαδή; Στη χειρότερη περίπτωση θα το 'λεγε στους γονείς της –οπότε, κλάφ' τα Χαράλαμπε!– στην καλύτερη... Η σκέψη μ' έκανε ν' ανατριχιάζω σύγκορμος. Σκέψου δηλαδή... Σκέψου... Να τη φιλούσα, λέει, και να μου το ανταπέδιδε! Αχ, τι καλοκαίρι ονειρεμένο θα περνούσαμε τότε! Οι δυο μας, στις ζούγκλες, στα ρέματα, στις πηγές, στη θάλασσα!... Αχ!

Αυτές ήταν οι σκέψεις που με απασχολούσαν κείνο το

πρωί που τριγύριζα άσκοπα στη ζούγκλα των μηλιών, με τη συντροφιά του Μπαγκίρα.

Ξαφνικά ένας ασυνήθιστος θόρυβος μ' έκανε ν' αναπηδήσω. Κάποιοι βρίσκονταν στη ζούγκλα μου! Κομμάτια από ομιλίες και γέλια έφθαναν μέχρι τ' αυτιά μου. Κάποιοι βρίσκονταν στη ζούγκλα και μάλιστα κοντά!

Χωρίς να χάσω καιρό, άρπαξα τον Μπαγκίρα στα χέρια μου και σκαρφάλωσα στο πλησιέστερο δέντρο, περιμένοντας να δω τι συνέβαινε.

Δεν χρειάστηκε να περιμένω πολύ. Σε λίγο φάνηκε να έρχεται προς το μέρος μου μια σχόρπια ομάδα από τέσσερα παιδιά με σορτσάκια και φανελάκια και κουρεμένα γουλί κεφάλια. Μια δεύτερη ματιά μου φανέρωσε πως όλοι τους κουβαλούσαν στα χέρια τους σφεντόνες. Ήταν φανερό πως είχαν βγει να κυνηγήσουν πουλιά! Άγριοι κανίβαλοι στη ζούγκλα του Ταρζάν! Η υπόθεση αποκτούσε ενδιαφέρον!

Οι φάτσες τους μου ήταν γνωστές από το μπάνιο. Νεμπεγλεριώτες, αληταράδες του σκοινιού και του παλουκιού, ήταν αμολημένοι όλη μέρα και γύριζαν από 'δώ κι από κει σαν τις άδικες κατάρες. Ο πιο γεροδεμένος από δαύτους, ένας ονόματι Γκουντής, ήταν η μεγαλύτερη λέρα που είχα συναντήσει ποτέ. Τρομοκρατούσε τους πιτσιρικάδες, έκλεβε φρούτα από τα χωράφια και τα μποστάνια, γάμπριζε με τις χωριατοπούλες κάτω στις καλύβες και γενικά απ' όπου και να τον έπιανες λερωνόσουν. Μια-δυο φορές είχαμε βρεθεί αντιμέτωποι την ώρα του μπάνιου, αλλά μας χώριζαν οι μεγάλοι πριν προφθάσουμε να πλακωθούμε κι έτσι οι λογαριασμοί μας παρέμεναν εκκρεμείς.

Και νά που σήμερα, ο καλός Θεός, μου 'στειλε αυτόν τον άθλιο κανίβαλο στην περιοχή μου!

Πήρα προσεκτικά το τόξο μου και το ετοίμασα. Θα 'τρωγε η μύγα σίδηρο και το κουνούπι ατσάλι!

Κάτω από τα πόδια μου οι Νεμπεγλεριώτες έριχναν με

τις σφεντόνες στου Κουτρούλη τον γάμο! Ξαφνικά, ένας απ' αυτούς είδε τα σκοινιά που κρέμονταν από τα δέντρα. Αμέσως μαζεύτηκαν όλοι γύρω-γύρω και άρχισαν να τα περιεργάζονται. Ο Γκουντής άρχισε να τα τραβάει με δύναμη προσπαθώντας να τα ρίξει από τα κλαδιά όπου τα 'χα δέσει. Ήταν ώρα να επέμβουμε!

Τέντωσα το τόξο κι άφησα ένα βέλος να φύγει («σφυρίζοντας», έτσι;). Το βέλος πήγε και καρφώθηκε μπροστά στα πόδια του αρχηγού Γκουντή κάνοντάς τον ν' αναπηδήσει σκούζοντας. Αλαφιασμένος στράφηκε προς το δέντρο μου. Με είδε να τον σημαδεύω με το τόξο κι έβαλε τις φωνές.

— Τι κάν'ς, ρε μαλάκα! Κόντιψις να μας σκουτώσ'ς, ρε κουλόπιδου! Κατέβα κάτ' αν κουτάς, να σι βγάλου τ' άντιρα, να στα δώσου να τα φας... Τσόγλανι τ' κιαρατά!

— Πετάξτε κάτω τα λάστιχα, φώναξα χωρίς να πάψω να τους σημαδεύω.

Οι Νεμπεγλεριώτες δίστασαν. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, στράφηκαν στον αρχηγό... Αυτός έβαλε μια πέτρα στη σφεντόνα και τη σήκωσε να με σημαδέψει.

— Ναι, μαλάκα! του λέω. Ρίξε να φας κανένα βέλος στη κοιλιά!

Ο Γκουντής κοντοστάθηκε.

— Αν είσι άντρας κατέβα κάτ'.

— Μετά χαράς, αλλά πετάξτε τα λάστιχα.

Και για να υπογραμμίσω τα λεγόμενά μου άφησα το βέλος να πάει να καρφωθεί ανάμεσα στα ανοιχτά πόδια του Νεμπεγλεριώτη.

Οι κανίβαλοι τα χρειάστηκαν. Σου λέει: “Αυτός εκεί πάνω στα δέντρα μπορεί να 'ναι και τρελός, εμείς θα βγάλουμε τα κάστανα απ' τη φωτιά;”. Και με τη σκέψη αυτή άφησαν τα λάστιχα και τραβήχτηκαν και μερικά βή-

ματα πίσω, για καλό και για κακό. Βλέποντάς τους έτσι ο Γκουντής έγινε Τούρκος!

— Πού πάτι, ρε κλανιάρ'δεις; Ιλάτι ιδώ να δείτι πώς θα του τσαταλιάσου αυτό του νούμιρου.

Διάλεξα αυτή τη στιγμή της σύγχυσης ν' αρπάξω ένα σκοινί και να γλιστρήσω κάτω.

Οι Νεμπεγλεριώτες, που φαίνεται δεν περίμεναν τέτοια κίνηση, αιφνιδιάστηκαν. Πρέπει να σκέφτηκαν ότι, δεν μπορεί, κάποιος λάκκο θα 'χε η φάβα για να μην φοβάμαι μόνος εναντίον τεσσάρων καθαρμάτων. Ο Γκουντής ήταν ο πρώτος που συνήλθε. Με κοίταξε αγριεμένος, έτοιμος να μου ορμήξει, με ζύγισε καλά-καλά και ξαφνικά... έβαλε τα γέλια.

— Τήρα, ρε, ένα νούμιρου! είπε στους άλλους ξεκαρδισμένος. Σαν μασκαράς τ'ς Απόκριες!

Οι άλλοι, παίρνοντας κουράγιο από τη γενναιότητα του αρχηγού τους, άρχισαν να γελούν και να με κοροϊδεύουν.

— Ρε, ου Καραγκιόζ'ς μάγερας!

— Φουράει κι κλουτάκ'ι, ρε! Τς μάνας τ' του πήρι!

— Ουξού, ριζίλα!

Ακούμπησα το τόξο κάτω και σταύρωσα τα χέρια στο στήθος μου, ατάραχος, όπως είχα δει να κάνει ο αληθινός Ταρζάν στα κόμικς. Στην πραγματικότητα τους μέτραγα με το μάτι, να δω τι άξιζε ο καθένας τους. Το συμπέρασμα βγήκε γρήγορα. Αν εξαιρούσε κανείς τον Γκουντή οι άλλοι τρεις, εκτός του ότι ήταν φλίκουρα, μισή μερίδα χαμαντράκια, ήταν κι αυτό που είχε πει ο αρχηγός τους: κλανιάρηδες. Αν τα πράγματα ζωήρευαν, μπου να τους έκανα θα σκόρπιζαν στα τέσσερα σημεία του οριζοντα. Ο Γκουντής βέβαια ήταν αλλουνού παπά ευαγγέλιο. Μισό κεφάλι πιο κοντός από μένα ήταν ωστόσο γεροδεμένος και σβέλτος. Από κείνες τις σκατόφατσες που δεν το βάζουν κάτω

παρά μόνο αν τους στρώσεις να φάνε χώμα, και πάλι... Άρα, το όλο πρόβλημα ήταν ο Γκουντής και με δαύτον έπρεπε ν' ασχοληθώ πρώτα.

— Μάζεψε τα τσόλια σου και σπάστε, του λέω με όσο πιο επίσημο ύφος μπορούσα.

Ο Γκουντής έκανε έναν κοροϊδευτικό μορφασμό.

— Νιαι; Μωρ' τι μας λίες! Κι τι 'σι συ π' θα μ' πεις μμένα να σπάσου, ε; Νούμιρου, ε νούμιρου.

— Εδώ κάνω κουμάντο εγώ, είπα. Και θα σπάστε κανονικά γιατί το λέω εγώ.

Ο Γκουντής ξέσπασε σε γέλια χτυπώντας τα μεριά του με τις παλάμες του. Τα τσιράκια του τον μιμήθηκαν.

— Μπάαα! Κι ποιος είσ' ισύ, λιβέντη μ' μι του κιλουτάκ'ι του ιμπριμέ;

Πανδαιμόνιο γέλιων στην ομήγυρη. Οι Νεμπεγλε-ριώτες το διασκεδάζαν!

Έλα όμως που ήθελα να το διασκεδάσω κι εγώ!

— Εντάξει, λέω. Αφού δεν παίρνετε από λόγια, θα το λύσουμε το ζήτημα αλλιώς. Λοιπόν... Τι θα γίνει, θα σας πλακώσω έναν-έναν ή όλους μαζί;

Οι κανίβαλοι σταμάτησαν τα γέλια κι αλληλοκοιτάχτηκαν. Τι γινόταν εδώ πέρα; Το «νούμερο» είχε το θράσος να τους απειλεί κι από πάνω;

Ο Γκουντής με στραβοκοίταξε και μετά έσκασε ένα κακό χαμόγελο.

— Είσι κι τσαμπουκάς, ε; είπε. Είσι κι μάγκας. Αλλά αν νουμίζ'ς ότ'ι θα μας χουρίσουν οι γυναίκες όπους την άλ'η φουρά, σι γέλασαν.

— Τα πολλά τα λόγια είναι φτώχεια, απάντησα. Τι θα γίνει, ποιος θα κάνει την αρχή;

Τα τρία θρασίμια λούφαξαν, αφήνοντας στον αρχηγό την πρωτοβουλία των αποφάσεων. Ο Γκουντής κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε, γέλασε κι έφτυσε στο χώμα.

— Άϊντι, ρε Ντούλα, λέει σ' έναν από τους ακολούθους του. Άϊντι να τ' δώσ'ς ένα φαϊρόκ.

Ο Ντούλας έχασε το χρώμα του. Τα μάτια του έτρεχαν από μένα στον Γκουντή και πίσω σε μένα.

— Ιγώ, ρε Γκουντή; διαμαρτυρήθηκε. Γιατί ιγώ;

— Χέζισι, ρε, χέζισι; φώναξε ο Γκουντής έξαλλος.

— Τι να κάνου, ρε Γκουντή; κλαψούρισε ο Ντούλας. Αφού... δεν τουν γλέπ'ς, είνι ίσαμι κει πάν'.

— Τουν κακό σ' τουν κιρό, χέστ'η, ε χέστ'η! ούρλιαξε ο Γκουντής.

Και γυρίζοντας σ' έναν άλλο:

— Πάαινι ισύ, ρε Κιτσάρα, γαμώ του στανιό μ' γαμώ!

Ο Κιτσάρας δεν ήταν κι αυτός πολύ πρόθυμος.

— Ιγώ έχου χτυπήσ'ει του πόδι μ', ρε Γκουντή...

— Γαμώ του χουριό σας, τσουγλάνια! φώναξε εκτός εαυτού ο Γκουντής. Πατσούκα!

Ο Πατσούκας, που πισωπατούσε διακριτικά κοντοστάθηκε αλαφιασμένος.

— Μη μι λίες ιμένα, Γκουντή, γιατί πρέπ'ει να πάου στ'ν καλύβα που μι θέλ'ει η μάνα μ'.

Ο Γκουντής άφριζε.

— Κουλοχέστηδισ! Παλιοπουσταριά τ' κιαρατά! Άσι να τιλειώσουμι απού 'δώ κι θα τα πούμι μιτά.

Εντωμεταξύ εγώ περίμενα με το χαμόγελο στα χείλη. Ο Γκουντής με είδε και τρελάθηκε ακόμα περισσότερο.

— Γιλάς, ρε ψώνιου! φώναξε. Γιλάς; Αλλά δεν θα γιλάς για πουλύ, γιατί θα στου κόψου ιγώ του γέλιου!

— Με τα λόγια; τον τσίγκλησα.

Ο Γκουντής έκανε ένα βήμα μπροστά αγριεμένος.

— Ιέλα ντε, αν κουτάς!

Έκανα τρία βήματα κι έφτασα σε απόσταση αναπνοής από τον Νεμπεγλεριώτη που σαν να μου φάνηκε πως έχανε κομμάτι την αυτοπεποίθησή του.

— Χώστ' μπουνιά, ρε Γκουντή! τον ενθάρρυναν οι δικοί του.

— Κλώτσα τουν στ' αρχίδ'!

— Κάν' τ' λαβή, ρε! Κιφαλουκλείδουμα.

Ο Γκουντής όμως δεν βιαζόταν καθόλου να ικανοποιηθεί το φιλοθεάμον κοινό. Ήταν φανερό ότι έψαχνε έναν τρόπο να τραινάρει την κατάσταση. Όπως όλα τα θρασίμια, έτσι κι αυτός βλέποντας πως ήταν μόνος του, ένας προς ένα, χιότευε.

Και ψάξε-ψάξε στο τέλος το βρήκε.

— Α, δεν πάει! φώναξε ξαφνικά. Ισύ έχ'ς μαχαίρ'ι!

— Κανένα πρόβλημα, του κάνω.

Και βγάζοντας το μαχαίρι από τη θήκη, πήδηξα και το κάρφωσα σ' ένα κλαδί που δεν θα μπορούσαν να φτάσουν οι Νεμπεγλεριώτες.

Άνοιξα τα χέρια μου με τις παλάμες προς τα πάνω.

— Λοιπόν;

Δεν γινόταν να το αναβάλει περισσότερο ο Γκουντής, αν δεν ήθελε να του πέσουν τα μούτρα μπροστά στους άλλους. Έτσι, βγάζοντας ένα μουγκρητό, μούνταρε ξαφνικά με το κεφάλι κάτω κι έπεσε πάνω μου. Αν δεν τον περίμενα θα με είχε τουμπάρει. Ξέροντας όμως με τι λέρα είχα να κάνω,

από άλλες φορές, φρόντισα να είμαι έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο. Έτσι, έκανα ένα πλάγιο βήμα και του 'βαλα τρικλοποδιά, κόλπο που είχα διαβάσει τόσες φορές στον «Μικρό Ήρωα» και τον «Γκαούρ-Ταρζάν». Ο Γκουντής σκόνταψε, παραπάτησε, παρά λίγο να πέσει, αλλά την τελευταία στιγμή κατάφερε ν' αρπαχτεί πάνω μου και να γλιτώσει το γκρέμισμα. Δεν είχε όμως ανακτήσει τελείως την ισορροπία του κι έτσι βρήκα την ευκαιρία να τον αδράξω σ' ένα κεφαλοκλείδωμα που τον παρέλυσε ολόκληρο. Προσπάθησε να μ' αρπάξει από τη μέση, αλλά εγώ όλο και τον έσφιγγα κάνοντάς τον να σκουίζει και να παραπατάει. Στο τέλος τον ανάγκασα να πέσει στα γόνατα κι από κει μπρούμυτα. Αστραπιαία του άρπαξα το αριστερό χέρι και του το 'στριψα πίσω από την πλάτη ενώ με το άλλο του 'σπρωχνα τη μούρη στο χώμα, όπως κάναμε όταν τσακωνόμασταν στη γειτονιά, για να «ξεφτιλίσουμε τον αντίπαλο».

Οι σκουζιές του Γκουντή ανάσταιναν και πεθαμένους.

— Τώρα τι κάνουμε; του λέω. Παραδίνεσαι ή να σε βάλω να φας χώμα;

— Κουλόπιδου! Κουλόπιδου τ' κιαρατά! ούρλιαξε ο Γκουντής.

Έσφιξα λίγο παραπάνω τη λαβή αποσπώντας ακόμα πιο σπαραχτικά ουρλιαχτά από τον πεσμένο αρχηγό των κανιβάλων.

Εντωμεταξύ με την άκρη του ματιού μου είδα τους τρεις λεχρίτες να πλησιάζουν με πρόθεση, υποθέτω, να μουντάρουν στα ύπουλα. Κατάλαβα αμέσως πως, όσο φλίκουρα κι αν ήταν οι Νεμπεγλεριώτες, με τέσσερις ταυτοχρόνως – και άοπλος – δεν θα τα 'βγαζα πέρα εύκολα.

— Αν κουνηθείτε του σπάω το χέρι, τους φώναξα.

Βλέποντας αυτή την εξέλιξη, ο πονεμένος Γκουντής πήρε θάρρος.

— Ουρμάτε τ', ρε μαλακιασμένα! ούρλιαξε. Ουρμάτε τ'... βαράτι τουν!

Οι Νεμπεγλεριώτες κινήθηκαν... Τα πράγματα σκούραιναν.

Παρατάω τον Γκουντή και τινάζομαι πάνω. Οι Νεμπεγλεριώτες δίστασαν. Αυτός ο στιγμιαίος δισταγμός μ' έσωσε. Γιατί μου 'δωσε την ευκαιρία να αρπάξω το τόξο μου από κάτω και κρατώντας το από την άκρη σαν ρόπαλο να τους στρώσω στο κυνήγι. Ο Ντούλας, σαν πιο αργός έφαγε μια στην πλάτη κι έσκουξε σαν να τον έσφαζαν, ενώ ο Γκουντής επωφελήθηκε της αναμπουμπούλας για να σηκωθεί και κρατώντας το πονεμένο του μπράτσο να το βάλει στα πόδια προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Σε λίγο η ζούγκλα μου ήταν και πάλι έρημη από παρείσακτους. Ήξερα όμως ότι αυτή η ιστορία δεν είχε κλείσει. Μόλις άρχιζε στην πραγματικότητα, γιατί αποκλείεται ο Γκουντής να κατάπινε την ταπείνωση χωρίς να κάνει τίποτα για να πάρει εκδίκηση. Για να πω την αλήθεια ήμουν αρκετά ανήσυχος. Οι Νεμπεγλεριώτες μπορεί να ήταν θρασίμια του κερατά, ήταν όμως και λέρες —εκδικητικές λέρες. Θα 'πρεπε από 'δω και πέρα να έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Ότι μου την είχαν στημένη δεν μου 'μενε η παραμικρή αμφιβολία, το μόνο ερώτημα που υπήρχε ήταν πώς και πού θα μου την έπεφταν. Και καλά, μέσα στη ζούγκλα δεν φοβόμουν τίποτα, εδώ ήμουν στο στοιχείο μου, έξω απ' αυτή όμως; Βλακεία είχα κάνει πάνω στον ενθουσιασμό μου, τώρα το καταλάβαινα, αλλά ήταν πια αργά.

Δυστυχώς υπήρχαν κι άλλες απώλειες σαν συνέπεια αυτού του ανεπιθύμητου συναπαντήματος. Το τόξο, μετά από τις ξυλιές στις πλάτες των άτακτων φυγάδων είχε τσακιστεί και ήταν πια άχρηστο. Αυτό με στενοχώρησε ιδιαίτερα γιατί ήταν το καλύτερο τόξο που είχα φτιάξει ποτέ, αλλά τι να γίνει, αυτά έχουν οι συμπλοκές, δεν μπορεί να βγαίνεις πάντα τελείως λάδι. Με βαριά καρδιά λοιπόν το 'σπασα τε-

λείως και πέταξα τα κομμάτια του μέσα σε κάτι θάμνους. Μετά ξεκάρφωσα το μαχαίρι από το κλαδί του δέντρου όπου το είχα μπήξει κι άρχισα να ψάχνω για το κατάλληλο ξύλο που θα μου επέτρεπε να φτιάξω ένα καινούριο τόξο.

Η αναζήτηση αυτή μ' έκανε να περιπλανηθώ αρκετά μακριά, νότια, προς την κατεύθυνση των Βράχων όπου ήξερα ένα μέρος που φύτρωναν οξιές δίπλα σ' ένα ρηχό ρυάκι. Γιατί, για όσους δεν ξέρουν, η οξιά έχει το καταλληλότερο ξύλο για την κατασκευή τόξων, γερό για να αντέχει κι ελαστικό όσο χρειάζεται για να μην σπάει στο τάνυσμα της χορδής. Αυτή η ιστορία μου έφαγε το υπόλοιπο πρωινό. Όταν τελείωσα με το κόψιμο των κλαδιών είχε πάει μία η ώρα και καιγόταν ο τόπος από τη ζέστη. Να γυρίσω πίσω στο σπίτι δεν είχα το κουράγιο κι έτσι αποφάσισα να πάω να ρίξω μια βουτιά στη θάλασσα, να δροσιστώ.

Το σημείο όπου βρισκόμουν ήταν πολύ μακριά από την τελευταία καλύβα και πολύ κοντά στα Βράχια. Κανονικά δεν υπήρχε εδώ κανείς, όμως σήμερα τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Για να βγω στην αμμουδιά έπρεπε πρώτα να περάσω μέσα από κάτι καλαμιές που οριοθετούσαν το τέλος της καθεαυτού στεριάς. Τώρα εγώ τις καλαμιές τις απέφευγα όπως ο διάολος το θυμιάμα γιατί ήξερα πως αποτελούσαν ένα από τα προσφιλέστερα στέκια των φιδιών. Πόσοι και πόσοι από τους ιθαγενείς του Αιγιαλού δεν την πάθαιναν κάθε χρόνο! Κι εδώ δεν είχαμε να κάνουμε απλά με φιδάκια άκακα και αβλαβή, αλλά με οχιές και αστρίτες, ότι χειρότερο δηλαδή. Τα φίδια τα σιχαινόμουν και –ναι, το ομολογώ χωρίς προσπάθεια– τα έτρεμα. Χίλιες φορές προτιμότερο το συναπάντημα μ' ένα λιοντάρι ή μ' έναν πάνθηρα παρά μ' αυτά τα άθλια ερπετά. Κι αν οι πιθανότητες να συναντήσω σ' αυτά τα γεωγραφικά πλάτη κάποιο αιμοβόρο και ανθρωποφάγο αιλουροειδές ήταν ισχνές, το ίδιο δεν ίσχυε με κανέναν τρόπο για τα φίδια που αφθονούσαν.

Μπήχα λοιπόν στις καλαμιές μετά φόβου Θεού, έχοντας τα μάτια μου δεκατέσσερα και τ' αυτιά μου τεντωμένα σαν κεραιές ενώ στα ιδρωμένα χέρια μου έσφιγγα νευρικά τα ξύλα που μόλις πριν λίγο είχα κόψει για το τόξο μου. Έτσι, τελείως απορροφημένος –το πετσί στον σβέρκο μου κόντευε να ξεκολλήσει από το κρέας– δεν άκουσα τις φωνές που έρχονταν από τη θάλασσα παρά μόνο όταν ήμουν έτοιμος να βγω πια από την επικίνδυνη περιοχή. Όπως είναι φυσικό το μυαλό μου πήγε αμέσως στο κακό. “Οι Νεμπεγλεριώτες!” σκέφτηκα. “Σίγουρα με ακολούθησαν κρυφά και τώρα ετοιμάζονται να μου την πέσουν”.

Αμέσως έσκυψα να κρυφτώ όσο καλύτερα μπορούσα πίσω από τις καλαμιές ξεχνώντας και τα φίδια και όλα. Τέντωσα το αυτί μου κι αφουγκράστηκα. Μπα, οι φωνές δεν ταίριαζαν. Και πρώτα απ' όλα δεν είχαν εκείνη τη βαριά χωριάτικη προφορά, μετά... σαν γυναικείες μου ακούγονταν. Ξεθαρρεμένος κάπως παραμέρισα με προφύλαξη παραμέρισα ελαφρά μια καλαμιά κι έριξα μια προσεκτική ματιά προς τα έξω. Το θέαμα που αντίκρισα ήταν τόσο απροσδόκητο που μου 'κοψε την ανάσα. Στα ρηχά του γιάλου δυο γυναίκες κουβέντιαζαν. Τη μία δεν την ήξερα, η άλλη όμως ήταν η κυρία Καίτη, η επιστήθια φίλη της μαμάς. Θα μου πείτε τώρα, σιγά το απροσδόκητο! Θάλασσα ήταν ολόγυρα, άνθρωποι θα έκαναν το μπάνιό τους, τι το απροσδόκητο σ' αυτό; Ναι, σύμφωνοι, τίποτα το εξαιρετικό κι αξιοσημείωτο δεν θα 'χε αυτή η εικόνα αν οι εν λόγω λουόμενες είχαν μπει στον κόπο να φορέσουν το μαγιό τους!

Κείνη την εποχή οι γυμνιστές δεν ήταν απλώς σπάνιο φαινόμενο, αλλά κυριολεκτικά ανύπαρκτο. Κανείς δεν τόλμαγε να κολυμπήσει γυμνός, ακόμα και στις πιο ερημικές παραλίες. Εδώ υπήρχαν περιπτώσεις όπου χωροφύλακες συλλάμβαναν λουόμενες που είχαν την αποκοτιά να φορέσουν το ξενόφερτο... μπικίνι, αυτό το έργο του Σατανά, φαντάσου τι θα γινόταν με το «εν αδαμιαία περιβολή»! Θα τις αφόριζαν –και πάλι λίγα λέω. Να φανταστείτε ότι ούτε

καν οι –λιγοστές τότε– ξένες αλητοτουρίστριες, που ως γνωστόν δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο, δεν τόλμαγαν να γδυθούν τελείως. Δεν υπήρχε κανονική γυναίκα σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια πιστεύω που θα είχε τα κότσια να κάνει μπάνιο γυμνή.

Αλλά πάλι, η κυρία Καίτη δεν ήταν κανονική γυναίκα.

Και πρώτα απ' όλα κυρία Καίτη ήταν από την Αθήνα, όπου και περνούσε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου, κι αυτό από μόνο του της έδινε το δικαίωμα να συμπεριφέρεται διαφορετικά από τις άλλες γυναίκες του τόπου μας. Ντυνόταν εξεζητημένα –απαράδεκτα τολμηρά, όπως έλεγε ο πατέρας μου– έπινε, κάπνιζε, έβγαινε συχνά έξω, στον κινηματογράφο, στα κέντρα και βέβαια μιλούσε «αθηναίικα» κάτι που της πρόσδιδε μια αναμφισβήτητα κοσμοπολίτικη χροιά. Η κυρία Καίτη, παρ' όλο που θα 'πρεπε να 'χε την ίδια πάνω-κάτω ηλικία με τη μάνα μου, ήταν μια γυναίκα με τα όλα της. Πολύ όμορφο πρόσωπο, χωρίς καμιά ρυτίδα, ωραία πυκνά καστανά μαλλιά που τ' άφηνε λυτά στους ώμους, μεγάλα μάτια και χείλη ζωγραφιστά. Εντάξει, ίσως να 'ταν κάπως πιο γεμάτη από το κανονικό, αλλά το έξτρα βάρος πήγαινε σχεδόν εξ ολοκλήρου εκεί που έπρεπε να πάει. Κάτι θεϊκές βυζάρες, που έλεγες πως θα πεταχτούν από το μαγικό ή θα σπάσουν τα κουμπιά της μπλούζας της, κάτι ορεχτικά καπούλια, κάτι μπουτάρες... Θεέ μου! Περιττό να διευκρινίσω ότι η κυρία Καίτη γέμιζε και με το παραπάνω τις προσφιλέστερες από τις μυστικές μου φαντασιώσεις.

Και νά που τώρα την έβλεπα, σε λιγότερο από δέκα μέτρα απόσταση, μπροστά μου ολοζώντανη και ολόγυμνη!

Κούρνιασα στις καλαμιές όσο πιο αναπαυτικά μπορούσα και βάλθηκα να χαζεύω το απίστευτο θέαμα. Έβλεπα και δεν χόρταινα. Μακάρι αυτές οι στιγμές να μην τελείωναν ποτέ! Κάθισα εκεί, στην ασφάλεια της κρυψώνας μου κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα. Όταν αποφάσισα να φύγω οι λουόμενες είχαν εγκαταλείψει την παραλία από ώρα.

Το βράδυ καθισμένος στο απόμερο τραπεζάκι του καφε-
νείου του Αραχτού, συντροφιά με τη Σμαραγδούλα, δεν είχα
μυαλό ούτε για χαρτιά, ούτε για κουβέντα, ούτε για τίπο-
τα. Από τα μάτια μου δεν έλεγε να σβήσει η τιτάνια εικόνα
της κυρίας Καίτης, γυμνής στον ήλιο με τα μαστάρια της
να πάλλονται στην παραμικρή της κίνηση. Τόσο χαμένος
ήμουν μέσα σ' αυτή την ηδονική ενόραση ώστε είχα ξεχάσει
και το πρωινό επεισόδιο με τους Νεμπεγλεριώτες και τους
ανοιχτούς λογαριασμούς που είχα μαζί τους.

Λάθος μεγάλο, γιατί αυτοί δεν το 'χαν ξεχάσει καθόλου.

Απέναντι από το καφενείο του Αραχτού, στα δέκα
μέτρα, εκεί που το φως από τα «λουξ» εξασθένιζε σ' ένα
απειλητικό μισοσκόταδο, βρισκόταν πάνω σε παλάγκα μια
μεγάλη βάρκα που περίμενε μερεμετίσματα. Εκεί λοιπόν
είχαν έρθει να μαζευτούν έξι, επτά κανίβαλοι που δεν είχα
προσέξει, γιατί, είπαμε...

— Τους ξέρεις αυτούς; με ρώτησε σε μια στιγμή η Σμα-
ραγδούλα.

Τότε μόνο τους πήρα είδηση και το αίμα μου πάγωσε.
Ο Γκουντής φυσικά, πλαισιωμένος από τον Ντούλα, τον
Κιτσάρα, τον Πατσούκα and the other boys! Είχαν στηθεί
εκεί πέρα, μπροστά στη βάρκα, φάτσα στο τραπεζάκι μας
και όλο κοίταζαν κατά μας, όλο κάτι έλεγαν μεταξύ τους
και χαχάνιζαν. Εντάξει, άστους να χαχανίζουν αφού τους
ευχαριστεί. Να μουντάρουν πάντως εδώ, μέσα σ' όλον αυτόν
τον κόσμο, ακόμα κι αυτοί δεν θα το τολμούσαν.

— Κάτι αποβράσματα, μουρμούρισα και έκανα πως
αφοσιώνομαι στα χαρτιά μου.

Οι Νεμπεγλεριώτες βλέποντας πως δεν αντιδρούσα το
παρεξήγησαν. Και φυσικά άρχισαν ν' αποθρασύνονται. Με
κάτι άναρθρες κραυγές στην αρχή και σφυρίγματα, χειρονο-
μίες που γίνονταν όλο και πιο χυδαίες, στο τέλος έχασαν
κάθε αίσθηση του μέτρου.

— Καλέ τι παιδάρους είν'ι αυτούνους! φώναζε ένας μι-
μούμενος γυναικεία φωνή.

— Μ' αρέσ'ει, μ' αρέσ'ει, σιγοντάριζε ένας άλλος στον
ίδιο τόνο και πνεύμα.

— Όμους ψιθυρίζιτι ότ'ι φουράει του κυλουτάκ'ι τς
μάνας τ'.

— Μήπους είνι κουνιστός;

Κι όλοι μαζί, υπό τη διεύθυνση του Γκουντή:

— Καλέ, σύυκα!

Και κει πάνω άρχισα να παίρνω ανάποδες.

Παρατάω τα χαρτιά στο τραπέζι, σηκώνομαι και πάω
γραμμή καταπάνω στην ομήγυρη. Αυτό τους ξάφνιασε
λίγο φαίνεται, γιατί δυο-τρεις κάναν μια κίνηση να το
βάλουν στα πόδια.

Με τρεις δρασκελιές βρίσκομαι πάνω στον Γκουντή.
Σχεδόν δεν έβλεπα μπροστά μου από το θυμό. Πριν κα-
λά-καλά καταλάβει αυτός τι του συνέβαινε τον αρπάζω από
τα κατσόμαλλα του σβέρκου κι αρχίζω να του κοπανάω το
κεφάλι στη βάρκα. Άφριζα κυριολεκτικά, ενώ ένιωθα τη δύ-
ναμή μου να μεγαλώνει με κάθε κίνηση που έκανα. Δεν θυ-
μάμαι ποτέ να είχα θυμώσει έτσι μέχρι τη στιγμή εκείνη.

Τώρα ξέρω πως δεν ήταν οι κοροϊδίες των βλάχων που
μ' έκαναν έξαλλο, αλλά η θρασυδειλία που τους χαρακτηρι-
ζε. Ένας-ένας δεν θα τολμούσαν το παραμικρό, όλοι μαζί
όμως —εναντίον ενός— ήταν αλλιώς. Ήταν και η βάρβα-
ρη εισβολή στην ησυχία μου που με πείραξε νομίζω. Να
μου 'στηναν ενέδρα κάπου έξω, στην άγρια φύση, το κατα-
λάβαινα και το περίμενα, να έρθουν όμως εδώ για να
δώσουν την παράστασή τους εκ του ασφαλούς μέσα σ' όλον
τον κόσμο πήγαινε πολύ.

Δεν ξέρω πόση ώρα κοπάνηγα τον άθλιο Γκουντή πριν
τρέξουν να μας χωρίσουν. Είχα χάσει τελείως την αίσθηση

του χρόνου και του χώρου –όπως ακριβώς γινόταν και με τον αληθινό Ταρζάν σε παρόμοιες περιπτώσεις. Επανήλθα μόνο όταν μ' άρπαξε ο Στέργιος, που έτυχε για καλή μου τύχη να βρίσκεται εκεί αυτό το βράδυ, και μ' ακινητοποίησε. Για καλή μου τύχη λέω, γιατί αν δεν γινόταν αυτό, είναι σίγουρο πως δεν θα σταματούσα μέχρι να κάνω κομμάτια τον αρχηγό των Κανιβάλων, οπότε είναι πιθανόν να σάπιζα μέχρι σήμερα σε κάποιο μπουντρούμι φυλακής.

— Ήρεμα, φιλαράκο, ήρεμα, με ησύχαζε με χαμηλή φωνή ο Στέργιος κρατώντας με σφιχτά στις τανάλιες των μπράτσων του. Ησύχασε... Πέρασε... Όλα καλά.

Έτρεξε κόσμος από τα τραπεζάκια, η μάνα μου τσίριζε... Κάποιοι είχαν αναλάβει τον Γκουντή, το πρόσωπο του οποίου ήταν βουτηγμένο στα αίματα.

— Τι έγινε;... Τι έγινε;...

— Ε, παιδιά... Μαλώνουν...

Οι υπόλοιποι της συμμορίας είχαν γίνει φυσικά καπνός.

Με βάλαν να καθίσω σε μια καρέκλα, τον Γκουντή σε μια άλλη, πιο μακριά. Κάτι γυναίκες να του καθαρίζουν τα αίματα με οινόπνευμα και κάτι άλλες να μου τρίβουν τα χέρια για να με συνεφέρουν –ποιος ξέρει τι εικόνα παρουσίαζα.

Τελικά ο Γκουντής μόνο κάτι εκδορές είχε πάθει κι ένα φρύδι σκισμένο κι έλεγε ότι ζαλιζόταν. Του 'δωσαν να πει μια γκαζόζα κι αυτό –μιας και ήταν τσάμπα– τον συνέφερε πια τελείως. Σε λίγο έφευγε κι αυτός με την ουρά στα σκέλια για την καλύβα του.

— Εγκληματία! Εγώ δεν γέννησα παιδί αλλά εγκληματία! έλεγε και ξανάλεγε η μάνα μου ενώ οι αδερφές του ελέους προσπαθούσαν τώρα να συνεφέρουν εκείνη.

* * *

Οι Νεμπεγλεριώτες από κείνο το βράδυ και πέρα εξαφανίστηκαν. Αν τύχαινε να με συναντήσουν στον δρόμο ή στο μπάνιο έστριβαν κανονικά. Όλα έδειχναν ότι αυτό το πρόβλημα είχε τακτοποιηθεί, για την ώρα τουλάχιστον.

Ο Ταρζάν και τα μυστήρια του Κάστρου

Το επεισόδιο με τον Γκουντή μου δημιούργησε διάφορα προβλήματα με χειρότερο την υστερία που είχε πιάσει τη μάνα μου, ότι δηλαδή «γέννησε έναν φονιά». Όλη μέρα δεν είχαμε άλλο από μουρμούρα, νουθεσίες, θεατρινισμούς και απειλές.

— Θα με σκάσεις! Θα με πεθάνεις πριν της ώρας μου! Παιδί είσαι συ πια η ο ληστής ο Γιαγκούλας; Θεέ μου, τι έφταιξα και τα τραβάω όλα αυτά η δόλια;! Αλλά δεν φταις εσύ, ο πατέρας σου φταίει, που σου παίρνει να διαβάζεις όλα αυτά τα τρομακτικά. Αυτά σε χαλάνε. Στη φυλακή θα καταλήξεις βρε, στη φυλακή, εγώ στο λέω. Αλλά δεν θα 'ρθει το Σάββατο; Θα 'ρθει... Αααχ, καχομοίρη μου, φίδι κολοβό που σ' έφαγε! Όλα θα του τα πω (του πατέρα εννοείται)... Όλα, χαρτί και καλαμάρι. Όχι, θα σ' αφήσω εγώ να με χτικιάσεις. Περίμενε και θα δεις. Μόνο αυτό σου λέω... Περίμενε και θα δεις..

Περίμενα λοιπόν, τι να 'κανα, αλλά τελικά λίγα πράγματα είδα. Ίσως επειδή ο πατέρας μου δεν ήταν παρών στο περιστατικό και δεν μπορούσε να σχηματίσει σαφή εικόνα από τις ασυνάρτητες υστερίες της μάνας μου, ίσως πάλι επειδή –σαν άντρας– δεν το θεωρούσε και τόσο τραγικό να πλακώνονται καμιά φορά τ' αγόρια για να ξυπνάν τα αίματα, δεν είχε την αντίδραση που περίμενε και ήλπιζε διακαώς η μητέρα μου –να με σαπίσει δηλαδή στο ξύλο «για να διορθωθώ».

Ήρεμα και πολιτισμένα μου ζήτησε τη δική μου εκδοχή του περιστατικού, εγώ του την έδωσα, τεχνηέντως παραλείποντας εννοείται τα της ζούγκλας, κι αφού με άκουσε καλά-καλά κούνησε το κεφάλι και χαμογέλασε.

— Τώρα αν είναι να δέρνουμε, έτσι, για ψύλλου πήδημα, τον ένα και τον άλλο ο κόσμος θα καταντήσει ζούγκλα, είπε. Δεν είναι τρόπος αυτός να λύνεις τις διαφορές σου. Όλα τα προβλήματα κι όλες οι παρεξηγήσεις τακτοποιούνται με τη συζήτηση. Κι αυτό είναι ακριβώς το σημείο όπου διαφέρουμε από τα ζώα. Εμείς μπορούμε να συνεννοηθούμε, αυτά γκαρίζουν και κλωτσάνε.

— Μα... να συζητήσω με τους Νεμπεγλεριώτες, μπαμπά! εξανέστην εγώ. Παίρνουν αυτοί από λόγια! Αφού δεν καταλαβαίνουν Χριστό!

— Ενώ τώρα που τους έδειρες κατάλαβαν;

— Ε, δεν είχε πια και παιδαγωγικό σκοπό το ξύλο, παραδέχτηκα.

— Αυτά τα τρομακτικά που διαβάζει τον χαλάνε, πετάχτηκε σαν πορδή η μάνα μου. Αυτοί οι Ήρωες και οι Γκαούρηδες. Από κει τα ξεσηκώνει αυτά τα σχέδια. Αλλά θα του κοπούν αυτά, θα του κοπούν.

Ο πατέρας μου την αγνόησε και στράφηκε σε μένα.

— Να μην επαναληφθεί, είπε και η κουβέντα τελείωσε εδώ.

Εδώ που τα λέμε όμως κι εγώ ο ίδιος τα 'χα χρειαστεί. Γιατί, εγώ περισσότερο από κάθε άλλον, ήξερα σε τι σημείο είχα φτάσει το βράδυ εκείνο. Δηλαδή, αν είχα μαχαίρι πάνω μου ή το τόξο... Τι θα 'κανα;

Ένα άλλο πρόβλημα, απορρέον από το ξυλοφόρτωμα του Γκουντή, ήταν η ψυχρότητα στη συμπεριφορά της Σμαραγδούλας. Από κείνο το βράδυ δεν ήρθε να καθίσουμε μαζί, όπως το συνηθίζαμε, να κουβεντιάσουμε, να παίζουμε

χαρτιά ή ντάμα, προφασιζόμενη φόρτο εργασίας. Κι όταν τη συναντούσα κατά τη διάρκεια της ημέρας ίσα που με χαιρετούσε. Τι έγινε; Και πάνω που είχα αρχίσει να τη συμπαθώ... κάπως «αλλιώς»!

Οι Νεμπεγλεριώτες εντωμεταξύ άφαντοι. Είχαν περιοριστεί στον τομέα τους, στις καλύβες, κι έκαναν την πάπια. Όταν κατέβαινα για μπάνιο φρόντιζαν να υπάρχει πάντα απόσταση ασφαλείας, αλλά δεν παρέλειπαν κιόλας να μου ρίχνουν κάθε τόσο λοξά βλέμματα γεμάτα μίσος. Δεν μου 'μενε η παραμικρή αμφιβολία ότι αν μπορούσαν να μου τη φέρουν στα ύπουλα θα το 'καναν, καλό ήταν λοιπόν να φρόντιζα να μην τους δώσω τέτοια ευκαιρία. Για καλό και για κακό πάντως αντικατέστησα το περίφημο λεοπαρδαλέ μαγιό –που είχε προκαλέσει τα σχόλια των κανιβάλων– με ένα μπορντό σκούρο που φορούσα στο μπάνιο. Δεν έκανε πολύ Ταρζάν, αλλά ήταν μια προφύλαξη που έπρεπε να πάρω αν ήθελα να περιορίσω τα αίτια πιθανής μελλοντικής σύρραξης.

Στις πρώτες μου εξορμήσεις μετά το επεισόδιο ήμουν άκεφος. Στο μυαλό μου ερχόταν η μέρα που πέρασα με τη Σμαραγδούλα-Ταταμπού στους καταρράκτες της Ζούγκλας των Δεινοσαύρων και μ' έπιανε μελαγχολία. Το γέλιο της, ο τρόπος που μιλούσε, το σφιχτό της κορμί, το βλέμμα που μου 'ριξε κάτω από το νερό... Πώς να διασκεδάσω μόνος μου όταν ήξερα πώς ήταν «να 'σαι καλά» με κάποιον άλλο;

Για να παρηγορηθώ έκανα μερικές περιπολίες προς τα βράχια, παραμονεύοντας πίσω από τις καλαμιές μην και φανεί η κυρία Καίτη να κάνει το μπάνιο της γυμνή, αλλά ούτε κι εδώ στάθηκα τυχερός. Με είχε καταραστεί ο διάλογος φαίνεται.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο καύσωνας, που είχε κοπάσει κάπως, επανήλθε δριμύτερος. Τώρα όλος ο κόσμος περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας βουτηγμένος στο νερό –ακόμα και κάποιοι από τους ντόπιους ιθαγενείς έβα-

λαν κατά μέρος την έμφυτη απέχθειά τους για το υγρό στοιχείο και κατέβαιναν με σώβρακα και κομπινεζόν να δροσιστούν. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες οι ζουγκλικές περιπολίες αραιώσαν. Πήγαινα μόνο το πρωί να ταΐσω τον Μπαγκίρα που με περίμενε ξαπλωμένος στη σκιά, ξεμπερδεμένος κι αυτός από τη ζέστη, και μετά γραμμή στη θάλασσα.

Μην φανταστεί κανείς ότι κακοπερνούσα στην παραλία, κάθε άλλο. Το κολύμπι ήταν από τα πράγματα που μου άρεσαν ιδιαίτερα κι όπως τα κατάφερα μια χαρά μες στο νερό έκανα ότι μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου για να με προσέξουν. Έτρεχα ας πούμε, από ψηλά, στις καλύβες κι έπεφτα με φούρια στο νερό για να ξαναβγώ στην επιφάνεια στο διαόλου τη μάνα –προς μεγάλη απελπισία της μάνας μου, που νόμιζε ανελλιπώς πως είχα... πνιγεί! Ή πάλι έκανα καμιά πενηνταριά μέτρα γρήγορο κρώουλ, σαν τον Τζώννυ Βαϋσμύλλερ στο σινεμά και μετά γύριζα κι έκανα ύπτιο πηγαίνοντας πιο βαθιά από κάθε άλλον κολυμβητή. Αλλά η αγαπημένη μου φιγούρα ήταν να βουτάω από τις βάρκες των καϊκιών ή από τα ίδια τα καΐκια που βρίσκονταν αρόδο στα πενήντα μέτρα από την αμμουδιά. Τότε ήξερα πως με κοιτούσαν κι έβαζα τα δυνατά μου, να κάνω ότι τσαλίμι μου πέραγε από το μυαλό. Τόσο καλά τα κατάφερα δε ώστε μια φορά ο καπτά-Μαύρος μου είπε.

— Εσένα, να μου το θυμηθείς, μια μέρα θα σε πάρω λαμπαδόρο στο γρι-γρι.

Κι αυτό ήταν το ανώτερο παράσημο που θα μπορούσε να μου απονεμίσει άνθρωπος στον κόσμο αυτό. Γιατί, ως γνωστόν, οι λαμπαδόροι ήταν μυθικά πρόσωπα στην παραλιακή μας κοινωνία. Η αφρόκρεμα των ψαράδων, το «ενφάν γκατέ» που θα 'λεγε και η γαλλομαθής κυρία Καίτη.

Ναι, μου άρεσε το νερό. Και κυρίως μου άρεσε να βουτάω και να παραμένω όσο πιο πολύ μπορούσα κάτω από την επιφάνεια. Αυτός ο παράξενος κόσμος του βυθού με συ-

νάρπαζε, με μαγνήτιζε. Ειδικά από τη μέρα που ο πατέρας μου έφερε ένα ζευγάρι γυαλιά θαλάσσης δεν είχα ξεκολλημό, γιατί αλλιώς βλέπεις με γυμνό μάτι κι αλλιώς πίσω από το τζάμι.

Ανάμεσα στα διάφορα καλά της παραλίας συγκαταλεγόταν φυσικά και η Ασπασία, η βαφτιστικιά του μπαμπά κι επίδοξη Τζαίην στα μυστικά μου όνειρα –γιατί, εκτός των άλλων, τούτη ’δω τύχαινε να ’ναι και ατόφια ξανθιά.

Η Ασπασία ήταν ένα όμορφο, χαμογελαστό κορίτσι που θα μπορούσαν άνετα να τη χρησιμοποιούσαν για μοντέλο οι δυτικοί αγιογράφοι, αν επιτρεπόταν από τον κανόνα της εκκλησίας ν’ απεικονίζουν θηλυκούς αγγέλους. Επιπλέον είχε το προσόν να είναι σχετικά καλλιεργημένη, αφού προερχόταν από κωμόπολη, και ήταν η καλύτερη μαθήτρια στην τάξη της, αλλά –το σπουδαιότερο– με θαύμαζε. Όλες αυτές τις μέρες του καύσωνα στην παραλία με την Ασπασία τις πέρασα, μαθαίνοντάς της μακροβούτια και κρώουλ και ψαρεύοντας της απ’ το βυθό κοχύλια για να φτιάξει κολιέ. Τη Σμαραγδή την είδα μια-δυο φορές που ήρθε να κολυμπήσει, αλλά την αγνόησα επιδεικτικά. Μούτρα θες κυρία μου; Τώρα θα δεις!

Σιγά-σιγά άρχισα να ξεθαρρεύω με την Ασπασία κι έτσι μια μέρα της πρότεινα να πάμε μαζί στο Κάστρο, στα βράχια, για να της δείξω τη ζούγκλα που φύτρωνε μέσα στα ερειπωμένα τείχη, που σίγουρα θα έκρυβε αμύθητους θησαυρούς. Το μάτι της αμέσως άστραψε.

— Αχ, ναι, είπε. Πολύ θα το ’θελα, αλλά θα μ’ αφήσουν;

— Θα πω εγώ της μάνας σου και θα σ’ αφήσει.

— Και τι θα της πεις, ότι πάμε να ψάξουμε για θησαυρούς;

— Όχι, βέβαια, γέλασα (εμ δεν ήξερα από μανάδες!). Θα της πω ότι πάμε να ψαρέψουμε.

Η κυρία Ευτυχία έφερε κάποιες δυσκολίες στην αρχή —«μα πού θα πάτε, μόνα σας;», «είναι μακριά...» και τέτοια— αλλά στο τέλος υπέκυψε στις διαβεβαιώσεις μου πως την Ασπασία θα την πρόσεχα σαν τα μάτια μου και μας έδωσε την άδεια.

— Καλά, είπε. Αλλά μην πάτε μακριά, να μην αργήσετε και το σπουδαιότερο... να μην μπειτε στη θάλασσα.

Υποσχεθήκαμε τα πάντα κι ακόμα περισσότερα κι έτσι την επομένη στις εννιά πέρασα να πάρω την υποψήφια Τζαίην.

Μόλις απομακρυνθήκαμε λίγο από τις καλύβες βέβαια, πετάξαμε τα ρούχα μας και μείναμε με τα μαγιό —το είχαμε κανονίσει την προηγούμενη. Επίσης την οδήγησα σε κάτι θάμνους εκεί κοντά όπου είχα κρύψει τον οπλισμό μου, τόξο, φαρέτρα με βέλη και ζώνη με το μαχαίρι.

— Τι είναι αυτά; απόρησε το κορίτσι. Σε πόλεμο πάμε;

— Μπορεί να χρειαστούν, της είπα αυστηρά.

Και κατεβαίνοντας πάλι στην παραλία πήραμε σιγά-σιγά, άκρη στο κύμα, τον δρόμο για την περιπέτεια που μας υπόσχονταν τα μυστηριώδη βράχια και το Κάστρο με τη ζούγκλα του.

Όταν βρισκόμασταν αρκετά μακριά για να νιώσουμε ασφαλείς από τα μάτια της κυρίας Ευτυχίας που μπορεί να μας κατασκόπευε, βουτήξαμε και στη θάλασσα για να δροσιστούμε.

— Ωραία που είναι εδώ! φώναξε η Ασπασία-Τζαίην πλατσουρίζοντας στα ρηχά.

— Εμ. Ξέρω πού σε φέρνω, κοχορεύτηκα εγώ.

— Ναι, αλλά... Αν φανεί κανένας καρχαρίας!

Της έδειξα το μαχαίρι.

— Αυτό γιατί λες πως το 'χω;

— Θα παλέψεις με τον καρχαρία!
— Αν χρειαστεί...
Έβαλε τα γέλια.
— Εγώ λέω ότι θα το βάλεις στα πόδια, με πείραξε.
— Αυτό θα το δούμε.
— Έχεις δει καρχαρία ποτέ;
Όρα για λίγη ακόμα φιγούρα.
— Μια φορά και δυο;
Με κοίταξε κατάπληκτη.
— Αλήθεια μου λες; Πού εδώ, στον Αιγιαλό;
— Κι εδώ, και στο Κόκκινο Νερό, και στα Μεσάγγα-
λα...
— Έχει καρχαρίες εδώ!;
— Ρώτα και τον καπτα-Μαύρο αν δεν με πιστεύεις.
Έκανε ένα μορφασμό δυσαρέσκειας.
— Ο καπτα-Μαύρος όλο βρίζει Χριστοπαναγίες, παρα-
τήρησε.
— Έτσι είναι οι άντρες, είπα διδακτικά.
— Εσύ βρίζεις;
Μ' άρεσε που με συμπεριέλαβε στον σύλλογο των αν-
δρών.
— Όχι βέβαια.
— Α, είπα!
Μετά βγήκαμε κι έτσι μουσκεμένοι συνεχίσαμε τον
δρόμο μας.
— Έχεις πάει πολλές φορές στα βράχια; ρώτησε σε μια
στιγμή.

— Ου, συνέχεια πάω.

— Και σ' αφήνει η μάνα σου;

— Ε, δεν είμαι πια μωρό...

Γέλασε και μ' άγγιξε στο μπράτσο ηλεκτρίζοντάς με ακαριαία.

— Δεν εννοούσα αυτό, εξηγήθηκε. Αλλά, νά... Δεν ανησυχεί;

— Έχει συνηθίσει, είπα εγώ σοβαρά. Δεν της κάνει εντύπωση πια.

Κούνησε το κεφάλι της.

— Μακάρι να μ' άφηνε και μένα η δικιά μου, είπε. Δηλαδή και σήμερα... αν δεν ήσουν εσύ...

— Α, τώρα μάλιστα! γέλασα. Βάζουμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα!

Γέλασε μαζί μου.

— Ναι, καλά, είπε. Λέγε εσύ... Η μαμά όμως σε έχει σ' μεγάλη εκτίμηση. Σου 'χει εμπιστοσύνη κι ας είσαι, λέει, τρελόπαιδο.

— Εγώ στη θέση της δεν θα μου είχα και τόση εμπιστοσύνη, άδραξα εγώ την ευκαιρία για να κάνω τον κάμποσο.

Με κοίταξε παραξενεμένη.

— Γιατί το λες αυτό;

Σήκωσα τους ώμους μου (τους φαρδείς και μυώδεις ώμους μου θα 'πρεπε κανονικά να πω).

— Ε, πώς... Εσύ κορίτσι, εγώ αγόρι...

Η Ασπασία ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Άκου κουταμάρες! Και πρώτα απ' όλα... αφού είμαστε συγγενείς.

Αχ, πατέρα με τις κουμπαριές σου τι μου κάνεις!

— Σιγά τη συγγένεια! είπα περιφρονητικά.

— Καλέ τι μας λες! έκανε η κουμπαρούλα. Και τότε γιατί δεν σε παντρεύουν στην εκκλησία;

— Αυτό εγώ δεν το ξέρω, είπα επιφυλακτικά.

— Στο λέω εγώ.

Μάλιστα.

— Και μετά...

Έφησε τη φράση της στη μέση και στράφηκε και με κοιτάζει χαμογελώντας.

— ...αφού τα 'χεις με τη Σμαραγδή.

Έμεινα κεραινόπληκτος, εκεί, στον αφρό της θάλασσας, μια ανάσα δρόμο από τα βράχια, να την κοιτάζω με το στόμα ανοιχτό. Τι ήταν πάλι αυτό το βαρελότο;

— Πώς σου κατέβηκε αυτό τώρα; κατάφερα να ψελλίσω.

— Ε, πώς... Αφού όλο μαζί είσαστε. Η μαμά λέει: "Αυτά τα παιδιά είναι μαζί από μικρά, κάθε καλοκαίρι αχώριστα. Λες να γίνει κάτι όταν μεγαλώσουν;". Τι μου λες λοιπόν και μου κάνεις τον ανήξερο;

Μάλιστα, είχαν τακτοποιήσει και τη μελλοντική μου αποκατάσταση οι κουμπάροι!

— Αυτά είναι κουταμάρες, διαμαρτυρήθηκα. Με τη Σμαραγδούλα είμαστε φίλοι και τίποτα παραπάνω. Σου δίνω το λόγο μου γι' αυτό.

Με κοίταξε σκεφτική, χωρίς να πάψει να χαμογελάει.

— Αλήθεια μου λες;

— Γιατί να σου πω ψέματα;

— Ξέρω 'γώ...

Αρχίσαμε να προχωρούμε πάλι.
— Δηλαδή... Τώρα να σου κάνω μια ερώτηση;
— Μπορώ να πω και όχι; αναστέναξα. Θα μου κρεμάσεις κουδούνια.
Γέλασε. Άγγιγμα στον ώμο πάλι... Ηλεκτροπληξία!...
— Καλά, εγώ θα σε ρωτήσω κι αν θες μου απαντάς... Δηλαδή... η Σμαραγδή δεν σ' αρέσει καθόλου;
— Δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα. Μια χαρά κορίτσι είναι, γιατί να μη μ' αρέσει; Όμως, δεν μ' αρέσει έτσι όπως το εννοείς εσύ.
— Κι εγώ; μου πέταξε ξαφνικά τη χειροβομβίδα.
Προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Όχι να γίνουμε σούργελο στα νήπια, στα καλά καθούμενα!
— Εσύ τι;
— Εγώ σ' αρέσω;
Προχωρημένα πράγματα η λεβεντομάνα επαρχία!
— Εσύ δεν είπες πριν πως είμαστε συγγενείς; προσπάθησα να διαφύγω.
Γέλασε.
— Αν δεν ήμασταν.
— Αν δεν ήμασταν θα μ' άρεσες, είπα χαμογελώντας (εδώ παίζαμε στο δικό μου γήπεδο).
Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα.
— Θα σ' άρεσα όπως σου αρέσει η Σμαραγδή;
Πίσω μου σ' έχω σατανά!
— Και κάτι περισσότερο, είπα.
Τα βράχια μ' έσωσαν από περαιτέρω επιπλοκές.
Περάσαμε το πρώτο φυσικό λιμανάκι που ήταν πολύ

ρηχό για κολύμπι και φτάσαμε στο δεύτερο. Τούτο εδώ ήταν ένα αληθινό θαύμα της φύσης. Ένα δαχτυλίδι από βράχια σχημάτιζαν έναν λιλιπούτειο κολπίσκο, όχι πάνω από τριάντα μέτρα πλάτος, με το νερό να ξεχειλίζει πάνω από τις χαμηλές ξέρες που το προφύλασσαν από την ανοιχτή θάλασσα –κάτι που το καθιστούσε ασφαλές από τους επίφοβους καρχαρίες που ενδεχομένως βολτάριζαν σ' αυτά τα βαθιά νερά. Στη φυσική πισίνα που σχημάτιζε αυτή η παραξενιά του τοπίου τα νερά ήταν πάντα πεντακάθαρα, χλιαρά και με βάθος που δεν ξεπερνούσε τα τρία με τέσσερα μέτρα. Επιπλέον ο βυθός ήταν στρωμένος με ψιλή άμμο και λεία βράχια, χωρίς φύκια κι αυτό ενίσχυε την εντύπωση της πισίνας.

Ήταν το αγαπημένο μου καταφύγιο, πριν ανακαλύψω, χάρη στη Σμαραγδούλα, τον καταρράκτη της Ζούγκλας των Δεινοσαύρων (αχ!), κι απείρως ασφαλέστερο αυτού του τελευταίου. Εδώ ούτε νεροφίδες υπήρχαν, ούτε δηλητηριώδεις σαύρες και άλλα υδρόβια τέρατα, μόνο κανένα καβουράκι έβλεπε κανείς πού και πού και μερικά άκακα πολύχρωμα ψαράκια. Πόσες ώρες είχα περάσει σ' αυτά τα χλιαρά νερά, να ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι σε τούρκικα λουτρά με μισόγυμνες χανούμισσες να με φροντίζουν, κι εγώ δεν ξέρω. Σήμερα ήταν ακόμα καλύτερα γιατί δεν ήμουν μόνος, αλλά μ' ένα από τα ομορφότερα κορίτσια του Αιγιαλού –η «συγγένεια» να μην υπήρχε και τι!

Πέσαμε στο νερό με γέλια και φωνές, πετώντας νερά ο ένας στον άλλο, παίζοντας και διασκεδάζοντας με την καρδιά μας.

— Καταπληκτικά είναι εδώ πέρα! φώναξε σε μια στιγμή η Ασπασία. Καμιά φορά έχεις και καλές ιδέες.

— Πάντα έχω καλές ιδέες, τη διόρθωσα.

Με αγνόησε.

— Σαν μπανιέρα είναι.

— Βουτάμε;

— Και δεν βουτάμε;

Βούτηξε πρώτη και την ακολούθησα. Την είδα να κατεβαίνει μέσα στο νερό με άνεση, όλα της τα μέλη να διαγράφονται πεντακάθαρα σ' αυτόν τον απόκοσμο φόντο και η καρδιά μου χοροπήδησε. Τόσο όμορφη και να μην το έχω πάρει είδηση πιο πριν –αλλά μήπως και με τη Σμαραγδούλα το ίδιο δεν είχε συμβεί;! Φτάσαμε στον βυθό, αρπάξαμε μια χούφτα άμμο, σαν λάφυρο, κι ανεβήκαμε πάλι στην επιφάνεια.

— Θαύμα! φώναξε τινάζοντας τα μαλλιά της και πασχίζοντας να ανασάνει. Όνειρο!

— Είδες πού σ' έφερα; είπα.

Γέλασε.

— Με τη Σμαραγδούλα έχεις έρθει εδώ;

Όπα πάλι η μπηχτή! Έκανα τον θυμωμένο.

— Δεν καταλαβαίνω τι έχεις πάθει σήμερα με τη Σμαραγδούλα.

Άπλωσε το χέρι της και μου πέταξε μια χούφτα νερό.

— Έλα που μυγιάζεσαι με το παραμικρό, είπε. Ένα αστείο κάναμε. Αλλά, τι λένε; «Όποιος έχει τη μύγα...».

— Αν σε πιάσω σ' έπνιξα! φώναξα κι όρμησα να την κυνηγήσω με άψογο κρώουλ. Αλλά μου ξέφυγε γελώντας, ίσως να μην ήθελα κι εγώ να τη φτάσω, κι έτσι σε λίγο βγήκαμε στα βράχια της ακτής να στεγνώσουμε.

Έτσι όπως καθόταν δίπλα μου, με το βρεγμένο λευκό μαγίο να κολλάει πάνω της διαγράφοντας ολοκάθαρα την φόρμα των μικρών της στήθιών μου 'ρχόταν να την αρπάξω στην αγκαλιά μου κι ας γινόταν ότι ήθελε μετά! Χρειάστηκε να κάνω πολύ μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατηθώ, αν και νομίζω πως οι συνέπειες της φαντασίωσης αυτής δεν ξέφυγαν από το κοφτερό της μάτι.

— Τι θα γίνει, θα πάμε στο Κάστρο;

— Μια βουτιά ακόμη και φύγαμε, είπα και χωρίς να περιμένω απάντηση γλίστρησα γρήγορα-γρήγορα στο νερό πριν γίνω τελείως ρεζίλι πια!

Σε λίγο ήμουν και πάλι σε θέση να παρουσιαστώ στον κόσμο ευπρεπής. Το κατάλαβε, δεν το κατάλαβε, πάντως δεν είπε τίποτα. Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε τα φθαρμένα από την πολυκαιρία λαξευμένα στον βράχο σκαλιά που οδηγούσαν στο ερειπωμένο Κάστρο.

Με το που αντίκρισε το απίστευτο θέαμα που παρουσίαζαν τα γκρεμίσματα, χαμένα μέσα στην τροπική βλάστηση, έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Τι μέρος είναι αυτό πάλι!

Την πήγα από το χορταριασμένο μονοπάτι που οδηγούσε από τις πολεμίστρες στον κεντρικό όγκο του μισογκρεμισμένου πύργου, που ήταν πνιγμένος στις φτέρες και τ' αγριοκλήματα κι από κει σπιδραλοειδώς στο έδαφος όπου άλλοτε ίσως υπήρχε μια πλατιά τάφος. Είχε γραπωθεί πάνω μου και δεν μ' άφηνε ρούπι, κάτι που με γέμισε φυσικά με αγαλλίαση.

— Θα 'χει φίδια εκεί κάτω, ψιθύρισε στ' αυτί μου σαν να φοβόταν μην την ακούσουν τα θηρία και τα φαντάσματα.

— Μη φοβάσαι, έχω το τόξο μου και το μαχαίρι, την καθησύχασα.

— Και φτάνει το τόξο και το μαχαίρι για να κάνεις καλά τις τεράστιες οχιές;

— Το τόξο μου δεν λαθεύει ποτέ, δήλωσα υπερήφανα – αποφεύγοντας να της πω ότι με τούτο 'δώ το καινούριο εργαλείο δεν είχα προλάβει να εξοικειωθώ ακόμα και τα βέλη ή πολύ δεξιά πήγαιναν ή πολύ αριστερά ή πολύ ψηλά ή πολύ χαμηλά.

Όμως η τύχη τα 'φερε έτσι ώστε τελικά να γίνει το δικό της.

Βρισκόμασταν σε μια στροφή του μονοπατιού όταν ξαφνικά το αυτί μου έπιασε κουβέντες που έρχονταν από κάτω. Αμέσως, περισσότερο για εντυπωσιασμό παρά γιατί έκρινα πως έπρεπε, άρπαξα την Ασπασία από το μπράτσο και την τράβηξα μαζί μου πίσω από κάτι θεόρατες φτέρες.

— Τι... τι έγινε; ρώτησε το κορίτσι θορυβημένο.

Της έκανα νόημα να μη μιλάει και με το χέρι μου παραμέρισα ελαφρά τις φυλλωσιές. Κάτω, στα είκοσι μέτρα από κει που βρισκόμασταν, είδα δυο ανθρώπους να κάθονται πάνω σ' ένα βράχο και να κουβεντιάζουν καπνίζοντας. Τους αναγνώρισα αμέσως. Ο ένας ήταν ο ενωμοτάρχης Γιογλαρής, «αστυνομικός διευθυντής» της περιοχής, κι ο άλλος ο μπάρμπα-Κώτσος ο Γκαντώνας, ένας αγωγιάτης που πηγαينوερχόταν ανάμεσα Αιγιαλό και Καστανιά.

— Τι θέλουν αυτοί εδώ; ψιθύρισε η Ασπασία στο αυτί μου ενώ τα στηθάκια της πιέζονταν θεσπέσια στην πλάτη μου.

Τι ήθελαν εδώ αυτοί οι άνθρωποι αλήθεια;

— Δεν έχω ιδέα, ομολόγησα επίσης ψιθυριστά.

Η Ασπασία είχε μάτι κοφτερό.

— Καπνίζουν λαθραία τσιγάρα, είπε ακουμπώντας ολόκληρη πάνω μου. Κοίτα το ροζ χαρτί που τα τυλίγουν.

Τα χειροποίητα τσιγάρα ήταν βέβαια παράνομα κείνη την εποχή ακόμα, αλλά πολλοί χωριάτες, που εξοικονομούσαν καπνό από εμπορικές συναλλαγές με άλλους χωριάτες καπνοκαλλιεργητές, έστριβαν κάπου-κάπου και κανείς δεν έλεγε κουβέντα. Άλλο όμως αυτό κι άλλο να παρανομεί το ίδιο το όργανο της Τάξης.

— Κοίτα εκεί δίπλα τους, συνέχισε η Ασπασία. Είναι φυτεμένα.

Τώρα που το 'λεγε πρόσεξα πως πράγματι, κατά μήκος του τείχους, και μέχρι εκεί που έφθανε το μάτι φύτρω-

ναν κάτι φυτά σαν ντοματιές, σαν πατατιές... Τέλος πάντων, δεν ήμουν πια και αυθεντία σ' αυτά. Αλλά γιατί να φυτέψουν πατατιές μέσα στο Κάστρο, στου διαόλου τη μάνα;

Ένα αεράκι έφερε τις φωνές των καπνιστών πιο ξεκάθαρα στ' αυτιά μας.

— Πρώτο πράμα, Κώτσο, έλεγε ο ενωμοτάρχης. Εγώ στο λέω, πρώτο πράμα!

Ο άλλος γέλασε.

— Αμ τι νόμιζες, κυρ-νωματάρχη! είπε. Έχουν γνώση οι φύλακες...

Γέλασαν και οι δυο. Και μακάρι να γέλαγαν και να κουβέντιαζαν μέχρι αύριο το πρωί. Εγώ πέταγα στα σύννεφα με το κορμί της Ασπασίας κολλημένο στο δικό μου, τα μαλλιά της να χαϊδεύουν το πρόσωπό μου κι αυτή η γεύση αρμύρας να με τρελαίνει.

Ξαφνικά μου 'σφιξε το μπράτσο.

— Δεν πρέπει να μας δουν, είπε και κάτι στον τόνο της φωνής της μ' ανησύχησε.

Στράφηκα προς το μέρος της και τα πρόσωπά μας βρέθηκαν τόσο κοντά που τα χείλη μου σχεδόν άγγιζαν τα δικά της. Δεν τραβήχτηκα.

— Γιατί; ψιθύρισα ενώ παρακαλούσα το Θεό από μέσα μου να μην μ' αφήσει να λιποθυμήσω.

— Αυτό που καπνίζουν δεν είναι καπνός, αλλά φούντα, εξήγησε. Το κατάλαβα από τη μυρωδιά. Καμιά φορά καπνίζει ο παππούς και του φωνάζει η μάνα μου: "Θα μας πάνε όλους μέσα με τα καμώματά σου, γερο-χασικλή!" του λέει.

Φούντα, χασικλής... Μαύρα μεσάνυχτα είχα ο άχαρος. Βλέπεις, σε κάτι τέτοια τα παιδιά της υπαίθρου βρίσκονταν

πολύ πιο μπροστά από τα παιδιά των πόλεων. Όμως δεν πήγαινε να δείξω άγνοια. Έκανα «ναι» με τα μάτια και φρόντισα να αγγίξω φευγαλέα με τα χείλη μου το μάγουλό της.

Με πήρε από το χέρι και με παρέσυρε προς τα χει απ' όπου ήρθαμε, όσο πιο αθόρυβα γινόταν. Όταν βρεθήκαμε και πάλι έξω από το Κάστρο στάθηκε να πάρει μια ανάσα κι έβαλε τα γέλια.

— Πήρα ένα φόβο! είπε. Αν μας έπιαναν σίγουρα θα μας σκότωναν, για να μη μαρτυρήσουμε.

— Κι αυτό εδώ, είπα δείχνοντας το τόξο, τι το 'χουμε;

— Τι να σου κάνει το τόξο έτσι κι έβγαζε το μπιστόλι ο ενωμοτάρχης; Δεν λες πάλι καλά που δεν μας πήραν χαμπάρι!

Κατεβήκαμε στη θάλασσα και πήραμε τον δρόμο του γυρισμού. Κάναμε μια στάση πάλι για μπάνιο εκεί όπου είχαμε σταματήσει στον ερχομό και το δροσερό νερό μας συνέφερε τελείως.

— Για φαντάσου, γέλασε η Ασπασία. Να 'χουν φυτέψει φούντα μέσα στο Κάστρο! Και μάλιστα εν γνώσει του ενωμοτάρχη!

— Φοβήθηκες; τη ρώτησα.

— Γιατί, εσύ δεν φοβήθηκες;

— Για να πω την αλήθεια, όχι, είπα.

Και πρόσθεσα μέσα μου: “Βλέπεις εγώ είχα το μυαλό μου αλλού... Άσε που δεν κατάλαβα τίποτα!”.

Ο Ταρζάν στο Δασοβούνι

Το Σάββατο και η Κυριακή ήταν οι χειρότερες μέρες μου στον Αιγιαλό κι αυτό γιατί τότε κατέφθανε ο πατέρας μου από την πόλη και μονομιές τα πάντα άλλαζαν. Οι ταρζανικές μου εξορμήσεις κόβονταν βέβαια με το μαχαίρι, γιατί εδώ δεν είχα να κάνω με τη μάνα μου που της έλεγα φεύγοντας: “Θα ’ρθω σε καμιά ώρα” κι εξαφανιζόμουν όλη τη μέρα. Ο πατέρας μου ήταν λάτρης της ακρίβειας και υπέρμαχος του ρολογιού σαν ρυθμιστή της ζωής μας. «Μια ώρα» σήμαινε για κείνον «μια ώρα παρά πέντε λεπτά», γιατί πίστευε ότι ο σωστός άντρας πάντα βρίσκεται στο ραντεβού του τουλάχιστον πέντε λεπτά νωρίτερα. Το ίδιο ίσχυε και στο μπάνιο. Μόλις σφύριζε συνθηματικά έπρεπε να τσακιστώ να βγω κι ας ήμουν στη μέση του πελάγου –κάτι που επίσης απαγορευόταν ρητώς, καθώς και οι βουτιές από βάρκες και καΐκια. Το μπάνιο υπό την επίβλεψη του πατέρα μου δεν διαρκούσε ποτέ πάνω από ώρα, εκτός κι αν έπιανε την κουβέντα στην παραλία με τίποτα γνωστούς οπότε δινόταν μια μικρή σιωπηρή παράταση.

Με τέτοιους περιορισμούς δεν ήταν δυνατόν να πετάω τη σκούφια μου από χαρά όταν Σάββατο μεσημέρι αντίκριζα να κατεβαίνει τον χωματόδρομο μέσα σ’ ένα σύννεφο σκόνης το αρχαίο *Opel Olympia*. Μόνη παρηγοριά ήταν τα περιοδικά που έφταναν μαζί με τα άλλα ψώνια από την πόλη, τα «τρομακτικά» που έλεγε κι η μάνα μου, και που με βοηθούσαν κάπως να περάσω τη μιάμιση αυτή μέρα

κάπως υποφερτά, ταξιδεύοντας σε ζούγκλες, γερμανοκρατούμενες χώρες και άλλους πλανήτες –χωρίς κανείς να μπορεί να μου πει: “Σε μια ώρα να είσαι πίσω”. Την άραξα λοιπόν στη βεράντα, διαβάζοντας, βελτιώνοντας το τόξο μου, φτιάχνοντας καινούργια βέλη και περιμένοντας πότε θα ’ρχόταν η ευλογημένη εκείνη η ώρα, με το πέσιμο του ήλιου να παρατήσουν οι γονείς την κηπουρική ζαρζαβατικών –που αρνιόνταν πεισματικά να ευδοκιμήσουν σ’ αυτό το άγονο, αμμώδες έδαφος– για να πάμε στο καφενείο του Αραχτού. Εκεί τουλάχιστον θα έβλεπα τη Σμαραγδούλα, αν είχα την τύχη να είναι ελεύθερη από αγγαρείες, και να χαζέψω με τον κόσμο.

Αν τα άλλα Σαββατοκύριακα ήταν άθλια τούτο εδώ προμηνούταν ακόμα χειρότερο –αν είναι δυνατόν!– κι αυτό γιατί ο μπαμπάς κουβάλησε μουσαφिरαίους, έναν φίλο του μετά της συμβίας. Με το που τους είδα κατάλαβα ότι την είχα βαμμένη. Ξέρετε πώς είναι οι γονείς με τα παιδιά τους όταν έχουν ξένους. Θέλουν να τα παρουσιάζουν τέλεια, ρομπότ! Σε τέτοιες περιπτώσεις οφείλεις να είσαι τύπος και υπογραμμός. Να απαντάς ευγενικά στις απίστευτα ηλίθιες ερωτήσεις που σου κάνουν, να είσαι στην τσίτα συνεχώς, «ευχαριστώ», «παρακαλώ», «συγγνώμη»... τέτοια. Δεν μιλάμε, αν δεν μας μιλήσουν, δεν ακουμπάμε τους αγκώνες στο τραπέζι, δεν σκαλίζουμε τη μύτη μας, δεν ζητάμε κι άλλο κουλουράκι, δεν κουνιόμαστε, δεν αναπνέουμε, δεν υπάρχουμε.

Όταν λοιπόν κείνο το Σαββατόβραδο στο καφενείο πρότεινε ο Στέργιος, χωρατεύοντας, να με πάρει μαζί του με το φορητό στο Δασοβούνι την Κυριακή το πρωί, που θα πήγαινε να φορτώσει ξυλεία, πέταξα τη σκούφια μου. Προς μεγάλη μου έκπληξη ο πατέρας μου έδωσε αμέσως τη συγκατάθεσή του.

— Θα ’σαι όμως απίκο στις έξι τα χαράματα, μου ξηγήθηκε ο Στέργιος. Για δουλειά πάμε, δεν πάμε για διασκέδαση, έτσι; Εσύ θα ’σαι ο βοηθός μου.

Το πώς κοιμήθηκα κείνο το βράδυ η καρδούλα μου το ξέρει. Με το ένα μάτι στο ρολόι ήμουν, μην τύχει και χάσω το ραντεβού.

Έξι παρά τέταρτο ήμουν έξω από το καφενείο του Αραχτού, που μόλις το άνοιγε ένας σκουντούφλης και μαχμουρλής Γιώργης.

Ο Στέργιος έκανε έναν τελευταίο έλεγχο στο φορτηγό του, ένα παμπάλαιο *Dodge*, που όμως το διατηρούσε σε άριστη κατάσταση, γιατί τούτος εδώ δεν ήταν ένας απλός σωφέρης, είχε τρέλα με τη ρόδα, μερακλής με τα όλα του! Βλέποντάς με να καταφθάνω έσκασε χαμόγελο.

— Πρωινός-πρωινός βλέπω, βοηθέ! έκανε.

— Ε, δεν είπαμε;...

— Είσαι τσίφτης... Αυτό το στειλιάρι που κουβαλάς τι είναι, ρε;

Το «στειλιάρι» ήταν το τόξο μου.

— Δεν είναι στειλιάρι, τόξο είναι, είπα ξερά, γιατί δεν μ' άρεσε να μου αμφισβητούν την τέχνη.

— Τόξο! θαύμασε (δήθεν) ο Στέργιος. Δηλαδή, σαν τον Ερροφλύν να πούμε; Και τι θα το κάνουμε το τόξο κει πάνω, ρε βοηθέ, μπορείς να μου πεις; Ζαρκάδια θα χτυπήσουμε; Θα μας παν μέσα, άλλωστε είναι κι αμαρτία.

— Δεν το 'χω για ζαρκάδια, τον καθησύχασα. Αλλά πού ξέρεις καμιά φορά... Μπορεί να πέσουμε πάνω σε τίποτα τσακάλια, τίποτα λύκους...

Ο Στέργιος κούνησε το κεφάλι του σοβαρά.

— Καλά λες, είπε. Αν πέσουμε πάνω σε τίποτα τσακάλια, σε τίποτα λύκους, να μην έχουμε ένα τόξο ν' αμυνθούμε; Αλλά, δεν μου λες... Από σημάδι πώς τα πας με το εργαλείο;

Γύρω-γύρω στην πίστα του καφενείου υπήρχαν ντενε-

κέδες αβεστωμένοι με καλλωπιστικά άνθη, γεράνια, βασιλικούς, τέτοια. Χωρίς να πω λέξη, πιάνω το τόξο, βάζω βέλος στη χορδή, τανάω... τσάααακ... Πέρα για πέρα ένας ντενεκές με ντάλιες. Ο Στέργιος έξυσε το κεφάλι του.

— Τι λε, ρε παιδί μου! έκανε. Δηλαδή, μιλάμε, χτυπάμε φτερό στον άνεμο, που λέει και το άσμα! Εντάξει, τώρα ησύχασα. Όχι λύκοι δεν πρόκειται να μας κουνηθούν, αλλά ούτε αρκούδες σου λέω εγώ.

— Γιατί, υπάρχουν αρκούδες στο Δασοβούνι; ρώτησα εγώ ελαφρά ανήσυχος.

— Μόνο μια και δυο; Αρκούδες να δουν τα μάτια σου! Δε μου λες... Καφέ ήπιες;

Αυτό πια κι αν ήταν προαγωγή! Καφέ είπε, ο εντάξει τύπος! Προσέξτε... όχι γάλα, όπως θα έκαναν οι άλλοι, οι ξενέρωτοι, καφέ.

— Δεν πρόλαβα...

— Τότε πάμε να πιούμε έναν στα γρήγορα και την κάνουμε.

Ο Γιώργης σκούπιζε μέσα στο μαγαζί και δεν ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα με παλαμάκια του Στέργιου, γράφοντάς τον κανονικά. Αντί γι' αυτόν μας προέκυψε μια εξίσου μουτρωμένη —είχε σοβαρούς λόγους όμως αυτή— Αντιγόνη.

— Διαταγάς, είπε με τα χέρια στη μέση, σαν να 'ταν έτοιμη για μπουνίδι.

— Βρε Αντιγόνη μου, πιάκε εκεί δυο βαρύ γλυκούς, να 'χεις την ευχή μου, είπε ευγενικά ο Στέργιος.

Η Αντιγόνη, που έψαχνε ευκαιρία, έγινε μπουρλότο.

— Τι λες, βρε άθες; πάτησε τις φωνές του Στέργιου. Τι λες; Θα δώσεις καφέ στο μικρό παιδί; Δεν έχεις πια ούτε ιερό, ούτε όσιο βρε... βρε... (δεν έβρισκε κατάλληλο χαρακτηρισμό και τ' άφησε στον αέρα να αιωρείται).

— Ε, όχι και μικρό παιδί! διαμαρτυρήθηκε ο Στέργιος. Δεν τον είδες τις προάλλες πώς πλάκωσε τον Νεμπεγλεριώτη;... Πόσο είσαι, ρε Κώτσο;

— Δεκατεσσάρων στα δεκαπέντε, απάντησα με θαυμαστή ετοιμότητα, αποφεύγοντας να κοιτάξω την τσαντισμένη Αντιγόνη.

— Βλέπεις; της κάνει ο Στέργιος. Δεκαπέντε χρονώ άντρακλας. Όπου να 'ναι περνάει περιοδεύων. Άλλωστε είναι και βοηθός μου, πού το βάζεις αυτό, ε;

Η Αντιγόνη κάτι πήγε να πει, το μετάνιωσε, έκανε μεταβολή και μπήκε στο μαγαζί φουριόζα.

— Γυναίκες!... μου χαμογέλασε ο Στέργιος κλείνοντάς μου το μάτι.

Αμ δεν ήξερα!

Η Αντιγόνη επέστρεψε με τους καφέδες και τους ακούμπησε με φούρια στο τραπέζι μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια της. Και οι δυο ήταν χυμένοι φυσικά.

— Μήπως θα του δώσεις και κάνα τσιγάρο; προκάλεσε τον Στέργιο.

Ο Στέργιος τέρας ψυχραιμίας.

— Βρε, καλά λες, έκανε ανοίγοντας το πακέτο του και προσφέροντάς μου, δήθεν. Τσιγαράκι, Κώτσο;

— Ευχαριστώ, το 'κοψα, είπα εγώ παίζοντας το παιχνίδι του.

Η Αντιγόνη άφησε τον Στέργιο κι έπιασε εμένα.

— Τέτοιες παρέες να κάνεις εσύ και θα προκόψεις, έννοια σου, μου πέταξε κι εξαφανίστηκε διαολισμένη.

Ο Στέργιος χαμογέλασε, αναστέναξε και ρούφηξε με θόρυβο μια γουλιά από τον καφέ του.

— Γυναίκες! είπε ξανά.

Η διαδρομή προς το Δασοβούνι ήταν ονειρεμένη. Δάση, που ούτε στο σινεμά δεν είχα δει, με τεράστια δέντρα, ξέφωτα με πηγές... Μια ονειρεμένη φύση.

— Αν δεν ήταν χτήμα του Βασιλιά θα το 'χαν κάνει χωράφια, μου είπε ο Στέργιος. Τίποτα δεν θ' άφηναν όρθιοι οι χωριάτες. Όχι ζαρκάδια, αλλά ούτε σκαντζόχοιρο δεν θα 'βρισκες εδώ πάνω.

Αναστέναξε και χαμογέλασε.

— Κοίτα να δεις τι κάθομαι και λέω τώρα εγώ, κουκουές άνθρωπος! είπε. Αλλά αφού έτσι είναι, ρε Κωστάκη, τι να πω, ψέματα; Τέτοιιοι λέχροι που είμαστε καλά να πάθουμε. Ζήτω ο Βασιλεύς και σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω. Κατάλαβες δηλαδή;

— Εσύ δεν είπες το ευτύχημα που είναι του Βασιλιά; παρατήρησα.

— Ε, δεν είναι τρελό; γέλασε ο Στέργιος. Από τη μια να λες: “Παναγιά μου πότε να ξεκουμπιστούν να φύγουν” κι από την άλλη να παρακαλός να μείνουν, γιατί οι άλλοι που θα μπουν μέσα θα τα κάνουν όλα σαν τα μούτρα τους. Δεν βγάζεις άκρη, γαμώ το στανιό τους γαμώ!

— Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα, σχολίασα για να πω κάτι.

— Μπράβο, γεια σου, επιδοκίμασε ο Στέργιος. Όπως τα λες είναι. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα κι εμείς στη μέση, αιχμάλωτοι.

Μου 'ριξε ένα πλάγιο βλέμμα και χαμογέλασε.

— Εσύ, από πολιτικά πού στέκεσαι, ρε βοηθέ; με ρώτησε.

— Α, εγώ είμαι με τους φτωχούς και τους αδικημένους, δήλωσα.

— Σαν τον Ερροφλύν, απaráλλαχτα! ενθουσιάστηκε ο Στέργιος. Δηλαδή δικός μας.

Δεν ήξερα τι ακριβώς ήταν ο «δικός τους», αλλά έτσι όπως το 'λεγε ο Στέργιος ακουγόταν πολύ ωραίο.

Όταν φτάσαμε στο σημείο φόρτωσης ο Στέργιος μου 'πε ότι μπορούσα να κάνω καμιά βόλτα στο δάσος, όχι μακριά όμως και χαθώ, και να γυρίσω σε καμιά ώρα, μιάμιση, που θα μας είχαν φορτώσει και θα 'μασταν έτοιμοι για δρόμο. Άλλο που δεν ήθελα εγώ, άρπαξα το τόξο και την φαρέτρα με τα βέλη και μπήκα στο δάσος όπως μπαίνουν σε εκκλησία. Όταν βρέθηκα αρκετά μακριά από τον δρόμο έβγαλα φανελάκι, σορτσάκι και πέδιλα και τα 'κρυψα κάτω από ένα θάμνο μένοντας με το μαγιό μου. Κρέμασα τη φαρέτρα στον ώμο και με το τόξο στο χέρι άρχισα να εξερευνώ τον εκπληκτικό αυτό κόσμο.

Τα δέντρα ορθώνονταν θεόρατα γύρω μου, με τα πουλιά να χαλούν τον κόσμο στα κλαδιά τους, το χορτάρι να είναι απαλό σαν χαλί κάτω από τις γυμνές μου πατούσες και να νιώθω δυνατός κι ελεύθερος όσο ποτέ άλλοτε αυτό το καλοκαίρι της ασυδοσίας.

Περιπλανήθηκα κάμποσο χωρίς σκοπό και μετά έφθασα σ' ένα ρυάκι όπου κάθισα να πιω νερό και να ξεκουραστώ. Μια κίνηση στις φυλλωσιές, καμιά εικοσαριά μέτρα στ' αριστερά μου μ' έκανε ν' αναπηδήσω ξαφνιασμένος. Με χέρι που δεν ήταν και τόσο σταθερό άρπαξα το τόξο μου. Κι αν ήταν καμιά από κείνες τις αρκούδες που, κατά τον Στέργιο, αφθονούσαν εδώ πέρα, τι γίνεται; Κι αν ήταν καμιά αγέλη λύκων; Έριξα μια ματιά στα κοντινά δέντρα. Όλα πανύψηλες οξιές, χωρίς χαμηλά κλαδιά που θα βοηθούσαν στο σκαρφάλωμα, αν... Η κίνηση επαναλήφθηκε. Ό,τι και να 'ταν δεν ήταν μόνο του... Οι φυλλωσιές αναταράχτηκαν σαν κάτι να τραβούσε τα φύλλα... Ξάπλωσα στο χορτάρι και κράτησα την αναπνοή μου... Είδα ένα μουσούδι σαν του αλόγου να ξεπροβάλει ανάμεσα στα φύλλα... Πρόσεξα ένα ζευγάρι κέρατα... Ζαρκάδι! Η καρδιά μου πήγε στη θέση της. Το θηρίο ήταν τελικά ζαρκάδι, ή μάλλον δυο ζαρκάδια που μασούλαγαν φυλλαράκια του καλού καιρού. Δεν με εί-

χαν πάρει είδηση γιατί είχα τον άνεμο κόντρα –αυτό το 'ξερα από τις περιπέτειες του Μάικ Χιτζ στο «Ρομάντζο».

Έμεινα εκεί που βρισκόμουν, ακίνητος, να παρακολουθώ τα ζαρκάδια ή μάλλον την κίνησή τους πίσω από τους θάμνους για κάμποση ώρα. Τέλος αυτά απομακρύνθηκαν κι έτσι μπόρεσα να σηκωθώ για να ξεμουδιάσω γιατί είχα πιαστεί τόση ώρα κοκαλωμένος.

— Όμορφα ζώα! ακούω μια βραχνή φωνή πίσω μου.

Ο άνθρωπος που μίλησε θα ήταν ένας γέρος κοντά εξήντα χρονών ντυμένος με μια στραπατσαρισμένη γκριζα στολή, σαν των αγροφυλάκων, και είχε ένα δίκαννο περασμένο από το λουρί στον ώμο του. Ήταν αρκετών ημερών αξούριστος, με μεγάλα γκριζα μουστάκια. Δυο φωτεινά γκριζα μάτια, ασορτί με τη στολή, χαμογελούσαν.

— Πώς βρέθηκες εσύ εδώ; με ρώτησε.

— Ήρθα με τον Στέργιο για τα ξύλα, είπα σαν αυτό να εξηγούσε τα πάντα.

Κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

— Είσαι μακριά από τον δρόμο, είπε. Δεν φοβάσαι μην χαθείς; Το δάσος είναι πολύ μεγάλο.

— Έχω βάλει σημάδια, είπα, όχι χωρίς κάποια υπερηφάνεια.

Σήκωσε τα φρύδια του και μου φάνηκε πως χαμογέλασε, αλλά μ' αυτά τα μουστάκια δεν μπορούσες να πεις με σιγουριά.

— Σημάδια, ε; είπε. Δηλαδή, ξέρεις να βρίσκεις τον δρόμο σου μέσα στο δάσος... Μπράβο, χαίρομαι που τ' ακούω... Συνήθως τα παιδιά στην ηλικία σου χαζολογάνε από 'δώ κι από χει... Εσύ βάζεις σημάδια στο δάσος και χαζεύεις τα ζαρκάδια... Αυτό που κρατάς τι είναι;

— Τόξο, είπα.

— Τόξο, ε; Δεν φαντάζομαι να θες να χτυπήσεις ζαρκάδια...

— Το 'χω για τους λύκους, εξήγησα. Και τις αρκούδες.
Ο μπάρμπας ξαφνικά άρχισε να γελάει.

— Λύκους, αρκούδες..., είπε όταν του σώθηκε το γέλιο.
Πού να τους βρεις τους λύκους και τις αρκούδες εδώ πέρα, βρε παιδάκι μου;

Πειράχτηκα που μου αμφισβητούσαν τις γνώσεις.

— Τι, δεν έχει; έκανα.

— Αρκούδες ούτε για δείγμα. Όσο για τους λύκους...
καμιά φορά κατεβαίνουν από τα υψώματα τον χειμώνα.
Αυτή την εποχή όμως το δάσος είναι εκκλησία. Το μεγαλύτερο θηρίο, άντε, να 'ναι κανένα φίδι, αλλά κι απ' αυτά τα
φαρμακερά σπανίζουν. Γι' αυτό σου λέω...

Έκανα μια νοερή σημείωση να τα ψάλλω στον Στέργιο, μετά.

Ο φύλακας, γιατί φύλακας ήταν ο γέρος, με ρώτησε αν ήθελα να δω τα ζαρκάδια να πίνουν νερό στην πηγή εδώ κοντά και φυσικά πέταξα τη σκούφια μου. Έτσι δίπλα-δίπλα, ένας φύλακας κι ένας Ταρζάν, πήραμε να βαδίζουμε μέσα από ένα χορταριασμένο μονοπάτι προς την πηγή των ζαρκαδιών.

Συστηθήκαμε κιόλας. Τον έλεγαν κυρ-Μήτσο και έκανε αυτή τη δουλειά εικοσιοχτώ χρόνια, χειμώνα καλοκαίρι.

— Εγώ έχω αφεντικό τον Βασιλέα! είπε με καμάρι.
Κάθε Χριστούγεννα μου στέλνει και κάρτα με ευχές. Οι κυβερνήσεις ανεβαίνουν και πέφτουν, πλην όμως, ο Μήτσος, εδώ, βράχος ακλόνητος, σαν τον πύργο του Άιφελ. Έχεις πάει, ρε Κώτσο, στον πύργο του Άιφελ;

— Όχι, απάντησα ξαφνιασμένος να βρω έναν ιθαγενή που ήξερε τον... πύργο του Άιφελ.

Ο κυρ-Μήτσος αναστέναξε.

— Μεράκι το 'χω να πάω μια μέρα, μου εκμυστηρεύτηκε. Μου το υποσχέθηκε κι ο μεγαλειότατος πέρσι που ήρθε να δει το χτήμα. “Μήτσο” μου είπε “Εμείς θα σε στείλουμε μίαν των ημερών να δεις τον πύργο του Άϊφελ”. Έτσι μου είπε, “Εμείς”. Καθόσον, Κώτσο, για να μαθαίνεις, οι βασιλιάδες έτσι λένε για τον εαυτό τους, “Εμείς”. Δεν ξέρω γιατί, ίσως επειδή είναι πολλοί.

Είχαμε φτάσει σε μια συστάδα θάμνων κι ο κυρ-Μήτσος μου 'κανε νόημα να σκύψω. Προσεκτικά παραμέρισε μερικά φύλλα και μπροστά μας φανερώθηκε η ωραιότερη λιμνούλα που είχα δει στη ζωή μου. Βρισκόταν σ' ένα ξέφωτο και το νερό κυλούσε από ένα βράχο γεμάτο λειχήνες και άγρια φυτά. Στην αντίπερα όχθη δυο πανέμορφα ζαρκάδια βρίσκονταν μέσα στο νερό ως τα γόνατα. Το θηλυκό –αυτό που δεν είχε κέρατα– έπινε, ενώ το αρσενικό φύλαγε τσίλιες στρέφοντας το μεγαλειώδες κεφάλι του δεξιά κι αριστερά, να οσφραίνεται τον αέρα. Περίμενε να τελειώσει το ταίρι του και μόνο τότε έσκυψε να πιει.

— Τα ζαρκάδια δεν αλλάζουν συντρόφους όπως τ' άλλα ζώα, μου εξήγησε ψιθυριστά ο κυρ-Μήτσος. Μια φορά παντρεύονται κι αν τύχει να πεθάνει το ταίρι τους μένουν στη χηρεία ως το τέλος.

— Και τα δελφίνια το ίδιο, είπα.

Ο κυρ-Μήτσος έκανε ένα μορφασμό.

— Δεν μιλάμε για ψάρια, έκανε περιφρονητικά. Εδώ εγώ σου μιλάω για ζώα ατόφια, του βουνού και του δάσους.

Αποφάσισα να μην του εξηγήσω ότι τα δελφίνια δεν είναι ψάρια, μπορεί να τον μπέρδευα και να τον φούρμιζα τον άνθρωπο.

Καθίσαμε να χαζέψουμε τα ζαρκάδια μέχρι που αυτά χάθηκαν στο δάσος.

Η ώρα στο μεταξύ είχε περάσει κι έπρεπε να επιστρέψω στον Στέργιο.

— Να ξανάρθεις, μου είπε ο κυρ-Μήτσος, αποχαιρετώντας με. Ρώτα τα παιδιά στο λατομείο για την καλύβα του Μήτσου και θα σου πουν. Είσαι σίγουρος ότι θα μπορέσεις να γυρίσεις στο δρόμο από μόνος σου;

Τον διαβεβαίωσα ότι κάτι τέτοια ήταν παιχνιδάκι για μένα και πήρα το δρόμο του γυρισμού. Αφού περιπλανήθηκα για αρκετή ώρα —παρά τα «σημάδια» που είχα βάλει— και πάνω που είχα αρχίσει να τα χρειάζομαι βρήκα το θάμνο όπου είχα φυλάξει τα ρούχα μου. Ντύθηκα γρήγορα και έφυγα σαίτα για το φορτηγό του Στέργιου.

Ευτυχώς μόλις είχε τελειώσει το φόρτωμα κι έτσι γλίτωσα το ρεζιλίκι.

Ο Στέργιος με υποδέχτηκε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

— Τι έγινε, βοηθέ, χτυπήσαμε καμιά αρκούδα;

— Χτυπήσαμε δυο, αλλά ήταν πολύ βαριές να τις κουβαλήσω μονάχος και γι' αυτό ήρθα να σε πάρω να με βοηθήσεις, είπα.

Ο Στέργιος ξεκαρδίστηκε στα γέλια και μου 'ριξε μια στον ώμο.

— Α, ρε μπαγάσικο! φώναξε. Τίποτα δεν σου ξεφεύγει π' ανάθεμά σε! Σπίρτο, σπίρτο!

Στο δρόμο της επιστροφής του διηγήθηκα τη σκηνή με τα ζαρκάδια.

— Τα ζαρκάδια είναι μονογαμικά, μου είπε εκείνος. Μόνο ένα σύντροφο γνωρίζουν. Πάει και τελείωσε.

— Μακάρι να 'μασταν κι εμείς έτσι, αναστέναξα.

Με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε.

— Όπα της! είπε. Τι γίνεται, φιλαράκο; Μπλεξίματα, μπλεξίματα;

Προσπάθησα να τα μπαλώσω.

— Μπα, γενικά μιλούσα.

— Α, γενικά...

Λίγο παρακάτω μου πέταξε τη σπόντα.

— Είχα την εντύπωση ότι εσύ και η Σμαραγδή...
Θέλω να πω... τα πηγαίνετε καλά, έτσι;

— Ε, καλά τα πηγαίνουμε, είπα μουδιασμένα.
Δηλαδή... με σκαμπανεβάσματα...

Ο Στέργιος κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

— Έτσι είναι οι γυναίκες, είπε. Σαν το φορτηγό... Εκεί που λες την πετύχαμε την ανάρτηση, την έχουμε ρυθμίσει και πάμε πρίμα και ωραία, εκεί σου πέφτει σε λακκούβα και πάει το ρεγουλάρισμα κατά διαόλου. Δεν βγάζεις άκρη.

Σε ποιον τα 'λεγε!

Ο Ταρζάν σε Δίλημμα

 υο μέρες μετά την περιπέτεια στο Δασοβούνι, η Σμαραγδούλα εδέησε να μου μιλήσει, επιτέλους! Αυτό έγινε το βράδυ, στο καφενείο του πατέρα της. Η μάνα μου έπαιζε πινάκλ με τις φιλενάδες της κι εγώ, καθισμένος μοναχός στο απόμερο τραπεζάκι που άλλοτε μοιραζόμουν με την «πανώρια Ταταμπού» καταριόμουν την κακή μου τη μοίρα.

Έρθε και κάθισε στη διπλανή καρέκλα σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Λες και δεν είχε μεσολαβήσει η ρήξη μεταξύ μας. Την κοίταξα, με κοίταξε... Χαμογέλασε.

— Τι γίνεσαι;

Τι να γινόμουν χωρίς αυτή, χάλια γινόμουν, αλλά αυτό δεν μπορούσα φυσικά να το ομολογήσω, όπως δεν μπορούσα να ομολογήσω την περαστική μου «απιστία» με την Ασπασία.

— Καλά, είπα. Εσύ;

Σήκωσε τους ώμους της.

— Τα ίδια. Δουλειές, κανένα μπάνιο, αν προφτάσω... Ξέρεις...

Έξερα.

Με κοίταξε χαμογελώντας πάλι.

— Πήγες στο Δασοβούνι έμαθα, με τον Στέργιο...

— Πώς το 'μαθες; απόρησα.

— Η Αντιγόνη... Πυρ και μανία ήταν «μ' αυτόν τον σωφέρη που πάει να κάνει το παιδί σαν τα μούτρα του».

Γελάσαμε.

— Εκεί αυτή! είπα. Σταθερή στο... αίσθημα.

— Έτσι είναι αυτά. Είναι να μη σου συμβεί.

Ξεροκατάπια.

— Εσένα... σου 'χει συμβεί ποτέ; αποτόλμησα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

— Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό; μουρμούρισε.

Ένωσα να κοκκινίζω μέχρι τ' αυτιά.

— Έτσι... Μιας και το 'φερε η κουβέντα...

Χαμογέλασε –στοίχημα πως δεν της ξέφυγε το κοκκίνισμά μου.

— Μπα... Δεν αξιώθηκα.

Τζίφος η ψαριά λοιπόν.

— Εσύ; με ρώτησε.

— Εγώ τι; προσπάθησα να κερδίσω χρόνο.

— Σου 'χει συμβεί εσένα;

Με κοιτούσε χαμογελώντας. Τώρα τι λένε;

— Μπορεί και να μου 'χει συμβεί, είπα αφήνοντάς το φλου.

— Α μπράβο! Δεν μου τα 'χεις πει αυτά... Και δε μου λες; Ποια είναι; Την ξέρω μήπως.

— Γιατί να την ξέρεις; τινάχτηκα εγώ σε φουλ άμυνα.

— Είπα, μήπως...

— Να μη λες.
Έβαλε τα γέλια.
— Α, ώστε την ξέρω! φώναξε. Προδόθηκες κακομοίρη, δεν ξέρεις να κρυφτείς.
— Δεν ξέρεις τι σου γίνεται μου φαίνεται, την αποπήρα.
— Μπα; Έτσι λες; Κι εγώ σου λέω ότι ξέρω και παραξέρω.
Όπα της! Έχει γούστο!... Έχει γούστο!...
Με είδε που δεν μιλάγα και το εξέλαβε σαν συνηκολόγηση.
— Έλα, βρε Κωστάκη..., έκανε παιχνιδιάρικα. Γιατί δεν μου λες; Τι φίλοι είμαστε; Τι φοβάσαι, μήπως το πω πουθενά; Σε ποιον να το πω; Εγώ εκτός από σένα δεν έχω άλλες παρέες... αφού το ξέρεις.
— Σαλτάρισες τελείως μου φαίνεται...
Γέλασε.
— Τότε άσε με να μαντέψω. Αλλά αν τη βρω θα το παραδεχτείς, σύμφωνοι;
Πήγαινε γυρεύοντας.
— Καλά...
— Η Ασπασία, είπε χωρίς δισταγμό. Η Ασπασία είναι. Έμεινε κατάπληκτη να με δει να σκάω στα γέλια.
— Τι έπαθες; Πού είναι το αστείο;
— Αν σου πω θα μείνεις, της είπα ξεκαρδισμένος.
Έσμιξε τα φρύδια της πειραγμένη.
— Για πες μας και μας, να μείνουμε...
— Ακριβώς το ίδιο πιστεύει και η Ασπασία για σένα, της είπα.

Την είδα να τσιτώνεται.

— Τι δηλαδή;

— Να... Πιστεύει ότι... τα 'χουμε... Δηλαδή, εσύ κι εγώ...

Καθόλου δεν το βρήκε διασκεδαστικό. Με κοίταξε για κάμποση ώρα συνοφρυωμένη.

— Και πού είναι το αστείο; έκανε μετά.

Ήταν η σειρά μου να μείνω ξερός.

— Μα...

— Μαμούνια, είπε κι έστρεψε την προσοχή της σε κάτι γερόντια που χόρευαν βαλς στην πίστα.

Για αρκετή ώρα ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έσπασε τη σιωπή. Μετά, διστακτικά, άπλωσα το χέρι μου και άγγιξα το δικό της πάνω στο τραπέζι. Το τράβηξε αμέσως –αλλά όχι πολύ μακριά– και μου 'ριξε μια σκοτεινή ματιά.

— Μην μαλώσουμε πάλι..., είπα παρακλητικά.

— Γιατί, πότε ξαναμαλώσαμε;

— Τόσες μέρες έχεις να μου μιλήσεις...

— Και πολύ καλά σου έκανα. Εδώ κόντεψες να σκοτώσεις άνθρωπο και θα σου μιλούσα κιόλας;

— Δεν είπα ότι είμαι περήφανος γι' αυτό.

— Αυτό σου έλειπε!

Έκανα μια ακόμα προσπάθεια.

— Θεε να πάμε αύριο για εξερεύνηση; της πρότεινα.

Το πρόσωπό της φωτίστηκε με μιας από ένα χαμόγελο. Αλλά αμέσως ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της.

— Μπα, τι έγινε, δεν βρίσκεις συντροφιά; είπε.

— Τη δική σου συντροφιά θέλω.

Το χαμόγελο ξαναγύρισε, πλατύτερο τώρα κι έμεινε.
— Αυτά, εμείς εδώ πέρα τα λέμε μαλαγανιές, είπε.
— Έλα, βρε Σμαραγδούλα... Αφού ξέρεις πόσο σε...
«Αγαπάω» πήγα να πω και κρατήθηκα την τελευταία στιγμή.

Τα μάτια της πέταξαν σπιθίτσες.

— Με... τι;

«Αδύνατον να κοιμηθώ κι η ώρα είναι τρεισήμισι» τραγούδαγε ο Τώνης Μαρούδας στο γραμμόφωνο.

— Σε συμπαθώ, είπα κάθιδρος.

Με κοίταξε στα μάτια και χαμογέλασε.

— Κι εγώ σε συμπαθώ, είπε ξαφνικά κι ανέλπιστα.

Και ήταν σαν να μου χάριζαν το μισό ηλιακό σύστημα.

Το ραντεβού ήταν για τις εννιά στο συνηθισμένο μέρος, στις μηλιές, και βρισκόμουν εκεί ήδη από τις οχτώ, δήθεν για να ταΐσω τον Μπαγκίρα. Ήταν άλλη μια αφόρητα ζεστή μέρα και ο ιδρώτας έτρεχε ήδη ποτάμι πάνω μου.

Ήρθε στην ώρα της, με το ίδιο ξεβαμμένο φουστανάκι που φορούσε την πρώτη φορά. Να είχε το μαγιό της από κάτω άραγε;

— Δεν άργησα;

— Όχι, κι εγώ πριν από λίγο ήρθα, είπα ψέματα (τι να 'λεγα!).

Χάιδεψε τον Μπαγκίρα, που ξάπλωσε κάτω και γουργούριζε και μετά με επιθεώρησε από πάνω ως κάτω.

— Πλήρης Ταρζάν πάλι, παρατήρησε χαμογελώντας.

— Μ' αυτή τη ζέστη τι ήθελες, να βάλω κοστούμι; δικαιολογήθηκα.

— Μα εσύ στάζεις ολόκληρος! γέλασε. Σαν να 'χεις μόλις βγει από το μπάνιο.

Και με μια κίνηση πέρασε το φόρεμά της πάνω από το κεφάλι της και το τοποθέτησε στο καλάθι που κρατούσε. Δεν είχα ξεχάσει πόσο όμορφη ήταν με το μαγιό της, αλλά και πάλι δεν μπόρεσα να μην μείνω εκστατικός —ευτυχώς δεν με πρόσεχε γιατί επιθεωρούσε με το βλέμμα τα δέντρα της ζούγκλας.

— Τι έγινε εδώ; ρώτησε. Πού είναι τα σκοινιά;

— Τα ξήλωσα, είπα. Ξέρεις... Μετά από το επεισόδιο με τους Κανίβ... τους Νεμπεγλεριώτες... Μπορεί να το μαρτυρούσαν και να 'βρισκα κανέναν μπελά. Έτσι κι αλλιώς δεν έρχομαι και πολύ εδώ πια, κάνει πολύ ζέστη και τα φυλλώματα είναι αραιά.

Κούνησε το κεφάλι της συμφωνώντας.

— Είπα στη μάνα μου να πάω να μαζέψω ροδάκινα από το χτήμα στο ρέμα, είπε. Έτσι μέχρι το μεσημέρι δεν πρόκειται να με ψάξει κανείς.

— Της είπες ότι θα 'μαστε μαζί; ρώτησα.

Στράφηκε να με κοιτάξει και χαμογέλασε.

— Φυσικά, είπε. Αφού σου έχω πει, η μάνα μου σε αγαπάει πολύ.

— Δίκιο έχει η γυναίκα.

— Ναι, δεν ξέρει τι κουμάσι είσαι, γι' αυτό, χαμογέλασε η φίλη μου.

Πήραμε τον δρόμο για τη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων, αλλά πριν φτάσουμε στο χωράφι της κυρα-Σουλτάνας κόψαμε δυτικά, μέσα από ένα χαμηλό πλάτωμα στο βουνό. Σιγά-σιγά το τοπίο άλλαζε. Όλο και περισσότερες φτέρες συναντούσαμε τώρα, σημάδι ότι κάπου κοντά υπήρχε άφθονο νερό. Ακολουθήσαμε κάτι ποτιστικά αυλάκια και ξαφνι-

κά βρεθήκαμε περιτριγυρισμένοι από αιωνόβια πλατάνια που πρόσφεραν την παχιά σκιά τους σαν βάλσαμο μετά από την πορεία μέσα στο λιοπύρι.

Το μαγικό της Σμαραγδούλας, που γινόταν και πάλι Ταταμπού, είχε μουσκέψει ολόκληρο από τον ιδρώτα κάνοντας τις υπέροχες γραμμές του κορμιού της να διαγράφονται με κάθε λεπτομέρεια. Η καρδιά μου άρχισε να κάνει ανάποδα σάλτα στο στήθος μου και δεν μπορούσα να τη σταματήσω. Θεέ μου, πόσο όμορφο ήταν αυτό το κορίτσι!

Φτάσαμε στο ρέμα κι αμέσως πέσαμε στα κρύα του νερά να δροσιστούμε. Δώρο από τον ουρανό ήταν κι ας έφτανε σε βάθος μέχρι τη μέση μας. Πλατσουρίσαμε κάμποση ώρα πετώντας νερό ο ένας στον άλλο, κυνηγηθήκαμε κουτρουβαλώντας και σκοντάφτοντας κι όταν κουραστήκαμε –ή όταν το παιχνίδι άρχισε να γίνεται επικίνδυνο;– ξαπλώσαμε στα ρηγά, μισοί στο νερό και μισοί έξω, κι αφεθήκαμε στο χάδι της αύρας που ερχόταν επιτέλους, λυτρωτική από τη θάλασσα.

— Λοιπόν, μ' αρέσει μαζί σου, της είπα σε μια στιγμή που τα συναισθήματά μου πλημμύριζαν.

Μου 'ριξε μια λοξή ματιά και χαμογέλασε περιπαιχτικά.

— Περισσότερο απ' ότι με την Ασπασία;

Άντε πάλι τα ίδια! Μα τι διάολο είχαν τα κορίτσια να θέλουν πάντα να συγκριθούν με κάποια άλλη; –ευνοϊκά εννοείται.

— Περισσότερο, είπα παίζοντας το παιχνίδι της.

— Κι εγώ τώρα πρέπει να πετάξω από τη χαρά μου;

— Εγώ θα πέταγα αν μου το 'λεγες, είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

— Αλήθεια μου λες;

Αναστέναξα θεατρικά κι έβαλα το χέρι μου στη καρδιά.

— Τελείως αλήθεια.

Έμεινε για λίγο σκεφτική. Τι να σκεφτόταν;

— Κι εμένα μ' αρέσει να 'μαι μαζί σου, είπε ξαφνικά χωρίς να με κοιτάζει.

Άπλωσα το χέρι μου κι άγγιξα το δικό της. Με κοίταξε, δίστασε... και μετά, τελείως απροσδόκητα, έπλεξε τα δάχτυλά της στα δικά μου. Μείναμε έτσι για πολλή ώρα, χωρίς να μιλάμε, χωρίς να τολμήσουμε να μιλήσουμε, ο καθένας βυθισμένος στις σκέψεις του που μάλλον τη στιγμή εκείνη ήταν κοινές και για τους δυο μας.

Φύγαμε από το ρέμα πάντα κρατημένοι από το χέρι και δεν χωρίσαμε παρά μόνο για να μαζέψουμε τα ροδάκινα και μετά τα δάχτυλά μας, σαν από κοινή συμφωνία, έμπλεξαν και πάλι.

Στις μηλιές φόρεσε το φόρεμά της και στράφηκε να με κοιτάξει μ' ένα δισταχτικό χαμόγελο.

— Δεν ήταν σαν την άλλη φορά, είπε απολογητικά.

— Όχι, δεν ήταν σαν την άλλη φορά, ψιθύρισα. Ήταν πολύ καλύτερα.

Χαμογέλασε κι άπλωσε το χέρι της. Το πήρα στο δικό μου, το έσφιξα, το κράτησα για λίγο και μετά με μια τελευταία ματιά στράφηκε κι έφυγε τρέχοντας.

Το ίδιο βράδυ, προς μεγάλη μου απογοήτευση, δεν πήγαμε στο καφενείο. Μας είχαν καλέσει βλέπεις οι κουμπάροι στις καλύβες για φαγητό κι έτσι πάει η ευκαιρία να ξαναδώ τη Σμαραγδούλα μετά από το υπέροχο πρωινό που περάσαμε μαζί. Άλλοτε η ιδέα να βρεθώ με την Ασπασία θα με γέμιζε αγαλλίαση, τώρα όμως... Τώρα που...

Οι μεγάλοι κάθισαν σ' ένα πτυσσόμενο τραπέζι έξω από την καλύβα, φωτισμένοι από μια λάμπα θυέλλης κι έστειλαν την Ασπασία κι εμένα με τα πιάτα μας στην αμμουδιά,

«γιατί είχαν να πουν τα δικά τους». Φάγαμε, εγώ ανόρεχτα, κουβεντιάζοντας για τούτο και τ' άλλο, ήπιαμε την πορτοκαλάδα μας και μετά ξαπλώσαμε ανάσκελα στην άμμο να θαυμάσουμε τ' αστέρια.

— Ανόρεχτος είσαι απόψε ή μου φαίνεται; με ρώτησε σε μια στιγμή η Ασπασία.

— Μπα, η ζέστη...

Γέλασε.

— Κι από πότε σε πειράζει εσένα η ζέστη;

— Ε, σήμερα παραήταν.

— Τι έκανες σήμερα; Δεν ήρθες για μπάνιο.

Τι έκανα σήμερα! Αχ, Ασπασία μου και να 'ξερες, να 'ξερες!...

— Τίποτα σπουδαίο... Γύριζα από 'δώ κι από χει... Πήγα στο ρέμα.

— Μόνος;

Αυτό ειπώθηκε πλήρες υπαινιγμών.

— Γιατί, χρειάζομαι και γκουβερνάντα;

Γέλασε και μου 'ριξε μια αγκωνιά.

— Ξέρεις τι εννοώ, είπε. Με τη Σμαραγδούλα ήσουν;

— Όχι βέβαια, αρνήθηκα, όπως ο Πέτρος τον Χριστό – αλλά πιο αυθόρμητα.

— Αλήθεια μου λες;

— Αλήθεια (δεύτερη άρνηση). Γιατί ρωτάς;

Γέλασε.

— Πού ξέρεις, μπορεί και να ζηλεύω...

Μάλιστα.

— Δεν δικαιούσαι, είπα. Μην ξεχνάς πως είμαστε συγγενείς.

— Σιγά τη συγγένεια!

— Εσύ το είπες.

— Άσε τι λέω εγώ.

Ήμασταν πολύ κοντά, τα πόδια μας σχεδόν άγγιζαν.
Μισό εκατοστό ακόμα και...

— Είσαι πολύ όμορφη Ασπασία, άκουσα ξαφνικά τον
εαυτό μου να λέει.

Τα δόντια της άστραψαν στο σκοτάδι.

— Δηλαδή, σ' αρέσω;

Τα πόδια μας τώρα, από κάποια μαγική διαδικασία
άγγιζαν σ' ολόκληρο το μήκος των μηρών. Ανατρίχιασα.

— Μου αρέσεις, είπα και η φωνή μου ήταν αγνώριστη.

Έγινε μια μικρή σιωπή.

— Μόνο εγώ;

— Μόνο εσύ.

Από τα καφενεία το αεράκι έφερνε την παραπονιάρικη
φωνή του Μπαγιαντέρα:

*Σαν μαγεμένο το μυαλό μου φτερουγίζει,
Η κάθε σκέψη μου κοντά σου τριγυρίζει,
Δεν ησυχάζω και στον ύπνο που κοιμάμαι, ω, ω!
Εσένα παντ' αρχοντοπούλα μου θυμάμαι.*

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα της, με κοίταξε για λίγο
χαμογελώντας και μετά, ξαφνικά έσκυψε και μου 'δωσε ένα
φιλί στο μάγουλο.

— Έτσι μπράβο, είπε.

Σηκώθηκε κι έφυγε για την καλύβα αφήνοντάς με άφω-
νο.

Ο Ταρζάν και το Φάντασμα της Ζούγκλας

 ο μέρους είχαν περάσει από τη γεμάτη συγκινήσεις μέρα με τη Σμαραγδούλα και την Ασπασία και τα συναισθήματά μου ήταν τόσο μπερδεμένα που με είχε πιάσει απελπισία. Ήταν φανερό –ακόμα κι εγώ, που δεν ήμουν και αετός σε κάτι τέτοια, το καταλάβαινα– πως τόσο η μία όσο και η άλλη ανταποκρίνονταν κατά κάποιον τρόπο. Όχι ξεκάθαρα, αλλά ανταποκρίνονταν. Το πρόβλημα ήταν: ποια από τις δυο να διαλέξω; Και ήταν πρόβλημα γιατί και τις δυο τις ήθελα.

Η Σμαραγδούλα βρισκόταν πιο κοντά μου συναισθηματικά, αφού γνωριζόμασταν από μικρά παιδιά. Επιπλέον ήταν ακριβώς ο τύπος της γυναίκας που με τράβαγε. Γερό, σφιχτό κορμί, με τις καμπύλες εκεί που χρειαζόταν, με μαύρα μαλλιά σαν τη νύχτα και μ' ένα πρόσωπο φτυστή η Ταταμπού, ήταν η αγαπημένη μου φαντασίωση σε ύπνο και ξύπνιο. Αν προσθέσουμε σ' αυτά τα αδιαμφισβήτητα προσόντα την έμφυτη εξυπνάδα της και μια τελείως αναπάντεχη για το φύλλο και την καταγωγή της αίσθηση του χιούμορ, καταλαβαίνει κανείς πως είχαμε εδώ σχεδόν την τέλεια γυναίκα των ονείρων μου. Οπότε, πού το πρόβλημα; Ναι, όλα αυτά καλά και άγια, να μην ξεχνάμε όμως πως η Σμαραγδή δεν ήταν παρά ένα χωριατάκι με προδιαγεγραμμένο μέλλον από τη στιγμή που γεννήθηκε. Με το ζόρι τη στείλαν στο Δημοτικό και μετά κατευθείαν στη δου-

λειά –ούτε που σκέφτηκαν Γυμνάσιο και τέτοιες αηδίες– κι αυτό θα συνεχιζόταν μέχρι να της προξενέψουν ένα «καλό παιδί», κατά προτίμηση από το χωριό τους, οπότε θα συνέχιζε να δουλεύει για τον άντρα της –ενώ αυτός θ’ άλλαζε καρέκλες στο καφενείο– να του αραδιάζει κουτσούβελα και να φτάσει στα εικοσιπέντε της να φαίνεται πενήντα.

Η Ασπασία από την άλλη μεριά, εκτός από τα φυσικά της προσόντα, μορφωνόταν –ήθελε να γίνει, λέει, δικηγόρινα– ήξερε πράγματα που η Σμαραγδούλα ούτε φανταζόταν και είχε τον αέρα του κόσμου μιας και η οικογένειά της ήταν από τις πιο εύπορες του Σταυρού και είχαν ήδη να επιδείξουν έναν αξιωματικό του στρατού κι έναν συμβολαιογράφο –μεγάλη υπόθεση για κωμόπολη τότε. Βέβαια δεν διέθετε την ευστροφία της Σμαραγδής, ούτε το χιούμορ της, φαινόταν όμως να είναι σαφώς πιο εύκολος και πρόθυμος στόχος, κάτι εξαιρετικά σημαντικό στην κατάσταση που βρισκόμουν εγώ τη στιγμή εκείνη. Υπήρχε βέβαια το εμπόδιο της «συγγένειας» που όμως αφού δεν έμοιαζε να παίρνει η ίδια στα σοβαρά, γιατί ν’ ανησυχώ εγώ;

Όμως, να μην το ξεχνάμε, και στις δυο περιπτώσεις υπήρχε το πρόβλημα της φιλίας των γονιών μου με τις οικογένειες των «υποψηφίων». Πράγμα που σήμαινε ότι, αν γινόταν κάτι και μαθευόταν, καλύτερα να εξαφανιζόμουν από το πρόσωπο της γης γιατί σουβλιστό θα μ’ έκαναν, δεν τη γλίτωνα. Αυτή και μόνο η λεπτομέρεια θα ’πρεπε να φτάνει και να περισσεύει για να με αποτρέψει από τα κατάπτυστα σχέδιά μου, έλα όμως που η Φύση δεν αστειεύεται σ’ αυτές τις ηλικίες! Εμένα μου είχε καρφωθεί στο μυαλό να κάνω την κίνησή μου και το μόνο πρόβλημα που με απασχολούσε σοβαρά ήταν: σε ποια από τις δυο;

Τελικά πήρα την απόφασή μου να κάνω την πρώτη απόπειρα με την (φαινομενικά) πιο εύκολη εκ των δύο. Έτσι, Τετάρτη μεσημέρι, στο μπάνιο, έκανα μια κρούση στην Ασπασία περί εκδρομής στα Βράχια.

— Απαπαπά, τρελός είσαι; φώναξε αυτή. Για να με σφάζουν οι χασισοκαλλιεργητές; Ούτε γι' αστείο να μην το σκέφτεσαι.

— Μα δεν θα πάμε στο Κάστρο, την καθησύχασα. Εκεί που κολυμπήσαμε θα πάμε, στη φυσική πισίνα. Θυμάσαι;

Το σκέφτηχε.

— Κι αν κατεβούν και μας δουν;

— Και τι έγινε; Ούτε που θα το φανταστούν ότι «ξέρουμε». Τόσος κόσμος πάει για κολύμπι ή για ψάρεμα εκεί. Άλλωστε, πάω στοίχημα ότι μπαινοβγαίνουν από την πίσω μεριά, από τα χωράφια, δεν έχουν καμιά δουλειά στη θάλασσα.

— Λες;

— Σίγουρα πράγματα.

Έτσι την επομένη, με τις ευλογίες της κουμπάρας, πήραμε ξανά τον δρόμο για τα Βράχια και την επικείμενη αμαρτία. Βουτήξαμε και πάλι για να δροσιστούμε στο ίδιο σημείο με την προηγούμενη φορά, καθ' οδόν, κι όταν φτάσαμε στον κλειστό ορμίσκο ήμασταν δροσεροί και ευδιάθετοι.

Κολυμπήσαμε, βουτήξαμε, παίξαμε μες στο νερό, όπου επωφελήθηκα να προβώ σε διάφορες, δήθεν αθώες, περιπτώξεις —που δεν αποκρούστηκαν— και μετά βγήκαμε να τσιμπήσουμε από τα κεφτεδάκια και τη λαχανόπιτα που μας προμήθευσε η χρυσοχέρα κουμπάρα (και υποψήφια πεθερά) και να ξεκουραστούμε.

Η θάλασσα ήταν γυαλί και δεν κουνιόταν φύλλο. Έβραζαν οι πέτρες και σκιά ούτε για δείγμα ολόγυρα. Έτσι κάθε τόσο αναγκαζόμασταν να βουτάμε στο νερό για να δροσιστούμε, κάτι που εξυπηρετούσε φυσικά με τον καλύτερο τρόπο τα κατάπτυστα σχέδιά μου. Σε μια από τις εξορμήσεις μας αυτές βρεθήκαμε κοντά στο στόμιο που οδηγούσε

στην ανοιχτή θάλασσα. Βουτώντας εκεί είδα στον βυθό κάτι που έμοιαζε με πλακόστρωτος δρόμος που ξεκίναγε από το στόμιο και χανόταν στο βάθος. Τον έδειξα στην Ασπασία που βουτούσε δίπλα μου και κούνησε το κεφάλι.

— Τι είναι αυτό; ρώτησα όταν βγήκαμε στην επιφάνεια για να πάρουμε αναπνοή.

— Σαν αρχαίος δρόμος μοιάζει, είπε αυτή.

— Πάμε να δούμε;

Δίστασε.

— Κι αν έχει καρχαρίες;

— Τόσο κοντά στην ακτή, αποκλείεται, τη διαβεβαίωσα ανατριχιάζοντας.

Βγήκαμε από το στόμιο κι ακολουθήσαμε το πλακόστρωτο για δεκαπέντε περίπου μέτρα. Φτάσαμε έτσι σ' ένα σημείο όπου στον βυθό, ανάμεσα στα φύκια και τις θαλάσσιες ανεμώνες, ξεπρόβαλε κάτι που έμοιαζε με ερείπια σπιτιών.

— Τι γίνεται εδώ; απόρησε η Ασπασία. Πέσαμε σε καμιά βυθισμένη πολιτεία;

— Σαν την Ατλαντίδα! ψιθύρισα με δέος.

Μελέτησα το βάθος, δεν θα 'πρεπε να 'ναι πάνω από πέντε με έξι μέτρα, ίσως και λιγότερο. Μάλλον θα μπορούσα να κατέβω σχετικά εύκολα. Το είπα στην Ασπασία κι εκείνη πανικοβλήθηκε.

— Τι, θα μ' αφήσεις μόνη μου εδώ πέρα; φώναξε. Κι αν φανεί κανένας καρχαρίας;

— Αν φανεί καρχαρίας θα φάει πρώτα εμένα, οπότε θα σου δοθεί χρόνος να φύγεις, είπα γελώντας (η καρδούλα μου το ήξερε, πλην η περιέργεια...).

Βούτηξα πριν προφτάσει να διαμαρτυρηθεί και με χαρά μου ανακάλυψα ότι ή ήταν σαφώς λιγότερο βαθιά απ' όσο

το είχα υπολογίσει ή ότι είχα γίνει πια τελείως τσακάλι στις βουτιές κι έκανα τα δύσκολα εύκολα (μάλλον λίγο κι από τα δυο).

Από κοντά φαινόταν ολοκάθαρα πως είχαμε να κάνουμε με ερειπωμένα σπίτια, αποθήκες μάλλον, γιατί ο βυθός ήταν σπαρμένος με κιούπια και κανάτια κολλημένα πάνω στα βράχια ή βυθισμένα στην άμμο. Προσπάθησα να ξεκολλήσω ένα, μου τελείωνε ο αέρας, τελικά τραβώντας πιο δυνατά έσπασα ένα μεγάλο κομμάτι κι ανέβηκα γρήγορα στην επιφάνεια κουβαλώντας θριαμβευτικά το λάφυρο. Το έδωσα στην Ασπασία που το κοίταζε γεμάτη θαυμασμό.

— Αρχαίο; ρώτησε.

— Έτσι φαίνεται. Πάω να δω μήπως μπορέσω ν' ανεβάσω κανένα άλλο.

Η δεύτερη προσπάθεια δεν απέδωσε, αλλά στην τρίτη βρήκα μπόσικη μια μικρή υδρία, όχι μεγαλύτερη από ένα μεγάλο βάζο, και την ανέβασα. Έτσι, φορτωμένοι λάφυρα περάσαμε πάλι από το στόμιο, βγήκαμε στην «πισίνα» κι από κει στην ακτή όπου βαλθήκαμε να επιθεωρούμε τα ευρήματα. Η υδρία ήταν στουπωμένη με άμμο που είχε γίνει τσιμέντο, δεν γινόταν να την αδειάσουμε χωρίς να τη σπάσουμε. Το κομμάτι από το κανάτι είχε γύρω στον λαιμό ένα μισοφαγωμένο διακοσμητικό σαν κυματοειδή μαϊάνδρο. Άρα τα ερείπια ήταν αρχαία.

— Λες να ήταν οι ίδιοι που έχτισαν το Κάστρο; ρώτησε η Ασπασία σε μια στιγμή.

— Δεν νομίζω. Το Κάστρο είναι βενετσιάνικο, αυτά εδώ είναι σαφώς αρχαιοελληνικά.

— Κάποια πόλη που βυθίστηκε;

— Μάλλον.

— Δηλαδή... Μπορεί να υπάρχουν και λίρες εκεί κάτω;

— Οι αρχαίοι δεν είχαν λίρες, τη διόρθωσα.

Έδειξε πειραγμένη.

— Νομίσματα εννοώ, μη γίνεσαι σπαστικός.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας κοφτός ήχος, σαν γυναικείο γέλιο, ήρθε στ' αυτιά μας. Κοιταχτήκαμε παραξενεμένοι, κοιτάξαμε γύρω... ψυχή.

— Τι ήταν αυτό; ψιθύρισε η Ασπασία ανήσυχη.

Το γέλιο επαναλήφθηκε, πιο καμπανιστό τώρα. Ερχόταν από την κατεύθυνση του τρίτου φυσικού όρμου.

Ξανακοιταχτήκαμε.

Κοντά στο γυναικείο γέλιο προστέθηκε και μια αντρική φωνή.

Σαν από κοινή συμφωνία σηκωθήκαμε και κατευθυνθήκαμε προσεκτικά κι αθόρυβα προς το σημείο όπου δυο τεράστια βράχια άφηναν ένα μικρό άνοιγμα εκεί όπου συναντιόντουσαν κι απ' όπου μπορούσε κανείς να δει τι γινόταν στον τρίτο όρμο.

Το θέαμα ήταν ανεπανάληπτο!

Σε απόσταση λιγότερη από δέκα μέτρα από κει που βρισκόμασταν, ο Στέργιος και η Κατίνα, η ζουμερή κόρη του Βαρότσου, και οι δυο εν αδαμιαία περιβολή, επιδίδονταν σε εναγκαλισμούς και παιχνίδια του είδους που οι κινηματογράφοι χαρακτηρίζουν αυστηρώς ακατάλληλα (και δι' ενηλίκους). Κατακόκκινος μέχρι τις ρίζες των μαλλιών μου πήγα να τραβήξω την Ασπασία από κει, αλλά αυτή μου έριξε μια αυστηρή ματιά κι έφερε τον δείκτη του χεριού της στα χείλη της. Δεν είχα άλλη επιλογή παρά να γίνω κι εγώ ηδονοβλεψίας.

Το ζεύγος είχε σφιχταγκαλιαστεί και φιλιόταν περιπαθώς. Ο Στέργιος εντωμεταξύ δεν έχανε τον χρόνο του. Τα χέρια του μάλαζαν με μαεστρία το θαύμα της φύσης που ήταν τα στήθια της Κατίνας! Μεγάλα και σφιχτά με ορθωμένες ρώγες πάλλονταν μέσα στα επιδέξια δάχτυλα του φορτηγατζή.

Άκουσα την Ασπασία από δίπλα να παίρνει μια βαθιά ανάσα. Δεν τόλμησα να την κοιτάξω. Το μαγικό μου με στένευε πια απελπιστικά κι αποδεικνυόταν ανίκανο να κρύψει την κατάστασή μου. Κρύος ιδρώτας μ' έκοψε –μ' αυτή τη ζέστη!– ενώ η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Και να 'χω επιπλέον κολλημένο πάνω μου το μισόγυμνο κορμί της φιλενάδας!

Η Κατίνα χασκογελούσε κι έκανε νάζια. «Μη», «όχι», «δεν πρέπει» κι άλλα τέτοια σάπια. Η αντίσταση όμως ήταν μόνο στα λόγια. Ούτε λόγος να εμποδίσει την προέλαση του φουντωμένου Στέργιου. Ούτε όταν την έριξε στα τέσσερα πάνω στα βότσαλα αντέδρασε.

Ξαφνικά ένιωσα το χέρι της Ασπασίας να σφίγγει το μπράτσο μου. Στράφηκα και είδα το πρόσωπό της να 'χει πάρει μια έκφραση απερίγραπτη. Είχε κοκκινίσει ολόκληρη και η ανάσα της έβγαινε κοφτή.

— Πάμε, θα μας δουν..., έκανα μια απόπειρα να την ξεκολλήσω από κει.

— Δεν θα μας δουν, ψιθύρισε κοφτά. Μη μιλάς και μην κουνιέσαι και δεν θα μας καταλάβουν.

Τώρα ο Στέργιος είχε γονατίσει πίσω από τη Βαγγελιώ και με κάτι καταγινόταν.

— Πρόσεχε μη με σπάσεις, άκουσα αυτή την τελευταία να τον προειδοποιεί.

Ο Στέργιος γέλασε.

— Μη σε νοιάζει, μάνα μου, και την ξέρω καλά τη δουλειά μου.

Ξαφνικά η Κατίνα έβγαλε μια μικρή κραυγή.

— Μη, είπε και μετά άρχισε να κουνιέται στον ρυθμό του αγχομαχώντας.

Τα νύχια της Ασπασίας χώθηκαν ακόμα πιο βαθιά στο μπράτσο μου. Δαγκώθηκα για να μη βάλω τις φωνές, όχι

από τον πόνο, από άλλες αιτίες. Το άτυχο μαγιό μου είχε γίνει αντίσκηνο! Το μυαλό μου είχε μουδιάσει ενώ το στόμα μου είχε ξεραθεί. Η αίσθηση του μηρού της Ασπασίας πάνω στο δικό μου ήταν κάτι το αβάσταχτο. Τι γίνεται τώρα, γαμώτο; Χωρίς να καταλάβω καλά-καλά τι κάνω άπλωσα το χέρι μου και τ' ακούμπησα πάνω στο γεμάτο μπούτι του κοριτσιού. Αν το κατάλαβε δεν αντέδρασε.

Πιο πέρα γινόταν χαλασμός κόσμου! Ο Στέργιος να βογκάει και να εμβολίζει μια έξαλλη Κατίνα που τον παρότρυνε με λόγια που μου είναι αδύνατο να επαναλάβω εδώ πέρα.

Και στην κρυψώνα μας τα δάχτυλα της Ασπασίας να μου 'χουν κόψει την κυκλοφορία στο μπράτσο ενώ τα δικά μου ζουλούσαν το λαχταριστό μπούτι.

Κάποια στιγμή οι φωνές των πρωταγωνιστών δυνάμωσαν σε ένταση και γκάμα εκφράσεων και μ' έναν τελευταίο εμβολισμό ο Στέργιος εκπλήρωσε το καθήκον του και σηκώθηκε. Η Κατίνα τον μιμήθηκε και μετά πήγαν να μπουν στο νερό, χωρίς ν' αγγίζονται τώρα όμως.

Με την παράσταση να έχει φτάσει στο τέλος η στάση της Ασπασίας μεταβλήθηκε ριζικά από τη μια στιγμή στην άλλη. Μου άφησε το μπράτσο και χωρίς να με κοιτάζει είπε μόνο ξερά:

— Πάμε να φύγουμε.

Την ακολούθησα ως το σημείο που είχαμε αφήσει τα πράγματά μας, τα μαζέψαμε και πάντα αμίλητοι πήραμε τον δρόμο του γυρισμού. Δεν θα είχαμε κάνει τριάντα μέτρα και ξαφνικά σταματάει.

— Κοίτα να δεις... Θέλω να γυρίσω μόνη μου, είπε σ' έναν τόνο που δεν επιδεχόταν αντίρρηση.

— Μα...

— Είπα, θέλω να γυρίσω μόνη μου.

Τι έπαθε;

— Ωραία, πάρε τα αρχαία τότε, είπα.

— Τι να τα κάνω;

— Δικά σου είναι, εξήγησα. Για σένα τα 'βγαλα.

Η υποψία ενός χαμόγελου διαγράφηκε στα χείλη της. Μου 'ριξε ένα φευγαλέο βλέμμα.

— Αλήθεια μου λες;

Της έδωσα τον αμφορέα και το κομμάτι και τη κατευόδωσα με βαριά καρδιά. Τελικά εκείνη ήταν που τραβούσε την γκαντεμιά σ' αυτά τα καταραμένα βράχια ή μήπως η κακή μου η μοίρα; Διάολε, αυτό ήταν το τρίτο κατά σειρά κρούσμα. Την πρώτη φορά μια γυμνίστρια κυρία Καίτη (αναστάτωση διαρκείας), μετά οι παράνομοι χασισένιοι του Κάστρου και τώρα, το θριαμβευτικό επιστέγασμα, τα ερωτικά γυμνάσματα –και τι γυμνάσματα!– του Στέργιου και της Κατίνας! Μάγια έχουν κάνει σ' αυτό το μέρος επιτέλους;

Η σιλουέτα της Ασπασίας ξεμάκραινε δίπλα στο κύμα κι εγώ δεν ήξερα πια τι να κάνω τον εαυτό μου. Μια βουτιά στα δροσερά νερά κάπως με συνέφερε, αλλά ήξερα πως αυτή δεν ήταν παρά προσωρινή ανακούφιση. Βγήκα να στεγνώσω κι αναρωτιόμουν τι θα μπορούσα να κάνω τώρα. Βέβαια σε λίγο ο ήλιος θα έπεφτε, όμως καμιά όρεξη δεν είχα να επιστρέψω στο σπίτι και στη μάνα μου που θα ετοιμαζόταν ήδη για το καθιερωμένο πινάκλ με τις φιλενάδες στο καφενείο του Αραχτού. Άσε που μετά από τα σημερινά πώς θ' αντίκριζα τη Σμαραγδή!

Αποφάσισα ν' ανέβω στα περιβόλια και να κόψω μέσα από τα οπωροφόρα. Ίσως το περιβάλλον της ζούγκλας να με ηρεμούσε λίγο και να βοηθούσε να τακτοποιήσω κάπως τις ιδέες μου που είχαν κάνει δική τους κυβέρνηση και εκτελούσαν αντιφρονούντες.

Αλλά δεν ήταν γραφτό η μέρα αυτή να τελειώσει ήρεμα όπως άρχισε.

Πέρανα από το μποστάνι του Καραμήτσου και βλέποντας τα καρπούζια λαχταριστά κι αφύλακτα σκέφτηκα να την κάνω την παρανομία, στο κάτω-κάτω ποιος θα μ' έπαιρνε είδηση αυτή την ώρα; Διάλεξα ένα μικρό καρπούζι που φαινόταν γευστικό, το άνοιξα με το μαχαίρι μου και το δοκίμασα. Αριστούργημα! Νέκταρ των θεών! Έφαγα το μισό επιτόπου και το υπόλοιπο το τσάκιζα όπως προχωρούσα. Τα ζουμιά είχαν κυλήσει πάνω στον λαιμό και το στήθος μου και με είχαν κάνει χάλια, αλλά αυτό μ' έναν κουβά νερό από την τουλούμπα θα διορθωνόταν. Τελείωσα την τελευταία φέτα καθώς έμπαινα στο χωράφια με το κροκάρι του Αραχτού. Σκοτείνιαζε πια και σκεφτόμουν τι δικαιολογία θα 'βρισκα για τη μάνα μου –που δεν θα παρέλειπε βέβαια να με φοβερίσει με τον ερχομό του πατέρα μου το Σάββατο– όταν ξαφνικά κοκάλωσα στον τόπο. Κάτι άσπρο είχε βγει από την κοντινή συστάδα των θάμνων και με πλησίαζε απειλητικά. “Φάντασμα!” σκέφτηκα με το σκοτισμένο μου μυαλό κι αναρωτήθηκα αν τα βέλη μπορούν να σταματήσουν τα φαντάσματα, όταν το φάντασμα μίλησε και η φωνή ήταν αναγνωρίσιμη.

— Πού γυρνάς τέτοια ώρα εσύ; ρώτησε με τον συνηθισμένο απότομο τρόπο της η Αντιγόνη.

Με την καρδιά μου να κάνει ανάποδες τούμπες χαμήλωσα το τόξο –που δεν πρέπει να το είχε δει στο μισοσκόταδο.

— Ε... εδώ... Γυρίζω στο σπίτι...

Πλησίασε δένοντας τα μαλλιά της πίσω με έναν σπάγκο. Καθώς είχε τα μπράτσα της ανασηκωμένα οι πυκνές φουντωτές της μασχάλες παρουσίαζαν ένα εξαιρετικά διεγερτικό θέαμα (στην κατάστασή μου βέβαια όλα ήταν διεγερτικά).

— Και πού γύρναγες; Η μάνα σου δεν θ' ανησυχεί; Και τι χάλια είναι αυτά; τελείωσε το ερωτηματολόγιο δείχνοντας τα ζουμιά πάνω μου.

— Έφαγα ένα καρπούζι από το μποστάνι του Καραμήτσου, εξήγησα διστακτικά –γιατί με την Αντιγόνη δεν ήξερες πότε θα πάρει ανάποδες.

Απροσδόκητα η έκφρασή της άλλαξε, μάλιστα μου φάνηκε πως χαμογέλασε!

— Ήταν καλό;

— Πολύ νόστιμο.

— Νόστιμο ε; Για να δούμε...

Και σκύβοντας ξαφνικά μου δίνει μια γερή γλειψιά στο λαιμό.

— Χμμμ... Καλό φαίνεται...

Τώρα εγώ πια είχα πάει και γυρίσει σε μια ανάσα. Να μ' έχει πιάσει τρέμουλο, ενώ τα γόνατά μου ν' απειλούν να διαλυθούν ανά πάσα στιγμή.

Ξαφνικά άλλαξε απότομα ύφος και διάθεση...

— Άντε τώρα, δρόμο. Η μάνα σου θα σε ψάχνει παντού. Ουστ!

Το πρώτο αστέρι έσκαγε στη μεριά της δύσης, λαμπερό και παιχνιδιάρικο. Η Αφροδίτη.

Ο Ταρζάν και το Κυνήγι του Καρχαρία

Tο κάζο με την Αντιγόνη με αποτελείωσε. Ήμουν που ήμουν, ήρθε κι αυτό και με ταχτοποίησε τελείως πια. Δηλαδή, τι έγινε ρε παιδιά; Την έζησα στ' αλήθεια αυτή την εμπειρία ή μήπως την έφτιαξε εξ αρχής το στραβό μου το κεφάλι; Η Αντιγόνη να μου την πέσει με τέτοιο τρόπο! Η Αντιγόνη, που της έλεγες καλημέρα κι έβρισκες τον μπελά σου! Έτσι, στην ψύχρα!...

Περιττό να διευκρινίσω ότι μετά απ' αυτό δεν ήξερα πού να πάω και πού να σταθώ. Ο τόπος είχε μικρύνει απελπιστικά και δεν με χωρούσε. Ούτε μυαλό για ταρζανιές είχα πια, ούτε για τίποτα. Η σκηνή στο χωράφι με το κροκάρι είχε κολλήσει στο μυαλό μου και παιζόταν ξανά και ξανά σε slow motion, λες και είχε μεθύσει ο μηχανικός προβολής κι έπαιζε συνεχώς το ίδιο κομμάτι. Προσπαθούσα να καταλάβω τι είχε στ' αλήθεια συμβεί, αλλά δεν έβγαινε άκρη. Αυτό το γλείψιμο των καρπουζοζουμιών από πάνω μου τι σήμαινε; Τι άλλο μπορούσε να σημαίνει από το... «κατάπτυστον»; Αν μου το 'χε κάνει η Σμαραγδούλα ή η Ασπασία δεν θα 'χαμε γίνει ανακατεμένος ο ερχόμενος; Όπως σε βλέπω και (δεν) με βλέπεις. Η Αντιγόνη όμως... Τι την έπιασε ξαφνικά; Και η καψούρα με τον φίλο μου το Στέργιο –που όμως εκείνος άλλους καρπούς τρυγούσε; Ρε, μήπως δεν κατάλαβα; Μήπως δηλαδή η κοπέλα το 'κανε έτσι, για πλάκα, όπως παίζουμε καμιά φορά με τα μωρά;

Όμως τι σόϊ παιχνίδια είναι αυτά, με τα σώβρακα; Είναι δυνατόν να μην είχε καταλάβει τι έκανε; Πάλι... αν αντιδρούσα εγώ αλλιώς –αν δεν είχα παραλύσει λέμε– τι θα επακολοθούσε; Αυτή η σκέψη με τυραννούσε περισσότερο απ’ όλες και δεν μ’ άφηνε να ησυχάσω. Γιατί, ρε κόπανε, δεν έκανες την κατάλληλη κίνηση στην κρίσιμη στιγμή; Τι θα πάθαινες στο κάτω-κάτω; Το πολύ να σου ’ρχόταν κάνας ξεγυρισμένος φούσκος. Ναι, αλλά θα ήξερες, δεν θα σε παίδευε η αμφιβολία.

Τις επόμενες μέρες όλο και τριγύριζα κατά τα κροκάρια, με την ελπίδα να συναντήσω ξανά τη λάγνα Αντιγόνη, αλλά ματαιίως. Είχε ανοίξει η γη και την είχε καταπιεί. Μια φορά την είδα μόνο στο καφενείο το βράδυ, αλλά δεν μου ’δωσε καμιά σημασία. Και να μην έχω μούτρα ν’ αντικρίσω και τη Σμαραγδούλα! Δεν ξέρω τι είχα πάθει, ένιωθα πως –έστω κι αν εγώ υπήρξα άμεμπτος (όρσε ζών!)– το περιστατικό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και σαν απιστία, και μάλιστα με την ίδια της την αδερφή (που θα με πέρανε επιπλέον και καμιά δεκαριά χρόνια, το λιγότερο)! Και δεν ήταν μόνο τη Σμαραγδούλα που δεν είχα μούτρα να δω, αλλά και την Ασπασία, μετά την φοβερή εκείνη σκηνή της οποίας γίναμε μάρτυρες και κοινωνοί στα Βράχια. Οπότε είχα απομείνει σόλο και πάλι και καταριόμουν την κακή μου μοίρα που όλο με κατέτρεχε.

Από το αδιέξοδο μ’ έβγαλε η άφιξη του καπτα-Σταύρου με το πλήρωμά του.

Ο καπτα-Σταύρος ερχόταν κάθε χρόνο στον Αιγιαλό μ’ ένα καΐκι κάπου οχτώ μέτρα, χωρίς κατάρτι, κι εξασκούσε το συναρπαστικό επάγγελμα του κυνηγού καρχαριών! Τρεις νοματαίοι ήταν όλοι κι όλοι το πλήρωμα αυτού του κουρσάρικου –έτσι φάνταζε στα μάτια μου η «Τραμουντάνα». Ο ίδιος καπετάνιος, ο Βαγγέλης, ο δεύτερος τη τάξει, κι ο Λεωνίδας που εκτελούσε χρέη μηχανικού της ντηζελομηχανής. Τούτοι εδώ έφταναν από απέναντι, τη Χαλκιδική, ακολουθώντας τα κοπάδια των σκυλόψαρων

που ταξίδευαν αυτή την εποχή νοτιοδυτικά και πέρασαν ανοιχτά του Αιγιαλού και κάθε μέρα, επί μια σχεδόν βδομάδα, έβγαιναν για ψάρεμα και γύριζαν με λεία πότε δύο, πότε τρία, καμιά φορά και περισσότερα θηρία. Περιττό να πω ότι στα μάτια μου φάνταζαν ήρωες ανώτεροι ακόμα κι από τους φορτηγατζήδες –αν είναι δυνατόν!

Ο καπτα-Σταύρος είχε πιάσει φιλίες με τον πατέρα μου, πίναν μαζί τα τσιπουράκια τους, κι έτσι, από μικρός ακόμα είχα το ελεύθερο να κάθομαι σε μια γωνιά στο τραπέζι τους και ν' ακούω με μάτια και αυτιά ορθάνοιχτα τις απίστευτες περιπέτειες που είχαν περάσει αυτοί οι θαλασσόλυκοι καρχαριοκυνηγοί.

Φέτος μόλις με είδε ο καπτα-Σταύρος μου 'δωσε μια στον ώμο που με ξέρανε και μου 'πε:

— Ρε Κωσταντή, πώς μεγάλωσες έτσι, βρε; Εσύ έγινες ολόκληρος άντρας! Έτοιμος να μπαρκάρεις πλήρωμα είσαι, βρε. Φτου σου!

— Με παίρνεις; ρώτησα εγώ ξεθαρρεμένος.

Ο καπτα-Σταύρος αντάλλαξε μια ματιά με τον πατέρα μου, χαμογέλασε κι έξυσε το αζύριστο σαγόνι του.

— Μωρέ εγώ σε παίρνω, μετά χαράς, είπε. Όμως, ξέρω 'γώ... Θα τρως την κακαβιά που φτιάχνουμε; Εδώ είναι το πρόβλημα.

Την κακαβιά τη σιχαινόμουν και το ήξεραν.

— Πάρε με εσύ κι έννοια σου, είπα.

Ο πατέρας μου με κοίταξε, δήθεν έκπληκτος.

— Τι, θα τρως κακαβιά, ρε; είπε. Εσύ ούτε να τη μυρίσεις δεν μπορείς!

— Φέρτε μου και θα δείτε.

Ο καπετάνιος έκλεισε το μάτι στον πατέρα μου (γιατί οι μεγάλοι πιστεύουν πως τα παιδιά είναι κουτά ή στραβά;)

και φώναζε του Βαγγέλη να πιάσει ένα πιάτο από το συσσίτιο για τον υποψήφιο μούτσο.

Το πιάτο έφτασε, αχνιστό... Βρωμοκοπούσε κι έζεχνε, αλλά εγώ είχα την απόφασή μου παρμένη κι έτσι, κάνοντας την καρδιά μου πέτρα και κρατώντας την αναπνοή μου όσο γινόταν, έπεσα στην κακαβιά και την έκανα σιάδι.

— Κοίτα να δεις, το σκασμένο! παρατήρησε ο πατέρας μου. Χρυσό τον κάνουμε να δοκιμάσει τόσα χρόνια και τώρα...

— Ωραία, είπα. Πότε σαλπάρουμε;

Ο καπτα-Σταύρος προσπάθησε να ξεφύγει.

— Ναι, αλλά τους καρχαρίες δεν τους φοβάσαι; ρώτησε. Ξέρεις τι άτιμα ψάρια είναι; Εκεί που λες, πάει, απόθανε, σου κάνει μία χραπ και σου κόβει το πόδι. Ξέρεις πόσοι δικοί μας είναι κουτσοί και κουλοί; Γι' αυτό σου λέω.

— Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, του λέω εγώ απτόητος. Εγώ θα κάνω ότι μου λες. Έτσι, όπως δεν είχατε κανένα ατύχημα τόσα χρόνια εσύ, ο Βαγγέλης κι ο Λεωνίδας, έτσι δεν θα 'χω κι εγώ.

Ο καπτα-Σταύρος χαμογέλασε ευχαριστημένος με το επιδέξιο κομπλιμέντο μου.

— Κοίτα το, το άτιμο, που έχει και λέγειν, γυρίζει και λέει το πατέρα μου.

— Λέγειν έχει, μυαλό δεν έχει, του απάντησε εκείνος.

Τραινάριζε η υπόθεση και δεν μ' άρεσε.

— Λοιπόν, τι θα γίνει; λέω του καπτα-Σταύρου. Κακαβιά τρώω, τους καρχαρίες δεν τους φοβάμαι —η καρδούλα μου το 'ξερε!— άρα...

Οι δυο μεγάλοι αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Ο πατέρας μου χαμογελούσε.

— Αν πει το ναι ο πατέρας σου...

Στράφηκα στον πατέρα μου παρακλητικά.

— Μπαμπά;...

Αυτός ήπια μια γουλιά από το τσίπουρό του, άναψε ένα τσιγάρο χωρίς να βιάζεται και μετά με κοίταξε χαμογελώντας.

— Με μια συμφωνία.

— Μέσα.

— Μετά θα τρως ό,τι μαγειρεύει η μάνα σου. Δεν έχει «δεν μ' αρέσει» και «δεν θέλω».

Τα συμφωνήσαμε κι έτσι το επόμενο πρωί στις πέντε παρουσιαζόμουν στον καπετάνιο, πλήρης, με τόξο και φάρετρα. Αυτός κοίταξε τα εργαλεία απορημένος.

— Τι 'ναι αυτό το μαρκούτσι, ορέ Κωσταντή; ρώτησε.

— Τόξο, του εξήγησα. Έτσι και μας κάνει καμιά στραβή κανέννας καρχαρίας του φερμάρω ένα βέλος και καθαρίσαμε.

Ο καπτα-Σταύρος έβαλε τα γέλια.

— Α, τώρα ησύχασα! είπε. Τρέμετε καρχαρίες!

Ανοιχτήκαμε στο πέλαγος πεντέξι μίλια από την ακτή—οι ναυτικοί μετράνε τις αποστάσεις με μίλια— κι αφού βρήκε ο καπτα-Σταύρος το μέρος, ο Βαγγέλης άρχισε να αμολάει την χοντρή μισινέζα με τα κομμάτια κρέας που είχαμε δολώσει ο Λεωνίδας κι εγώ και αρχίσαμε να πηγαίνουμε με τη μηχανή στο ρελαντί. Για καμιά ώρα τίποτα δεν έγινε, ένα-δυο τραντάγματα μόνο από μικρά ψάρια που είπε ο καπετάνιος να τ' αφήσουμε. Μετά ξαφνικά ο Βαγγέλης έδωσε το σύνθημα:

— Σκύλος στην πρύμνη.

Και πράγματι, σε μια απόσταση γύρω στα πενήντα μέτρα, ένα πτερύγιο ακολουθούσε την πορεία μας.

— Γαλέος είναι, είπε ο Λεωνίδας. Ότι πρέπει για σκορ-
δαλιά.

Ο καπτα-Σταύρος κουμαντάριζε την πορεία στη λαγου-
δέρα έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στο πτερύγιο, ενώ ο
Βαγγέλης παραμόνευε με τη μισινέζα έτοιμη πότε θα απο-
φάσιζε το θηρίο να πάει για το δόλωμα.

— Ανέβασε στροφές στη μηχανή! διέταξε ο καπετάνιος
τον Λεωνίδα.

Η ταχύτητά μας αυξήθηκε και τότε φαίνεται πως απο-
φάσισε ο σκύλος να κάνει την κίνησή του. Βούτηξε, άρπαξε
το δόλωμα και... πιάστηκε σαν το κουτορνίθι στο αγχίστρι.

— Στο ρελαντί, φώναξε ο καπετάνιος του μηχανικού και
οι στροφές έπεσαν.

Το κήτος άρχισε να χτυπιέται, αλλά ο Βαγγέλης ήταν
μεγάλος μάστορας και μια χαλάρωνε τη μισινέζα μια τη
μάζευε. Σιγά-σιγά ο σκύλος έφτασε δίπλα στην κουπαστή.
Ο καπτα-Σταύρος παράτησε τη λαγουδέρα και άρπαξε ένα
μακρύ σίδερο με τσιγκέλι στην άκρη ενώ ο Λεωνίδας έτρεξε
μ' ένα τσεκούρι. Ο σκύλος πάλευε κι εγώ κοιτούσα σαν χα-
μένος έχοντας ξεχάσει και το τόξο μου κι όλα. Σε μια στιγ-
μή ο καπτα-Σταύρος σκύβει και γαντζώνει το θηρίο από τα
βράγχια.

— Έτοιμοι! φωνάζει.

Με μια κίνηση τραβάει το θηρίο έξω από το νερό κι
όπως αυτό περνούσε πάνω από την κουπαστή τρώει και μια
τσεκουριά στο κεφάλι από τον караδοκούντα Λεωνίδα. Στο
κατάστρωμα χτυπήθηκε για λίγο ακόμα και μετά παρέδω-
σε το πνεύμα.

— Άντε Κωσταντή, καλορίζικος! φώναξε γελώντας ο
καπτα-Σταύρος. Ο πρώτος σου σκύλος.

— Καλορίζικος, καλορίζικος, φώναξαν και οι άλλοι.

Μετά ο Βαγγέλης του άνοιξε την κοιλιά μ' ένα μαχαίρι

και του 'βγαλε τα εντόσθια που πέταξε στη θάλασσα για να μαζευτούν κι άλλοι σκύλοι που οσφραίνονταν το αίμα όπως μου εξήγησε. Ο Λεωνίδας κι εγώ ανεβάσαμε νερό με κουβάδες από τη θάλασσα και ξεπλύναμε το κατάστρωμα από τα αίματα. Ο σκύλος δεν ήταν πολύ μεγάλος, δυο μέτρα κοντά, αλλά έτσι ξαπλωμένος στο κατάστρωμα έμοιαζε πελώριος.

Πήγα κοντά να εξετάσω τα σαγόνια του κι έμεινα κατάπληκτος βλέποντας πως δεν είχε δόντια, αλλά δυο-τρεις σειρές από σκληρό κόκαλο.

— Οι γαλέοι δεν έχουν δόντια, μου εξήγησε ο καπτα-Σταύρος. Αυτό δεν πάει να πει βέβαια ότι δεν σε κάνει μια χαφιά αν σε πετύχει.

Αργότερα πιάσαμε άλλους δυο, έναν μεγαλύτερο κι έναν κοντά ενάμισι μέτρο. Αυτόν τον τελευταίο δεν τον τσεκούρωσε ο Λεωνίδας, αλλά κατόπιν διαταγής του καπετάνιου τον εκτέλεσα εγώ με δυο βέλη στο μάτι. Ήταν το πρώτο μου θήραμα και τι ειρωνεία της τύχης για έναν Ταρζάν, στη θάλασσα!

Επιστρέψαμε κοντά στο ηλιοβασίλεμα, ήρωες φοβεροί και τρομεροί κι εγώ πια ένιωθα μισό μέτρο ψηλότερος καθώς βοηθούσα να ξεφορτώσουμε τη λεία μας.

Το ίδιο βράδυ, στο καφενείο του Αραχτού, απολάμβανα του θαυμασμού της Σμαραγδούλας.

— Καλά, δεν φοβήθηκες; με ρώτησε όταν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

— Τι να φοβηθώ, κοχορεύτηκα. Κάτι ψαράκια του γλυκού νερού ήταν. Ούτε δόντια δεν είχαν καλά-καλά να φανταστείς.

— Μπρρρ, έκανε η φίλη μου. Ούτε σε φωτογραφία δεν θέλω να τα δω, όχι σε ψάρεμα.

Την επομένη πιάσαμε άλλους δυο γαλέους κι ο καπτα-Σταύρος μουρμούραγε διαολισμένος ότι «είχαμε χάσει το

κοπάδι». Την τρίτη μέρα όμως πετύχαμε κελεπούρι πρώτης.

— Ζύγαινα! φώναξε ο Βαγγέλης που παρατηρούσε τη θάλασσα.

Τούτο 'δώ το πτερύγιο ήταν διπλό σε μέγεθος απ' τα συνηθισμένα. Το ψάρι θα 'πρεπε να 'ταν πελώριο.

— Ρίξε τη χοντρή! φώναξε ο καπτα-Σταύρος (εννοώντας τη μισινέζα).

Τούτη εδώ ήταν στην πραγματικότητα μια αρμαθιά χοντρές μισινέζες πλεγμένες μαζί σαν σχοινί και με κάτι αγχίστρια σαν τσιγκέλια χασάπικου.

Ο καπετάνιος απεδείχθη σωστός γιατί ο καρχαρίας βούτηξε για το πρώτο δόλωμα κάνοντας τη μισινέζα κομμάτια. Μετά στράφηκε στα δολώματα της χοντλής.

— Μόλις το αρπάξει ανέβασε στροφές, φώναξε ο καπτα-Σταύρος του Λεωνίδα. Κωσταντή, έλα να πιάκεις τη λαγουδέρα.

Ήταν η πρώτη υπεύθυνη αποστολή που μου ανέθετε και η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από την περηφάνια. Έτρεξα στη λαγουδέρα κι ο καπετάνιος πήγε να βοηθήσει τον Βαγγέλη. Ήταν ώρα γιατί το θηρίο άρπαξε το δόλωμα κι άρχισε να χτυπιέται.

— Το βίντσι, φώναξε ο Βαγγέλης κι ο Λεωνίδας έτρεξε να δέσει την άκρη της μισινέζας στο μικρό βίντσι που είχε εξεπιτούτου το καΐκι.

Η πάλη με το θηρίο κράτησε κάπου μισή ώρα κι όταν επιτέλους κουράστηκε και το φέραμε δίπλα ο καπετάνιος και ο Βαγγέλης το γάντζωσαν με τα σίδερα από τα βράγχια και βοηθούμενοι από το βίντσι το τράβηξαν στο κατάστρωμα όπου ο Λεωνίδας το τσεκούρωσε κανονικά ακολουθώντας τη στάνταρ διαδικασία.

Η ζύγαινα ήταν τεράστια, κοντά πέντε μέτρα και με κάτι δόντια... θεός να σε φυλάει.

— Ορίστε κι ο καρχαρίας σου! μου είπε ο καπτα-Σταύρος γελώντας ευχαριστημένος γιατί είχε πετύχει επιτέλους την καλή ψαριά.

Αργότερα πήρε το μαχαίρι του, απέσπασε ένα από τα δόντια του θηρίου και μου το έδωσε.

— Τρύπησέ το και πέρνα ένα σκοινί να το κρεμάς στο λαιμό σου, είπε. Το δόντι της ζύγαινας είναι το καλύτερο φυλαχτό. Έτσι θα μας θυμάσαι κιόλας.

Την επομένη αποχαιρετιστήκαμε. Κατέβαιναν πιο χαμηλά ακολουθώντας το κοπάδι νότια.

— Του χρόνου πάλι, αν είμαστε καλά, μου είπε ο καπτα-Σταύρος. Του χρόνου θα σε βάλω στον γάντζο, αφού είσαι πια φοβερός και τρομερός καρχαριοκυνηγός.

Τους παρακολούθησα να χάνονται στο πέλαγος και η καρδιά μου ήταν σφιγμένη. Ο πατέρας μου από δίπλα είχε ακουμπήσει το χέρι του στον ώμο μου.

— Μια χαρά τα πήγες, ε; μου έκανε.

— Λίγο κράτησε, μουρμούρισα.

— Έτσι είναι τα ωραία πράγματα, αναστέναξε αυτός. Κρατάνε λίγο.

Άναψε τσιγάρο.

— Και τώρα πάμε για φαγητό, είπε. Η μάνα σου έχει φτιάξει μια κακαβιά μούρλια!

**Ο Ταρζάν και η Βασίλισσα
των Αμαζόνων**

Με την αναχώρηση του καπτα-Σταύρου και της «Τραμουντάνας» έμενα και πάλι ξέμπαρκος και έρμαιο των στοιχείων της φύσης. Η Αντιγόνη μου είχε γίνει τώρα έμμονη ιδέα. Μια δεύτερη ευκαιρία χρειαζόμουν. Μια δεύτερη ευκαιρία και δεν θα την άφηνα να πάει χαμένη. Πώς τη βρίσκεις όμως αυτή την ευκαιρία, ε; Εδώ σε θέλω!

Μου άρεσε τώρα η Αντιγόνη; Όχι, δεν μου άρεσε. Στρυφή και καχότροπη ήταν, απεριποίητη και άγρια, όμως... το περιστατικό στα κροκάρια δεν έδειχνε πως στο βάθος «τα ήθελε»; Κι αν τα ήθελε πού θα 'βρισκα εγώ άλλη τέτοια ευκαιρία; Με τη Σμαραγδούλα και την Ασπασία δεν μου φτάναν τρία καλοκαίρια μέχρι να καταφέρω –ίσως– να τους κλέψω κανένα φιλάκι κι εγώ, άσε που επειγόμενοι, φιλάκια είχα στο μυαλό μου; Η άλλη όμως ήταν έτοιμη. Φρούτο ώριμο, δεν είχα παρά να το κόψω από το δέντρο. Εύκολο ήταν όμως;

Όπως έκανα συχνά στην απελπισία μου πήρα και πάλι τα βουνά και τα ρουμάνια, με προτίμηση τα διάφορα χωράφια και τους κήπους του Αραχτού, όπου υπήρχε πάντα μια αμυδρή πιθανότητα συνάντησης με τη ζωντανή φαντασίωση που με παίδευε νύχτα-μέρα. Κανονικές περιπολίες είχα καταστήσει να κάνω πια. Από τις μηλιές, στις ροδακινιές, από κει στα καλαμπόκια, στο μποστάνι, στο κροκάρι,

στους μπαχτσέδες... Τίποτα. Τρεις μέρες τριγύριζα σαν την άδικη κατάρα, με το τόξο στο χέρι κι αποτέλεσμα μηδέν. Δεν παρέλειπα βέβαια να ρίχνω πού και πού μια ματιά και στο σημείο όπου είχα θαυμάσει την τροφαντή γύμνια της κυρίας Καίτης –πού ξέρεις, μπορεί να τα 'θελε και κείνη– αλλά κι εκεί τζίφος.

Τέλος, την τέταρτη μέρα το μεσημεράκι, ο καλός Θεός με λυπήθηκε. Είχα κάνει την πρώτη γύρα ήδη και βρισκόμουν στις ροδακινιές. Όπως έκανε μια ζέστη που έσκαγαν οι τζίτζικες αποφάσισα να κατέβω στο ρέμα όπου με είχε πάει την τελευταία φορά η Σμαραγδή. Όπως όμως βρισκόμουν στην άλλη άκρη του κτήματος και βαριόμουν να κάνω τόσο δρόμο για να βρω το μονοπάτι που ήξερα αποφάσισα να κόψω μέσα από τον λόγγο κρατώντας πορεία που υπολόγιζα ότι θα με οδηγούσε στο ρέμα. Καλά τα υπολόγισα, εκείνο που δεν υπολόγισα όμως ήταν τα σχίνα και τα πουρνάρια που είχαν πυκνώσει πολύ στη μεριά αυτή και χρειαζόταν αγώνας για να περάσεις από μέσα τους. Όταν τελικά κατάφερα, με χίλια ζόρια, να βγω στο νερό, το στήθος, τα μπράτσα και τα πόδια μου ήταν γεμάτα γρατζουνιές, σαν να μου επετέθησαν λυσσασμένοι πάνθηρες.

Με περίμενε και μια άλλη έκπληξη όμως.

Μπροστά μου, μέσα στο νερό ως τους γοφούς, στεκόταν και με κοίταζε με τα χέρια στη μέση η... Αντιγόνη! Το φόρεμά της είχε κολλήσει πάνω στο κορμί της από το νερό και ζωγράφιζε αγίους, ενώ για πρώτη φορά την έβλεπα με τα μαλλιά λυτά. Το θέαμα ήταν εκπληκτικό. Ίδια Βασίλισσα των Αμαζόνων φάνταζε!

— Τι γυρεύεις εσύ εδώ; με αποπήρε με τον συνηθισμένο ήπιο τρόπο της. Τι χάλια είν' αυτά;

Τι να της έλεγα τώρα; Ότι περιπολούσα μήπως κι επαναλαμβάναμε την προηγούμενη σκηνή, την ακατάλληλη για ανηλίκους;

— Έτσι πέρασα, είπα μην μπορώντας να ξεκολλήσω τα μάτια μου από τις ορθωμένες ρώγες που διαγράφονταν ολοκάθαρές μέσα από το μουσκεμένο ύφασμα.

— Και πώς έγινες έτσι; Εσύ είσαι όλος γρατζουνιές.

— Από τα βάτα...

Μου 'ριξε ένα σκοτεινό βλέμμα κι έκανε ένα μορφασμό αηδίας.

— Μπρος, έλα γρήγορα να πλυθείς, μην πάθεις καμιά μόλυνση, γρύλισε.

Δεν χρειαζόμουν δεύτερη κουβέντα. Απίθωσα τόξο και φαρέτρα στην όχθη και με δυο δρασκελιές βρέθηκα κοντά της. Τώρα;

Με επιθεώρησε με κείνο το αυστηρό βλέμμα που ήξερα τόσο καλά.

— Πώς γίνεσαι πάντα έτσι χάλια, δεν μπορώ να καταλάβω! με επέπληξε.

Και παίρνοντας νερό με τις χούφτες της μου το 'ριξε απάνω μου.

— Σε τσούζουν; με ρώτησε.

— Ε, τσούζουν λίγο...

— Μόλις πας στο σπίτι να πεις στη μάνα σου να σου βάλει οξυζενέ, διέταξε.

Θίχτηκα.

— Γιατί, εγώ κουλός είμαι να βάλω μόνος μου;

Με κοίταξε ξαφνιασμένη. Δεν ήταν συνηθισμένη να της βγάσουν γλώσσα.

— Μωρ' τι μας λες; είπε. Νομίζεις δηλαδή ότι μεγάλωσες;

— Έτσι λέω.

Χαμογέλασε –παραδόξως– και μου πέταξε μια χούφτα νερό στα μούτρα.

— Άντε από κει, βρε!

Χωρίς να το σκεφτώ έσκυφα και τις πέταξα κι εγώ νερό πάνω της. Έβαλε τα γέλια κι έκανε ένα δυο βήματα πιο κει για να τ' αποφύγει. Βλέποντάς την έτσι κι εγώ, καλόβολη, άρχισα να την καταδιώκω μέσα στο ρέμα καταβρέχοντάς την. Ο αέρας γέμιζε φωνές και γέλια. Σε μια στιγμή βρέθηκα κοντά της και την άρπαξα από τη μέση. Γλίστρησε, παραπάτησε κι έπεσε γελώντας στο νερό παρασύροντάς με μαζί της. Πήγα να συγκρατηθώ, το χέρι μου βρήκε ένα στήθος... μετά έναν γοφό... Ανακαθίσαμε στα βότσαλα του βυθού κι ανακάλυφα ότι τα χέρια μου ήταν ακόμα πάνω της. Τραβήχτηκα ντροπιασμένος κι έκανα να σηκωθώ. Με άρπαξε από το μπράτσο και μ' εμπόδισε.

— Πού πας; είπε μισογελώντας. Καλά είναι εδώ.

Η ευκαιρία που λέγαμε;

Κάθισα πάλι δίπλα της, στο νερό, και την κοίταγα.

— Τι κοιτάς; συνοφρυώθηκε.

— Έτσι, με τα μαλλιά κάτω, είσαι όμορφη, Αντιγόνη, άκουσα τη φωνή μου να λέει.

— Μπα; Έτσι λες;

— Έτσι λέω.

Άπλωσε το χέρι της και μου χάιδεψε τον ώμο.

— Κι εσύ καλός είσαι, τρομάρα σου! είπε και κάτι στο βλέμμα της σαν ν' άστραψε.

Καθίσαμε για κάμποσο έτσι, απολαμβάνοντας τη δροσιά του νερού χωρίς να μιλάμε. Μετά γύρισε και με κοίταξε περιπαιχτικά.

— Καλά, εσύ δεν βαρέθηκες να γκιζερνάς μες στο λιο-

πύρι μ' όλα αυτά τα συμπράγκαλα; με ρώτησε. Θα πάθεις
καμιά ηλίαση στο τέλος.

— Μπα, δεν έχω ανάγκη... Συνήθισα.

Μου 'δωσε μια σκουντιά στα πλευρά.

— Άντε, ρε από χει, που κοχορεύεσαι κι από πάνω. Η
μάννα σου το ξέρει;

— Τι να καταλάβει η μάννα μου...

— Α, γιατί μόνο εσύ καταλαβαίνεις, οι άλλοι δεν χα-
μπαρίζουν, ε; Για συμμαζέψου, καχομοίρη μου, για συμμα-
ζέψου γιατί δεν σε βλέπω καλά.

— Τι σου 'κανα πάλι και μ' αποπαίρνεις; απόρησα.

— Α, γιατί σου κακοφαίνεται..., με ειρωνεύτηκε.

Δεν μπόρεσα να μην χαμογελάσω. Η διάθεση της Αντι-
γόνης άλλαξε με κινηματογραφική ταχύτητα κι άντε να
την παρακολουθήσεις μετά!

— Τώρα γιατί χάσκεις; αγρίεψε. Είπα κανένα αστείο;
Ή να σου αστράψω μια να δεις τον ουρανό σφοντύλι;

Την κοίταξα και συνέχισα να χαμογελάω αγνοώντας
την απειλή.

— Όχι, βρε Αντιγόνη, είπα. Μην αρπάζεσαι. Νά...
σκέφτηκα πως όταν χαμογελάς ομορφαίνεις. Αυτό σκέφτη-
κα.

Σάστισε, με κοίταξε για λίγο αμήχανη, αλλά αμέσως
ανέκτησε την ψυχραιμία της.

— Τον κακό σου τον καιρό, μου πέταξε (αλλά κατα-
λάβαινα πως δεν το εννοούσε).

— Αλήθεια σου λέω, γέλασα.

— Α, έτσι;

— Έτσι.

— Δηλαδή όταν δεν γελάω τι είμαι, τέρας;

Τώρα μ' έπιασαν τα γέλια για τα καλά. Αυτή η κοπέλα δεν παιζόταν με τίποτα! Κομπλιμέντο της έκανες κι έβρισκες τον μπελά σου!

— Μια χαρά είσαι, είπα τέλος. Μια χαρά.

— Α, μπα; Και σένα ποιος στο 'πε;

— Τι, χρειάζεται να μου το πει κάποιος δηλαδή; Εγώ στραβός είμαι; Δεν βλέπω;

Την είδα που ήθελε να με προγκήξει πάλι και δεν της έβγαινε.

— Σαν πολλά δεν μας τα λες; είπε τέλος στύβοντας τα νερά από τα μαλλιά της. Αλλά τέτοιες παρέες που κάνεις τι περιμένεις, καλό;

Αυτό ήταν σπόντα για τον Στέργιο, αλλά το 'παιξα κουτός.

— Θεσ να πεις ότι η Σμαραγδούλα είναι κακή επιρροή; της πέταξα χαμογελώντας.

Είδα το χέρι της να φεύγει για να με φιλοδώρησει με μια ξανάστροφη και τραβήχτηκα προς τα πίσω για να το αποφύγω. Κινήθηκε προς το μέρος μου να μ' αρπάξει, πήγα να ξεφύγω, αλλά κάτι τα βότσαλα που γλιστρούσαν, κάτι τα γέλια που με είχαν πιάσει, κατάφερε να με αδράξει από το μπράτσο κι έτσι βρεθήκαμε να κουτροβαλάμε και πάλι μέσα στα νερά ξεκαρδισμένοι στα γέλια. Τελικά βρέθηκε από πάνω μου να μ' έχει ακινητοποιήσει για τα καλά με χέρια και με πόδια και να μου φωνάζει: “Πες ήμαρτον, βρε. Πες ήμαρτον για σ' έπνιξα”.

Το κορμί της ήταν κολλημένο σαν βεντούζα πάνω μου και το πρόσωπό της βρισκόταν εκατοστά μακριά από το δικό μου. Ένωσα να μουδιάζω ολόκληρος, ενώ μου κόπηκαν τα γέλια και οι ευθυμίες με το μαχαίρι. Ποτέ ως τη στιγμή εκείνη δεν είχα βρεθεί τόσο κοντά σε γυναίκα και η εμπειρία ήταν φοβερή. Μου 'χε κοπεί η ανάσα!

— Αντιγόνη..., κατάφερα να ψελλίσω.

Σταμάτησε την πάλι, με κοίταξε κατάματα... Φαίνεται πως κάτι κατάλαβε... Μονομιάς με παράτησε, σηκώθηκε απότομα κι άρχισε να στύβει το φόρεμά της. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο.

— Άντε, πάμε να στεγνώσουμε, είπε χωρίς να με κοιτάει. Και μετά να με βοηθήσεις να κουβαλήσω ροδάκινα.

Ξάπλωσα δίπλα της στην όχθη προσπαθώντας να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά. Αυτό το δεύτερο αναπάντεχο με την Αντιγόνη με είχε κάνει χίλια κομμάτια! Ήθελα ν' απλώσω το χέρι μου να χαϊδέψω τα λαχταριστά της στήθια, τα σφιχτά της μεριά, τα... Το κεφάλι μου γύριζε. Δεν ήξερα τι να κάνω, δεν ήξερα τι ήθελα.. Μια έλεγα να πεταχτώ πάνω και να το βάλω στα πόδια και μια να ριχτώ πάνω της, να την αγκαλιάσω... Η φοβερή αυτή βασίλισσα των Αμαζόνων με είχε κάνει λιώμα!

— Δε μου λες;...

Τι να της έλεγα; Αν της έλεγα ότι μου περνούσε από το μυαλό εκείνη τη στιγμή θα με σκότωνε!

— Τι;

— Ο φίλος σου ο Στέργιος...

Τώρα μάλιστα! Ο Στέργιος ήταν αυτό ακριβώς που μας έλειπε!

Την είδα να κομπιάζει και κατάλαβα πως επιτέλους είχα το πάνω χέρι.

— Ε, τι;

— Μήπως... μήπως σου είπε τίποτα;...

Χεχεχε!

— Επί ποίου θέματος;

Μου έριξε μια άγρια ματιά, πήγε να με βρῖσει, αλλά συγκρατήθηκε.

— Δεν ξέρεις;
Ήθελε να μάθει μεν, αλλά δεν το 'λεγε και ξεκάθαρα, για να μην της πέσουν τα μούτρα. Άλλο που δεν ήθελα κι εγώ!

— Δεν έχω ιδέα.
Άλλη μια σκοτεινή ματιά ταξίδευσε προς το μέρος μου.

— Δεν μπορεί...

Την κοίταξα με τα πιο αθώα μάτια του κόσμου.

— Τι δεν μπορεί;

Της ξέφυγε ένα θυμωμένο ρουθούνισμα. Αυτή η γυναίκα ήταν μονίμως θυμωμένη. Πώς τα κατάφερνε;

— Για τι πράγμα μιλάτε, ρε παιδάκι μου, όταν είσαστε μαζί; μου πέταξε ανυπόμονα.

Το κορόϊδο εγώ.

— Ξέρω 'γώ;... Για ένα σωρό πράγματα... Για ποδόσφαιρο, γι' αυτοκίνητα, για σινεμά...

Πήρε μια πέτρα και τη σφεντόνισε με δύναμη στο νερό. Ήταν φανερό πως θα προτιμούσε να μου τη φέρει στο κεφάλι.

— Για τίποτ' άλλο δεν μιλάτε;

— Πώς δεν μιλάμε;... (το βιολί μου εγώ). Για κυνήγι, για ψάρεμα...

— Για κορίτσια δεν μιλάτε;

Όπα της!

— Καμιά φορά...

Ξεροκατάπιε. Δύσκολα της έβγαινε, αλλά τελικά τα κατάφερε.

— Για μένα σου 'χει πει τίποτα;

— Τα καλύτερα λόγια, της χαμογέλασα. Τα καλύτερα λόγια.

Στράφηκε έτοιμη να μ' αρπάξει από το λαιμό.

— Με κοροϊδεύεις, ρε;

Ανακάθισα και πήρα το πιο σοβαρό ύφος που μπορούσα να επιστρατεύσω. Δεν ήταν κάθε μέρα που μια γυναίκα κρεμόταν από τα χείλη μου.

— Θεσ να σου μιλήσω σπαθί; τη ρώτησα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη. Συνοφρυώθηκε.

— Το καλό που σου θέλω, γρύλισε.

Αναστέναξα θεατρικά.

— Πώς θεσ, βρε Αντιγόνη, να πει κανείς καλό λόγο για σένα όταν τον προγκάς όλη την ώρα; Για έλα στη θέση του. Και καλή διάθεση να 'χει του τη χαλάς.

Εξακολουθούσε να με κοιτάζει με προσήλωση.

— Εγώ;!!!

— Εσύ βέβαια. Για δοκίμασε να είσαι καλοδιάθετη, χαμογέλα και καμιά φορά, δεν είναι έγκλημα, και θα δεις πώς θα σε βλέπουν, όχι μόνο ο Στέργιος, αλλά όλοι οι Στέργιοι που έρχονται σε επαφή μαζί σου.

— Μάθημα μου κάνεις, βρε νιάνιαρο;

— Τη γνώμη μου σου λέω. Στο 'πα και πριν... Είσαι όμορφη κοπέλα. Το χαμόγελο σου λείπει. Αν θεσ άκουσέ με, αν θεσ μη μ' ακούς.

Με κοίταξε για κάμποση ώρα σκεφτική. Μετά, τελείως απροσδόκητα, χαμογέλασε!

— Σαν πολλά δεν ξέρεις εσύ; μου 'κανε.

— Αυτό που καταλαβαίνω σου λέω, είπα. Να, πάρε για παράδειγμα εμένα. Τόσα χρόνια που σε ξέρω, πρώτη φορά

σήμερα σε είδα έτσι, ξέγνοιαστη, ευχάριστη, συμπαθητική... Άλλες φορές σ' έβλεπα κι έκοβα δρόμο, σήμερα...

Με κάρφωσε με κείνο το διαπεραστικό της βλέμμα. Χαμογελούσε όμως ακόμα.

— Σήμερα τι;

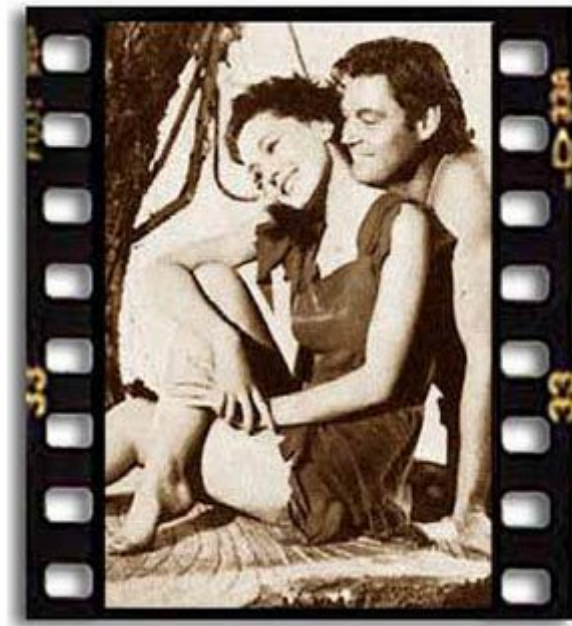
“Σήμερα μου 'ρχεται να σε αρπάξω και να σε κάνω μια μπουκιά”, θα 'λεγα αν τολμούσα.

— Ε, σήμερα δεν το 'βαλα στα πόδια.

Γέλασε και σηκώθηκε.

— Και πολύ καλά έκανες, γιατί θα με βοηθήσεις να κουβαλήσουμε τα ροδάκινα, είπτε.

Ο Ταρζάν Μπερδεύεται

Ή μουν που ήμουν σε κακά χάλια, ήρθε κι αυτό το απροσδόκητο της Αντιγόνης –το δεύτερο στη σειρά– και με αποτελείωσε. Άντε μετά να σου κολλήσει ύπνος τη νύχτα, όταν κλείνεις τα μάτια και ξεπηδούν μπροστά σου κορμιά τυλιγμένα σε φτενά βρεγμένα φορέματα, στήθια με ρώγες ορθωμένες, μεριά μεστωμένα και μπράτσα προκλητικά, με τις τριχωτές τους μασχάλες να σε βουρλίζουν! Έπαιζα και ξανάπαιζα το έργο στην ακούραστη κινηματογραφική μηχανή του μυαλού μου, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω σε κάθε προβολή μια λεπτομέρεια, μια κίνηση, ένα κάτι που το 'χα παραβλέψει. Το σημαδιακό έφαχνα, εκείνο το στοιχείο που θα με βοηθούσε να εξηγήσω τα ανεξήγητα και να κατανοήσω τα παράδοξα που μου συνέβαιναν.

Γιατί, καλά το πρώτο κάζο, το γλείψιμο των καρπουζόζουμων. Να πω πως ήταν τυχαίο; Έτσι, μια παρόρμηση της στιγμής, χωρίς σκοπό και προμελέτη. Να παραδεχτώ ότι έτσι της κατέβηκε τη στιγμή εκείνη, να με πειράξει, χωρίς να έχει συναίσθηση του τι ακριβώς έκανε (κι ακόμα λιγότερο των επιπτώσεων που θα 'χε αυτό σε μένα); Να το παραδεχτώ. Τα παιχνίδια όμως στο ρέμα; Αθώα παρόρμηση ήταν κι αυτά; Αθώα παρόρμηση τα κεφαλοκλειδώματα που έφερναν τα κορμιά μας να κολλήσουν το ένα πάνω στο άλλο –και μάλιστα δυο φορές; Όσο και να μου 'λειπε η πείρα στις καταστάσεις αυτές κάτι μου 'λεγε πως κάποιο λάκκο είχε η φάβα.

Πάλι, γιατί μια ώριμη κοπέλα της παντρειάς να βάλει πονηρές σκέψεις για έναν πιτσιρικά κοντά δέκα χρόνια μικρότερό της, που ήταν επιπλέον και φίλος της μικρής της αδερφής, στην οποία υπήρχε κίνδυνος να τα πει όλα χαρτί και καλαμάρι; Εκεί κώλωνα. Τόσο η λογική μου, όσο και οι υποτυπώδεις αναλυτικές μου ικανότητες, δεν με βοηθούσαν να βγάλω νόημα. Πού να ξέρω τότε ότι «όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος» κι ότι το παιχνίδι του θηλυκού με το αρσενικό δεν γνωρίζει όρια και φραγμούς, όταν παραφυλάει ο διάλογος στη γωνία;

Τη μια λοιπόν έβγαζα το συμπέρασμα πως η αυστηρή και σκουντούφλα Αντιγόνη μάλλον «τα ήθελε» και μούντζωνα των εαυτό μου με τα δέκα που δεν είχα το κουράγιο και την παληκαριά να επωφεληθώ της κατάστασης, και την άλλη κατέληγα στο συμπέρασμα ότι μάλλον εγώ δεν είχα καταλάβει καλά κι επειδή είχα τη μύγα μυγιαζόμουν –η κοπέλα ένα αστείο έκανε. Αστείο όμως με τα σώβρακα;!!!

Να τρελαθώ πήγαινα. Δεν μου 'φτανε το δίλημμα που με βασάνιζε προκειμένου να διαλέξω (λες και ήταν στο χέρι μου!) ανάμεσα σε Σμαραγδούλα-Ταταμπού και Ασπασία-Τζαίην, τώρα μου είχε προκύψει καπάκι και η Αντιγόνη-Βασίλισσα των Αμαζόνων. Τρίλημμα δηλαδή!

Τις μέρες που ακολούθησαν η Αντιγόνη συμπεριφερόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Σαν να με προγκούσε λιγότερο όμως τώρα –ή ήταν ιδέα μου;

Ένα βράδυ που καθόμουν με τη Σμαραγδούλα στο τραπέζακι μας και παίζαμε χαρτιά για να περάσει η ώρα τσουπ, μας προκύπτει ξαφνικά η Αντιγόνη σαν Φάντης μπαστούνι.

— Σύρε να βοηθήσεις τη μάνα να βάλετε λάδι από τα μπιντόνια, διατάζει με το συνηθισμένο της τρυφερό ύφος την αδερφή της. Άντε, κουνήσου... Ακόμα εδώ είσαι;

Έκανα να σηκωθώ κι εγώ, αλλά το στιβαρό της χέρι μ'

άρπαξε από το μπράτσο και με ξανακάθισε στην καρέκλα χωρίς περιστροφές.

— Εσύ κάτσε κάτω, που σε θέλω, είπε και θρονιάστηκε απέναντί μου.

Όπως δεν είχα περιθώρια επιλογής συμμορφώθηκα και περίμενα να δω τι μου επεφύλασσε και πάλι η άτιμη η μοίρα μου. Η Αντιγόνη μου 'ριξε μια ματιά, ξερόβηξε, κοίταξε γύρω της συνωμοτικά και τέλος μου χάρισε ένα μισοχαμόγελο —που θα πρέπει να της στοίχισε ιδιαίτερος, γιατί φρόντισε να το σβήσει γρήγορα από το πρόσωπό της.

— Δε μου λες... Μπορώ να σ' εμπιστευόμαι εσένα; μου πετάει ξαφνικά.

Μετά απ' όσα περάσαμε μαζί!...

— Ε, φίλοι δεν είμαστε;

Άθελά της γέλασε.

— Φίλοι, ε;

— Δεν είμαστε;

Με κοίταξε, κούνησε το κεφάλι, μισοχαμογέλασε πάλι...

— Είμαστε, είπε. Αλλά ό,τι πούμε δεν θα σου ξεφύγει κουβέντα πουθενά, γιατί χάθηκες, κακομοίρη μου!

— Τάφος, δήλωσα με αυτοπεποίθηση. Εγώ είμαι τάφος!

Άλλος ξερόβηχας, άλλο συνωμοτικό βλέμμα τριγύρω... Έσκυψε προς το μέρος μου.

— Θα μου κάνεις μια χάρη, είπε χαμηλόφωνα.

Μου το επέβαλε, δεν το ζητούσε.

— Αν μπορώ, ευχαρίστως.

— Μπορείς.

Κι αυτό δεν σήκωνε αμφισβήτηση.

— Τότε, εντάξει.

Με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια με κείνο το βλέμμα που ήξερα πλέον πολύ καλά.

— Τσιμουδιά όμως.

— Είπαμε...

Κείνη τη στιγμή ο αδερφός της τη φώναζε να πάει να σερβίρει γιατί...

— Δεν μπορώ να τα κάνω όλα μόνος μου, γαμώ το στανιό μου!

Η Αντιγόνη έγινε Τούρκα!

— Λύσσα πια! φώναζε. Λύσσα! Να μη δείτε άνθρωπο να καθίσει ένα λεφτό... π' ανάθεμα την τύχη μου και το ριζικό μου!

Σηκώθηκε κι έσκυψε προς το μέρος μου. Ένα κομμάτι στρογγυλό στήθος άστραψε μέσα από το άχαρο τσίτι. Το στόμα μου στέγνωξε.

— Έλα αύριο το πρωί στο κροκάρι, με διέταξε. Εκεί θα σου πω.

Τώρα να πω ότι κοιμήθηκα κείνη τη νύχτα θα 'ναι μεγάλο ψέμα. Στριφογύριζα στο κρεβάτι μου μούσχεμα στον ιδρώτα –γιατί έσκαγε ο τζίτζικας βλέπεις!– και η καρδιά μου έκανε ανάποδες τούμπες στο στήθος μου. Είχα ραντεβού με την Αντιγόνη! Είχα ραντεβού! Εικόνες κατάπτυστες ζωγραφίζονταν κάτω από τα σφαλιχτά μου βλέφαρα και καταστάσεις απείρως ακαταλληλότερες από τα πιο ακατάλληλα έργα που βλέπαμε στη ζούλα πάνω από τον φράχτη του «Αχροπόλ» στη γειτονιά. Μόλις πήγαινα ν' αποκοιμηθώ λιγάκι η αγκαλιά της Αντιγόνης άνοιγε και χανόμουν μέσα της, σαν τον άπειρο εξερευνητή στην παρθένα ζούγκλα της Αφρικής. Θεέ μου!

Η μάνα μου έμεινε κατάπληκτη να με δει ξυπνό όταν σηκώθηκε να πίνω το γάλα μου σαν καλό παιδί στη βεράντα.

— Μπα! Πώς έτσι πρωινός; Έχεις να πας στα γίδια;

— Λέω να πάω καμιά βόλτα πριν πιάσει ζέστη, πέταξα εγώ αθώα-αθώα.

— Έφτιαξες και γάλα! Έλα Χριστέ και Παναγιά! σταυροκοπήθηκε η μάνα μου. Και πού θα πας να 'χουμε το καλό ρώτημα;

— Για ψάρεμα.

Η μάνα μου με κοίταξε υποψιασμένη.

— Δεν φαντάζομαι να μαλώσεις πάλι μ' εκείνους τους αλήτες, είπε.

Πού να της πάει το μυαλό!...

Πέρασα πρώτα να ταΐσω τον Μπαγκίρα που με περίμενε όπως κάθε πρωί στις μηλιές, ντύθηκα με την ταρζανική στολή, έριξα τη φαρέτρα και το τόξο στους ώμους και ξεκίνησα για τη μεγάλη συνάντηση κάνοντας ένα γύρο μέσα από τα δέντρα μην τύχει και με δει κανείς και υποψιαστεί τίποτα —οταν έχεις τη φωλιά σου βρεγμένη...

Στο κροκάρι δεν υπήρχε ψυχή και δεν ήταν παράξενο αφού ούτε οχτώ δεν ήταν η ώρα ακόμα. Κάθισα για λίγο σε μια σκιά να την περιμένω, αλλά η ζέστη γινόταν αφόρητη και η Αντιγόνη άφαντη. Έτσι αποφάσισα να κατέβω στη θάλασσα, να ρίξω μια βουτιά, να δροσιστώ και πάλι εδώ είμαστε.

Κολύμπησα για καμιά ώρα και το δροσερό νερό ήταν βάλσαμο για το ταλαιπωρημένο μου σαρκίο. Όταν βγήκα από τη θάλασσα το μυαλό μου ήταν και πάλι καθαρό. Τα φαντάσματα της νύχτας είχαν ξεπλυθεί μαζί με την κούραση και την αϋπνία.

Πήρα και πάλι το δρόμο για το κροκάρι κι αυτή τη φορά ήμουν πολύ πιο ψύχραιμος. Είχα και μια μικρή υπο-

ψία που είχε αρχίσει να διαγράφεται στο βάθος του μυαλού μου... Αν ήταν αυτό... Αν ήταν αυτό δεν υπήρχε κανένας λόγος για αγωνίες και υπερένταση. Η σκέψη μάλιστα μάλλον με ανακούφισε κάπως. Σαν να πήρε ένα βάρος από πάνω μου.

Δεν βαριέσαι... Ότι είναι να γίνει ας γίνει. Βλέποντας και κάνοντας.

Η Αντιγόνη μάζευε κροκάρι και τα 'βαζε μέσα σε κάτι κόφες. Μόλις με είδε να 'ρχομαι σταμάτησε τη δουλειά και με περίμενε να πλησιάσω με τα χέρια στη μέση, σαν να ετοιμαζόταν να παλέψει.

— Πώς έτσι πρωινός;

— Καλημέρα Αντιγόνη.

Γέλασε.

— Καλημέρα, είπε. Έλα να καθίσουμε κάτω από τη συκιά γιατί ο ήλιος ζεματάει σήμερα.

— Και δεν έχουμε και κανένα ρέμα πρόχειρο, είπα.

Γέλασε.

— Αμ δεν είναι κάθε μέρα πασχαλιά!

Πολύ γέλιο έπεφτε σήμερα κι είχα αρχίσει ν' ανησυχώ.

Καθίσαμε κάτω από τη συκιά δίπλα-δίπλα.

— Πήγες για μπάνιο; με ρώτησε βλέποντάς με μουσκεμένο.

— Ναι.

— Μακάρι να 'χα κι εγώ καιρό για τέτοια, αναστέναξε. Αλλά πού! Μου 'χει πέσει η μέση στη δουλειά, π' ανάθεμα...

— Αντιγόνη...

Με κοίταξε ξαφνιασμένη και μετά χαμογέλασε.

— Γκρινιάζω πάλι, ε;

— Εμ...

— Καλά λες, αλλά... Τέλος πάντων.

— Κάτι ήθελες να μου πεις, της υπενθύμισα, προσπαθώντας να μην κοιτάζω τα γυμνά της πόδια που πρόβαλαν λαχταριστά κάτω από το ανασηκωμένο φουστάνι.

— Ναι, βέβαια...

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική.

— Πόσω χρονών είσαι, ρε Κωστάκη; Με ρώτησε ξαφνικά.

Το «Κωστάκη» δεν μ' άρεσε, αλλά τι να 'κανα;

— Δεκαπέντε, είπα (τσοντάροντας τεχνηέντως μερικούς μήνες παραπάνω).

— Μ' άλλα λόγια κοτζάμ άντρας! Άσε που φαίνεσαι για μεγαλύτερος.

Αυτό ήταν καλό.

Ξερόβηξε.

— Παναπεί, ότι θα ξέρεις πια ένα σωρό πράγματα..., συνέχισε.

Αυτό ήταν πολύ καλό.

— Ε, κάτι ξέρουμε κι εμείς..., δεν μπόρεσα να μην κορορευτώ.

Με κοίταξε ξανά και γέλασε.

— Θέλω να μου κάνεις μια χάρη, είπε ξαφνικά.

— Μάλιστα.

Δεν της άρεσε.

— Με κοροϊδεύεις, ρε;

— Μα, έτσι που μου το λες, σαν επιλοχίας, τι να σου πω;

Έσμιξε τα φρύδια της.

— Πάλι μάθημα θα μου κάνεις;

Την κοίταξα και της χαμογέλασα. Λοιπόν, παρατηρημένο, όταν χαμογελάς στους ανθρώπους μαλακώνουν.

— Αυτά τα 'παμε την άλλη φορά, είπα. Όλο τα ίδια θα λέμε;

Γέλασε και μου 'δωσε μια στην πλάτη.

— Κόβει όμως η γλώσσα σου ροδάνι, ε Κωστάκη; Όσα χρόνια σου λείπουν τόσο μυαλό έχεις.

Να το πάλι το «Κωστάκη», να τη και η ηλικία, η άτιμη!

— Ότι μπορεί ο καθένας, μουρμούρισα ενώ το μάτι μου όλο ξεγλιστρούσε κατά τα γυμνά μεριά.

— Βέβαια αυτό μας βολεύει, είπε η Αντιγόνη.

— Ποιο μας βολεύει; απόρησα.

— Που έχεις μυαλό, χαμογέλασε εκείνη. Για τη δουλειά που σε θέλω χρειάζεται μυαλό ξουράφι.

— Για να δούμε.

Με αγριοκοίταξε. Οι μεταστροφές στη διάθεση αυτής της κοπέλας ήταν κάτι το εκπληκτικό!

— Τσιμουδιά όμως, έτσι;

— Το είπαμε αυτό.

— Το είπαμε, αλλά το ξαναλέμε, γιατί έτσι και μάθω ότι σου ξέφυγε κουβέντα... Κακομοίρη μου!

Η απειλή έμεινε να αιωρείται στον αέρα.

— Πες μου, βρε Αντιγόνη. Μ' έσκασες!

Την είδα να κομπιάζει. Με το χέρι της έστρωσε μηχανικά τις πτυχές του φορέματός της πάνω στα μεριά της. Τελικά το αποφάσισε.

— Μ' αυτό το ρεμάλι τον Στέργιο είσαστε φίλοι, έτσι; μου πέταξε.

Νά και η υποψία που λέγαμε! Αμ, έτσι πες μου, κυρά μου, που κάθισα κι έχτιζα πύργους στα σύννεφα! Έτσι πες μου!

— Το κατά δύναμη, είπα επιφυλακτικά.

Αγρίεψε.

— Ρε είσαστε ή δεν είσαστε;

— Είμαστε.

Αυτή η ομολογία την καλμάρισε λίγο.

— Έχω να σου ζητήσω μια χάρη, είπε.

Αναστέναξα.

— Άντε, γιατί θα βασιλέψει ο ήλιος, είπα.

Με αγνόησε.

— Μια και είσαστε φίλοι..., συνέχισε. Εσύ να του πετάς πότε-πότε καμιά καλή κουβέντα για μένα. Έτσι; Δηλαδή, νά... «Τι καλή κοπέλα η Αντιγόνη..., τι νοικοκυρά..., «τι χρυσοχέρα..., και τι προίκα παίρνει...». Τέτοια... Ξέρεις εσύ.

Την κοίταξα αποσβολωμένος. Προσπάθησα να κρατηθώ, να μην με πιάσουν τα γέλια, αλλά δεν τα κατάφερα. Η Αντιγόνη ήταν έτοιμη να μ' αρπάξει, να με κάνει χίλια κομμάτια!

— Τι γελάς, ρε; Άκουσες τίποτα αστείο; Ε;

Προσπάθησα να σοβαρευτώ και στο τέλος τα κατάφερα. Το πολυπόθητο «ραντεβού» έπαιρνε απρόσμενη τροπή.

— Μα, βρε Αντιγόνη, με το δίκιο μου! Αυτά τα λεν οι προξενήτρες. Έτσι θα πάω να του πω του ανθρώπου; Θ' αρπάξει καμιά μανιβέλα!

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

— Δηλαδή;

— Έτσι νομίζεις ότι μιλάνε οι άντρες για τις γυναίκες; Να εκθειάζουν τη νοικοκυροσύνη, τα εργόχειρα και τις προίκες;

Μίλαγε η πείρα βλέπεις, τρομάρα μου!

Σάστισε.

— Αμ πώς μιλάνε;

Ακούμπησα αναπαυτικά στον κορμό του δέντρου και πήρα ύφος ανθρώπου που έχει το παιχνίδι στο χέρι του και το κάνει ότι θέλει.

— Αν του τα πω έτσι, τη χάσαμε την υπόθεση, της εξήγησα. Το θέμα είναι λεπτό, χρειάζονται επιδέξιοι χειρισμοί, μην νομίσει κιόλας ότι είμαστε μιλημένοι και μας φτύσει και τους δυο.

Αυτή τη φορά διέκρινα στο βλέμμα της ψήγματα θαυμασμού ή μου φάνηκε;

— Για κάν' το λιανά, να καταλάβουμε κι εμείς που είμαστε από χωριό...

Χιούμορ η Αντιγόνη;!

— Λοιπόν, της εξήγησα. Άκου να δεις πώς θα γίνει. Πιάνουμε την κουβέντα για γυναίκες γενικά. Αυτό, για να ξέρεις, είναι προσφιλέστατο θέμα στις συζητήσεις των ανδρών...

Γέλασε και μου 'ριξε ένα (φιλικό) φάσκελο.

— Όρσε, να μη στα χρωστάω, που ξέρεις κι από αντρικές συζητήσεις!...

Πήρα ύφος θιγμένο.

— Α, άμα είναι να με προσβάλεις, καλύτερα να το σταματήσουμε εδώ...

Με αγκάλιασε από τους ώμους. Αυτό δεν ήταν πολύ

καλή ιδέα γιατί η κατάσταση μου επιδεινώθηκε και πάλι ακαριαία.

— Έλα, Κωστάκη μου, είπε γαλίφικα. Έλα, που είσαι μυγιάγγιχτος...

— Να είμεθα κόσμιοι, είπα σοβαρά.

— Δεν ξέρω τι θα πει, αλλά εντάξει, βιάστηκε να συμφωνήσει η ερωτοχτυπημένη Αντιγόνη.

— Λοιπόν... Κουβεντιάζουμε... Γυναίκες... Ρίχνω εγώ έτσι μια σπόντα απέξω-απέξω... Αντιγόνη, για παράδειγμα... Γυναικάρα η Αντιγόνη..., τι ωραίο κορμί, τι ωραία πόδια... Κατάλαβες;

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

— Αυτά θα πεις;

— Αυτά ενδιαφέρουν.

Έπεσε σε σκέψη.

— Είσαι σίγουρος, ρε;

— Ε, τι, παίζουμε;

Κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε.

— Μπα, δεν θα πιάσει.

— Άμα κεντήσω εγώ τη σταυροβελονιά που ξέρω θα πιάσει, τη διαβεβαίωσα με μια σιγουριά που μ' έκανε και μένα ν' απορώ.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

— Λοιπόν ξέρεις κάτι; μου είπε. Τελικά είσαι πολύ μεγάλη μάρκα! Κι εγώ που σε είχα για παιδί της μαμάς.

— Νά που ακούω κι ένα κομπλιμέντο από τα χείλη σου! γέλασα.

Σηκώθηκε και τη μιμήθηκα. Τίναζε το φουστάνι της σκεφτική. Μου 'ριξε μια λοξή ματιά.

— Λες;

— Λέω.

Αναστενάξε.

— Και πότε υπολογίζεις να...;

— Και σήμερα, άμα τον πετύχω.

Με αγκάλιασε από τους ώμους.

— Είσαι τσίφτης όμως, ρε Κωστάκη.

— Καλός είμαι...

Γέλασε. Και ξαφνικά σκύβει και μου σκάει ένα φιλί στο μάγουλο που όμως με βρήκε παραδόξως στην άκρη των χειλιών κόβοντάς μου τα γόνατα!

— Άντε τώρα, δρόμο. Ουστ! Κι όπως είπαμε. Τσιμουδιά πουθενά.

Εκτός από τον Στέργιο, εννοείται.

Το ίδιο μεσημέρι έβρισκα τον περί ου ο λόγος βασιλιά των φορτηγατζήδων στο καφενείο του Αραχτού.

— Έλα ρε Κώτσο, κάτσε, μου είπε βλέποντάς με να πλησιάζω. Θα πεις ένα τσίπρο;

— Μπα, το 'κοψα, απάντησα στερεότυπα στο στερεότυπο αστείο. Αλλά μια γκαζόζα θα την τσάκιζα ευχαρίστως.

— Πάλι καταχρήσεις, ρε Κώτσο; γέλασε ο Στέργιος. Πιοτά, γλέντια, γυναίκες... Τι θα γίνει με σένα;

Πιάσαμε λοιπόν ψιλή κουβεντούλα κι από 'δώ σ' έχω, από κει σ' έχω έφερα το θέμα εκεί που ήθελα. Βοήθησε και η Κατίνα που περνούσε εκείνη τη στιγμή λυγιστή και κουνιστή κάνοντας τους ψαράδες και τους φορτηγατζήδες ν' αναστενάξουν ομαδικά ένα γύρω.

— Μη μου πεις ότι δεν έχει ωραίες γυναίκες ο Αιγιαλός! είπα.

Ο Στέργιος γέλασε.

— Όπα της! είπε. Τι γίνεται, μαγκάκι; Καλοκοιτάμε και την Κατίνα, άμα λάχει;

— Μπα, έκανα δήθεν αδιάφορος (η καρδιά μου το 'ξερε). Άλλα μ' αρέσουν εμένα.

Ο Στέργιος μου 'κλεισε το μάτι.

— Μιλάμε για πρόσωπο που το όνομά του αρχίζει από Σίγμα-Μι-Άλφα, μόρτη;

Πήρα μια μετριόφρονα έκφραση.

— Ε, εντάξει, δεν λέω... Αλλά υπάρχουν και καλύτερα...

Ο Στέργιος έκανε τον έκπληκτο.

— Όπα της! είπε. Τι μου λες; Κοιτάμε κι αλλού, ρε μεγάλε;

— Μπα, δεν βαριέσαι... Από μακριά...

Η Αντιγόνη ήρθε να σεβίρει ένα διπλανό τραπεζάκι. Το βλέμμα μου την ακολούθησε τεχνηέντως κι απροκαλύπτως. Ο Στέργιος τσίμπησε!

— Μη μου πεις! έκανε χαμηλώνοντας τη φωνή του. Την Αντιγόνη, ρε μόρτη;!!!

— Δεν είναι γυναικάρρα;! του κάνω κι εγώ στον ίδιο συνωμοτικό τόνο.

Ο Στέργιος έριξε μια ματιά στην Αντιγόνη, μια σε μένα και πίσω στην Αντιγόνη.

— Δεν λέω, καλή είναι... Όμως... κομμάτι άγρια, ρε παιδάκι μου...

— Μπα, αυτό είναι η επιφάνεια... Χρυσή καρδιά από κάτω. Άκου που σου λέω...

Ο Στέργιος χαμογέλασε.

— Ε, για να λες εσύ, κάτι θα ξέρεις...

— Άσε πια τα σωματικά προσόντα, συνέχισα το βιολί μου εγώ. Ένα κορμί, κάτι πόδια... Ένα στήθος...

Ο Στέργιος γέλασε.

— Ήτάξει, ρε δικέ μου, μου λέει. Πώς κάνεις έτσι; Άμα είσαι τόσο καψούρης, τι να σου πω... Να την πιάσω εγώ να της πω δυο κουβέντες για την πάρτη σου;

Σε αδιέξοδο βαδίζαμε.

— Μπα, άσε... Λίγο μεγάλη μου πέφτει, μουρμούρισα.

— Θα στο 'λεγα κι εγώ, γέλασε ο Στέργιος, αλλά με πρόλαβες.

Γύρισε κι έριξε μια τελευταία ματιά προς την Αντιγόνη που έμπαινε στο καφενείο.

— Πάντως, εδώ που τα λέμε, μουρμούρισε σκεφτικός, αυτά τα καπούλια μια χαρά μου φαίνονται από 'δώ που κάθομαι.

Κι ο Στέργιος, το ξέρουμε, στο θέμα αυτό ήταν ειδικός.

Τζαϊην εναντίον Ταταμπού

Το καλοκαίρι προχωρούσε και η ζέστη όλο και δυνάμωνε. Η παραλία ήταν γεμάτη πια από την ανατολή του ήλιου μέχρι που σκοτείνιαζε από το κοσμομάνι που αναζητούσε στο χλιαρό νερό μια ψευδαίσθηση δροσιάς. Δεν υπήρχε χώρος σ' όλη την αμμουδιά, αλλά και στα ρηχά της θάλασσας, να στρώσεις μαντήλι, πόσο μάλλον να καθίσεις και πάνω του. Η μάνα μου, που δεν άντεχε τις υψηλές θερμοκρασίες, είχε σωριαστεί στη βεράντα του σπιτιού κι αεριζόταν με τρεις βεντάλιες. Δεν είχε κουράγιο όχι στη θάλασσα να κατέβει –για την οποία, έτσι κι αλλιώς, έτρεφε μια προαιώνια αντιπάθεια– αλλά ούτε μέχρι την τουλούμπα, στον κήπο, να σουρθεί, ν' αδειάσει έναν κουβά πάνω της, μπας και συνέλθει.

— Ξεφορτώσου με, μου 'λεγε ξέψυχα. Πήγαινε στη θάλασσα, πήγαινε στο βουνό, πήγαινε στον αγύριστο... Φτιάξε να φας, βάλε να πεις, κοιμήσου, κόψε το λαιμό σου... Εμένα μη με υπολογίζεις, θέλω να πεθάνω.

Κι αν εκείνη πέθαινε στην άκρη του κύματος και στην ωραία της την εξοχή, τότε τι θα 'πρεπε να πει ο άμοιρος ο πατέρας μου, που ήταν αναγκασμένος να τραβάει κουπί στο καμίνι της πόλης, όπου έλειωνε η ασφαλτος κάτω από τις σόλες των παπουτσιών και που περίμενε πώς και πώς το Σαββατοκύριακο για να πάρει κι εκείνος μια ανάσα σαν άνθρωπος! Τέλος πάντων...

Βέβαια σε κάτι τέτοιες ευκαιρίες υπολόγιζα κι εγώ για να αλητέψω ακόμα πιο ασύδοτα από πριν και με γονική άδεια επιπλέον. Ξαμολήθηκα λοιπόν, εκτελώντας ευσυνείδητα και κατά γράμμα τη μητρική προτροπή, επιστρέφοντας στο σπίτι μόνο σαν νύχτωνε κι αυτό ίσα να πλυθώ και να ρίξω πάνω μου ένα σορτσάκι κι ένα φανελάκι και να την κάνω και πάλι για το καφενείο του Αραχτού.

Η απρόσμενη αυτή ελευθερία, που ήξερα όμως πως δεν θα κρατούσε πολύ, με είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Έψαχνα να βρω τρόπους να την εκμεταλλευτώ όσο καλύτερα γινόταν κάνοντας πράγματα που κάτω από κανονικές συνθήκες κόβονταν από τη λογοκρισία των γονιών μου. Να σκεφτείτε ότι μέσα σε μια μέρα και μόνο ανέβηκα στο Δασοβούνι με τον Στέργιο, όπου δεν παρέλειψα να επισκεφθώ τον κυρ-Μήτσο και τα ζαρκάδια, εξερεύνησα το Κάστρο, όπου ευτυχώς δεν είχα περίεργα συναπαντήματα, πήγα στη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων, έκανα μπάνιο στον «καταρράκτη», βοήθησα τους λαμπαδόρους του καπτα-Μαύρου να ρίξουν τις βάρκες στη θάλασσα, έφαγα κακαβιά μαζί τους, κι έκανα κι ένα γύρο από τα κροκάρια και τις ροδακινιές του Αραχτού μήπως και... Κι αυτά την πρώτη μέρα μόνο!

Τη δεύτερη μέρα είχα κανονίσει με τη Σμαραγδούλα να κατεβούμε στην παραλία για μπάνιο νωρίς, πριν βγει ο ήλιος και μαζευτεί το κακό συναπάντημα. Και ήταν πολύ καλή ιδέα γιατί, αν εξαιρέσεις τον μανιώδη ψαρά συνταξιούχο Χαράλαμπο, δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω. Κολυμπήσαμε κάμποση ώρα, βγήκαμε να στεγνώσουμε, και μέχρι να καθίσουμε στην άμμο το νερό είχε κιόλας εξατμιστεί –πριν καν βγει ο ήλιος.

— Τι κάψα είναι αυτή πια! αναστέναξε η φίλη μου. Σωστό καμίνι!

— Και πού να δεις τη μάνα μου! γέλασα. Όλο απειλεί ότι θα πεθάνει.

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας.

- Καλά, εσύ δεν ζεσταίνεσαι; ρώτησε.
- Μπα..., κοκορεύτηκα. Σιγά τη ζέστη! Στο κάτω-κάτω, αν σφίξουν τα πράγματα πέφτω στο νερό και δροσίζομαι.
- Μα εδώ είναι πήχτρα στον κόσμο!
- Σιγά να μην έρθω εδώ! είπα. Χθες πήγα στο Κάστρο, ψυχή δεν πατάει εκεί.
- Καιρό έχω να πάω στο Κάστρο...
- Πάμε;
- Τώρα;
- Γιατί όχι;
- Αναστέναξε.
- Μακάρι να μπορούσα, είπε. Αλλά πρέπει να γυρίσω στο μαγαζί, να βοηθήσω τη μάνα μου...
- Τότε πάμε να ρίξουμε άλλη μια βουτιά, πρότεινα.
- Αυτό μάλιστα!
- Σηκωθήκαμε και τρέξαμε στη θάλασσα βουτώντας στα ευεργετικά νερά με φούρια. Δηλαδή σούπα ήταν, αλλά από έξω καλύτερα. Ήμασταν ακόμα μέσα όταν άρχισε να σκάει μύτη ένας τεράστιος κόκκινος ήλιος πίσω από τα γαλάζια βουνά της Χαλκιδικής. Απομείναμε να χαζεύουμε την ανατολή μαγεμένοι.
- Κοίτα τον τι κόκκινος που είναι, είπε η Σμαραγδούλα. Θα μας ψήσει πάλι!
- Μην το σκέφτεσαι... Μια ιδέα είναι, θα περάσει κι αυτό.
- Εύκολο να το λες εσύ που κοπροσκυλιάζεις όλη μέρα, γέλασε. Για ρώτα και μας που βράζουμε μέσ' στην κουζίνα...

Σε λίγο ο ήλιος είχε μετατραπεί σε μια πύρινη μπάλα που χτυπούσε αλύπητα. Από τις καλύβες άρχισαν να ξεπροβάλλουν οι πρώτοι λουόμενοι, ταλαιπωρημένοι από μια εφιαλτική νύχτα καύσωνα και τα κουνούπια που λύσσαγαν για ανθρώπινο αίμα.

Βγήκαμε και καθίσαμε, να τους χαζέψουμε για λίγο.

— Πού θα πας σήμερα; ρώτησε η Σμαραγδούλα.

— Δεν έχω ιδέα... Ίσως στο ρέμα, που έχει δροσιά κάτω από τα πλατάνια.

— Μόνος σου;

Υπήρχε κάτι το ειρωνικό στον τόνο της φωνής της ή μου φάνηκε;

— Αφού δεν έρχεσαι...

— Γιατί δεν παίρνεις μαζί τη φιλενάδα σου;

Την κοίταξα ξαφνιασμένος.

— Ποια φιλενάδα;

Μου έκανε νόημα με το κεφάλι. Στράφηκα και είδα την Ασπασία να μας πλησιάζει μέσα στο ολόλευκο μαγιά της. Όπα της! Η Τζαίην και η Ταταμπού ταυτοχρόνως!

— Καλημέρα, πέταξε κακόκεφα η Τζαίην και κάθισε δίπλα μας. Τώρα ήρθατε;

— Μόλις..., πήγα να πω, αλλά η Ταταμπού μ' έκοψε στη μέση.

— Μπα, είμαστε εδώ από πολλή ώρα, είπε. Πριν βγει ο ήλιος.

Η Ασπασία μου 'ριξε μια φαρμακερή ματιά.

— Τι ρομαντικά! σχολίασε.

— Με το φεγγάρι θα ήταν καλύτερα, απάντησε ετοιμόλογα η Σμαραγδή.

— Όσο γι' αυτό είμαι σίγουρη.

Η Σμαραγδούλα σηκώθηκε και φόρεσε το φόρεμά της.

— Ώρα να πηγαίνω, είπε χαμογελώντας. Να σας αφήσω να πείτε κι εσείς τα δικά σας.

Και πριν προλάβω να πω λέξη γύρισε κι απομακρύνθηκε πάνω στην άμμο.

— Στα τσακίδια! μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της η Ασπασία.

— Τι έπαθες πάλι εσύ; απόρησα δήθεν εγώ.

Στράφηκε και μου 'ριξε μια ειρωνική ματιά.

— Εγώ; Τίποτα. Απλά, αναρωτιέμαι τι διάολο της βρίσκεις αυτής της χωριάτας.

Όπα της!

— Πρέπει και να της βρίσκω κάτι για να 'μαστε φίλοι;

Γέλασε μ' ένα κακό γέλιο.

— Σιγά τη φιλία! είπε. Λες κι έχω στραβωθεί και δεν βλέπω τα σορόπια σας! Όχι ότι με νοιάζει δηλαδή... Δεν πάει να κόψεις το λαιμό σου, αλλά νά... Δεν μπορώ να καταλάβω τι της βρίσκεις. Εκτός πια κι αν... αν έχει τίποτα κρυφά χαρίσματα!

Ο αέρας μύριζε μπαρούτι Δημητσάνας.

— Γιατί; διαμαρτυρήθηκα. Μια χαρά κοπέλα είναι η Σμαραγδούλα, τι της λείπει;

Η Ασπασία έκανε έναν μορφασμό αηδίας.

— Πάντως οι τρίχες στις μασχάλες σίγουρα δεν της λείπουν, είπε. Μπλιάαααααχ!...

Μ' έπιασαν τα γέλια.

— Πού ξέρεις, την τσίγκλησα. Εμένα μπορεί να μ' αρέσουν οι τρίχες στις μασχάλες.

— Συγχαρητήρια για το γούστο σου! Α, πολύ ωραία! Μπράβο! Θαυμάσια!... Μωρέ τι κάθομαι εγώ και μιλάω μαζί σου;...

Και μένα με παραξένευε, αλλά δεν το είπα. Προσπάθησα ν' αλλάξω κουβέντα.

— Έρχεσαι να σε πάω κάπου που έχει δροσιά; της πρότεινα.

Με αγριοκοίταξε (τόρα τελευταία οι γυναίκες όλο με αγριοκοιτάνε).

— Μπα, εκεί πας και τη λεγάμενη;

Τώρα εδώ που τα λέμε...

— Μωρέ άσε τη λεγάμενη, γέλασα. Έρχεσαι ή δεν έρχεσαι;

Η Ασπασία έριξε μια ματιά γύρω, στην παραλία που γέμιζε βλαχουριά, στην άμμο που άρχισε ήδη να καίει, στον ουρανό που είχε πάρει ένα άρρωστο γαλακτερό χρώμα, ζύγισε την κατάσταση...

— Πού; ρώτησε ξερά.

— Στο ρέμα. Είναι γεμάτο πλατάνια κι έχει μια δροσιά, άλλο πράγμα! Άσε που μπορούμε να κάνουμε και μπάνιο άμα θέλουμε.

— Είναι μακριά, απάντησε πεισμμωμένη.

— Θα πάμε γιαλό-γιαλό, είπα. Μέχρι να το καταλάβεις φτάσαμε.

Φάνηκε να το σκέφτεται.

— Δεν μ' αφήνει η μάνα μου, είπε μετά.

— Αυτό άστο πάνω μου.

— Βαριέμαι.

Σήκωσα τα χέρια ψηλά.

— Εσύ αποφασίζεις, έκανα. Θες να καθίσεις εδώ να ψηθείς, κάτσε. Εγώ μια φορά την κάνω.

Σηκώθηκα. Έκανε μια τελευταία προσπάθεια, έτσι, για την τιμή των όπλων.

— Κι άμα πεινάσουμε τι θα φάμε;

— Θα κόψουμε φρούτα από τα δέντρα, της εξήγησα υπομονετικά. Ότι τραβάει ο οργανισμός σου. Ροδάκινα, βερίκοκα, αχλάδια, καρπούζια... Ότι θες.

Πήρε ένα βότσαλο και το σφεντόνισε στη θάλασσα, αναστέναξε και σηκώθηκε.

— Πάντως στο λέω, είπε. Η μάνα μου αποκλείεται να μ' αφήσει.

Η μάνα της όχι μόνο την άφησε, αλλά κι ενθουσιάστηκε που θα την είχα υπό την προστασία μου.

— Έτσι μπράβο, μου ψιθύρισε σε μια στιγμή που δεν άκουγε η κόρη της. Καλά κάνεις και την παίρνεις από 'δώ, γιατί τώρα τελευταία έχει κάτι παρέες, άστα να πάνε! Μαζί σου είμαι ήσυχη.

Και να 'ξερε!

Πήραμε τον δρόμο για το ρέμα περπατώντας εκεί που έγλειφε το νερό την άμμο. Στην αρχή η Ασπασία είχε τις κουβέντες της ακριβές, αλλά όσο περνούσε η ώρα ο πάγος κάπως άρχισε να λιώνει.

— Είναι μακριά ακόμα; ρώτησε σε μια στιγμή.

— Μπα, σχεδόν φτάσαμε, την καθησύχασα. Νά, βλέπεις εκεί που αρχίζουν να αραιώνουν οι καλύβες; Ε, λίγο πιο πέρα θα συναντήσουμε το σημείο όπου το ρέμα έρχεται να χυθεί στη θάλασσα. Από κει και πέρα είναι πέντε λεπτά υπόθεση.

Χαμογέλασε.

— Εσύ όλα εύκολα τα 'χεις, είπε. Εγώ όμως έχω σκάσει από τη ζέστη.

— Και δεν ρίχνουμε μια βουτιά να δροσιστούμε; πρότεινα.

Πέσαμε στη θάλασσα, κολυμπήσαμε λίγο, παίξαμε, η διάθεσή της ήρθε να φτιάξει.

— Ελπίζω να μην μπούμε σε τίποτα περιπέτειες πάλι, όπως την άλλη φορά, είπε σε μια στιγμή γελώντας.

Τώρα τι πράγμα είχε στο μυαλό της, τους χασισοκαλλιεργητές ή τον Στέργιο με την Κατίνα;

— Μπα, σήμερα όλα θα πάνε καλά.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

— Θα δούμε, είπε. Θα δούμε.

Όταν φτάσαμε στα πλατάνια η διαφορά της θερμοκρασίας ήταν τόσο αισθητή που σοκαριστήκαμε. Δέκα μέτρα πιο έξω καιγόταν ο τζίτζικας κι εδώ δεν καταλάβαινες τίποτα! Και το νερό κάτω από τα πόδια μας μπουζί! Η Ασπασία έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα.

— Α, εδώ είναι θαύμα! φώναξε. Άλλο πράγμα!

— Δίκιο δεν είχα;

— Ας πούμε πως είχες δίκιο, είπε.

Βρήκα ένα σημείο που το ρέμα βάραινε αρκετά και πέσαμε με αγαλλίαση στα δροσερά νερά. Ο καύσωνας έγινε μονομιάς μια μακρινή δυσάρεστη ανάμνηση. Μετά βγήκαμε και ξαπλώσαμε στη χλόη απολαμβάνοντας το προνόμιό μας τη στιγμή που χιλιάδες άλλοι άνθρωποι σιγοψήνονταν στο αμείλικτο καμίνι του Αιγιαλού.

— Πώς το βρήκες αυτό το μέρος; με ρώτησε σε μια στιγμή.

Τι να της έλεγα, ότι με έφερε η Σμαραγδούλα;

— Τριγυρίζοντας από 'δώ κι από κει...

— Ωραία είναι!

Ξαφνικά ήρθε και στριμώχτηκε κοντά μου ακουμπώντας το κεφάλι της στο στήθος μου.

— Μου 'ρχεται να κοιμηθώ, ψιθύρισε. Απόψε δεν έκλεισα μάτι.

Ξεροκατάπια γιατί η επαφή του μισόγυμνου λαχταριστού κορμιού δεν ήταν κάτι που θα μπορούσα (και ήθελα) να αγνοήσω –ως όφειλα.

Την αγχάλιασα προστατευτικά και δοκίμασα να το παίζω υπεράνω.

— Κοιμήσου, κατάφερα να αρθρώσω με κόπο.

Χαμογέλασε.

— Θα με προστατέψεις, ε; Ξέρεις... Από τα άγρια θηρία, τους ιθαγενείς...

— Μείνε ήσυχη, θα 'χω το νου μου...

Έκλεισε τα μάτια της και σε λίγο κοιμόταν του καλού καιρού. Έκλεισα και τα δικά μου, γιατί αν τα κρατούσα ανοιχτά είναι σίγουρο πως δεν θα τα κατάφερα για πολύ να είμαι «υπεράνω». Χωρίς να το καταλάβω αποκοιμήθηκα.

Όταν ξύπνησα ο ήλιος είχε χαμηλώσει αρκετά. Η Ασπασία κοιμόταν ακόμα του καλού καιρού. Της χάιδεψα τον ώμο, τα μαλλιά για να την ξυπνήσω, αλλά τίποτα.

— Ασπασία...

— Μμμμμ...

— Ξύπνα, είναι αργά...

Άνοιξε ένα μάτι, με κοίταξε... Ανάθεμα κι αν με είδε... Άπλωσε το μπράτσο της, μ' αγχάλιασε... το μάτι ξανάκλεισε...

— Λίγο ακόμα...

— Θ' αργήσουμε...

— Μμμμμ...

— Ξύπνα.

Τα μάτια αυτή τη φορά άνοιξαν. Με κοίταξε, κοίταξε γύρω της... Χασμουρήθηκε.

— Τι ώρα είναι;

— Δεν έχω ιδέα, αλλά είναι απόγευμα. Κοιμάσαι ώρες.

Ανακλαδίστηκε... Χασμουρήθηκε και πάλι, με κοίταξε... Χαμογέλασε.

— Εσύ κοιμήθηκες;

— Αν κοιμήθηκα λέει!

Γέλασε.

— Έτσι κοιμηθήκαμε; Αγκαλιά;

— Πιο αγκαλιά δεν γίνεται.

Άλλα γέλια.

— Σκέψου να μας έβλεπε κανένα μάτι!

Το άφησα να περάσει αναπάντητο και σηκώθηκα.

— Πάμε;

Μου άπλωσε το χέρι και την τράβηξα να σηκωθεί. Η κίνηση μας έφερε και πάλι πολύ κοντά. Κοιταχτήκαμε...

— Πεινάω..., είπε χαμογελώντας.

Μια κίνηση, μια μικρή κίνηση και θα την έσφιγγα πάνω μου... θα τη φιλούσα... Μια τόση δα κίνηση!

— Είναι κάτι αχλαδιές εδώ κοντά, μουρμούρισα και τραβήχτηκα.

Το βράδυ στο καφενείο η Σμαραγδή ήταν άφαντη.

Κάθισα για λίγη ώρα να την περιμένω, αλλά όπως δεν εμφανιζόταν αποφάσισα να πάω να τη βρω στην κουζίνα. Με είδε, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση να 'ρθει κοντά μου ως συνήθως.

— Έχεις δουλειά; ρώτησα.

— Δεν βλέπεις;

Κάτι στον τόνο της φωνής της δεν πήγαινε καλά.

— Τελειώνεις σύντομα; Να σε περιμένω;

Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα.

— Θα αργήσω.

— Α... Καλά, δεν πειράζει, θα σε περιμένω.

— Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις;

Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

— Σαν τι δηλαδή;

— Για παράδειγμα να πας για ύπνο, μου πέταξε κοφτά. Κουράζεσαι πολύ τελευταία και σε παίρνει ο ύπνος κι έξω...

Κι ο κόσμος έφυγε κάτω από τα πόδια μου. Είχε έρθει στο ρέμα και με είδε αγκαλιά με την Ασπασία να κοιμόμαστε του καλού καιρού. Άντε να εξηγήσεις τώρα... Τι να εξηγήσεις;

Βγαίνοντας από την κουζίνα με την ουρά στα σκέλια έπεσα πάνω στην Αντιγόνη. Μου χαμογέλασε και μου 'κλεισε το μάτι.

— Πώς τα κατάφερες όμως, βρε μπαγάσικο, θα 'θελα να 'ξερα! μου είπε χαμηλόφωνα.

Παραζαλισμένος από την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα με τη Σμαραγδούλα δεν κατάλαβα τι μου 'λεγε.

— Τι κατάφερα; τραύλισα.

Άπλωσε το χέρι της και μου τσίμπησε το μάγουλο σε μια σπάνια εκδήλωση τρυφερότητας.

— Με το πρόσωπο, ντε! είπε χαμηλώνοντας τη φωνή της ακόμα πιο πολύ. Με ζήτησε σε ραντεβού!

Α, τι ωραία! Άλλη μια γέφυρα κομμένη! Στο τέλος δηλαδή, κόψε-κόψε, εγώ τη χαράδρα πώς θα την πέρναγα, με σάλτο;

Ο Ταρζάν και η Βασίλισσα του Οπάρ

Μπερδεμένα τα πράγματα κι εγώ να σπάω το κεφάλι μου να βρω τρόπο να τα ξεμπερδέψω. Η Σμαραγδή μου 'κανε μούτρα –και με το δίκιο της. Η Αντιγόνη, που φάνηκε για μια στιγμή σαν η πιο εύκολη διέξοδος στις εφηβικές μου ανησυχίες, βολεύτηκε κατόπιν της σωτήριας παρέμβασής μου –όρσε Ταρζάν! Η Ασπασία πάλι συμπεριφερόταν κι εκείνη περίεργα. Σαν να μην είχαμε βρεθεί οι δυο μας τόσο κοντά, βρε παιδί μου! Σαν να μην είχαμε κοιμηθεί αγκαλιά –έστω σαν αδέρφια! Φυσιολογικά, με τούτη εδώ τουλάχιστον, θα 'πρεπε ν' ακολουθήσει μια φυσιολογική εξέλιξη, αυτό λέει η λογική και η προαιώνια τάξη των πραγμάτων. Αλλά, είχα αρχίσει να μαθαίνω πια, πως η λογική και οι γυναίκες δεν βρίσκονται σε καθόλου, μα καθόλου, καλές σχέσεις.

Θα μου πεις, η λογική η δική μου ήταν λογική; Να πετάω δηλαδή από τη μια στην άλλη ρίχνοντας το παραγάδι κι όποια τσιμπήσει; Εντάξει, ρε παιδιά, το παραδέχομαι... Ίσως να πήγαινα για τα πολλά, ο παίχτης, και να γύρισε η ζαριά και να 'μεινα με τη χαρά, αλλά σάματι ήξερα καλύτερα; Σάματι είχα ξαναβρεθεί σε τόση κρίσιμη κατάσταση και με τόσο επιτακτικές ανάγκες; Και στο κάτω-κάτω της γραφής τι ζητούσα; Ν' αγαπήσω και να μ' αγαπήσουν ζητούσα. Εντάξει, ίσως και κάτι παραπάνω... Κακό είναι; Αμ, αν σταματήσεις να κάνεις όνειρα, τότε τι τη θες τη ζωή;

Η Ταταμπού, η Τζαίην, η Βασίλισσα των Αμαζόνων... Όλες τις πλησίασα κάποια στιγμή πολύ κοντά, την καθεμιά με διαφορετικό τρόπο, με όλες βρέθηκα στο τσακ να πάω (επιτέλους) στον παράδεισο, και με όλες, στο τσακ πάλι, έμεινα μπουκάλα. Ρε, μήπως ήταν ώρα ν' αρχίσω να ψάχνω αλλού; Κατά Κατίνα μεριά, ας πούμε, με κείνα τα ονειρεμένα καπούλια και τα λαχταριστά μπαλκόνια –και που ξέραμε ότι «το πήγαινε το γράμμα»; Ή –αχ, αυτές οι φαντασιώσεις!– ακόμα και κατά κυρία Καίτη μεριά που την είχαμε λάθρα θαυμάσει να λούεται μέσα στην προπατορική, πληθωρική της γύμνια; Αλλά με τι θάρρος; Είχα κάνει καμιά προεργασία; Είχα προετοιμάσει το έδαφος; Πώς να πήγαινα ξυπόλυτος στ' αγκάθια; Ώρες ήταν αυτές να φάω καμιά ανάποδη, ή –ακόμα χειρότερα– να πέσει καμιά καταγγελία στη μάνα μου και να καώ σύσκαρος;

Το στριφογύριζα το πρόβλημα στο μυαλό μου, αλλά λύση δεν έβρισκα. Μια-δυο προσπάθειες που έκανα για αναθέρμανση σχέσεων με τη Σμαραγδούλα πήγαν στράφι. Όσο για την Ασπασία τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα. Δεν φτάνει που με σνομπάριζε, αλλά πού την έχανες, πού την έβρισκες, παρέα με τον άθλιο κανίβαλο Γκουντή και τους αλητήριους Νεμπεγλεριώτες, τους ορκισμένους εχθρούς μου δηλαδή! Προσπάθησα να τη νουθετήσω, αλλά ματαιίως.

— Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου και με ποιον κάνω παρέα εγώ είναι δικός μου λογαριασμός, μου το ξέκοψε απότομα.

— Ναι, αλλά... αυτοί είναι λέρες! διαμαρτυρήθηκα.

— Ε, και; Εμένα οι λέρες μ' αρέσουν! μ' αποστόμωσε.

Κι όχι τίποτ' άλλο, αλλά είχε ξεθαρρέψει κι ο Γκουντής, που ήταν τόσο καιρό εξαφανισμένος, και κουνιόταν! Τι να πω! Είχε έρθει ο κόσμος τα πάνω κάτω! Μόνος κι έρημος γύριζα σαν την άδικη κατάρα όλη μέρα και το βράδυ στο καφενείο, όπου συνόδευα τη μάνα μου, πάλι κατάμονος κα-

θόμουν, ν' ακούω σημαδιακά άσματα όπως το «Συννεφιασμένη Κυριακή», «Γιατί με πρόδωσες γιατί;», «Ζιγκουάλα» και άλλα σπαραξικάρδια, που ήταν όμως λες γραμμένα για την περίπτωσή μου. Και να 'χεις και τους Νεμπεγλεριώτες από απέναντι να στραβοκοιτάνε και να γελάνε ειρωνικά ενόσω ο αρχηγός τους έκανε το κομμάτι του στο κορίτσι μου (τέλος πάντων... σ' ένα από τα κορίτσια μου). Ήταν ζωή αυτή;

Κι εκεί που όλα φαίνονταν μαύρα κι άραχλα, έγινε ξαφνικά ένα θαύμα από κείνα που μνημονεύουν ευλαβικά τα κιτάπια των αγίων και που στο βάθος δεν πιστεύει κανείς.

Σάββατο απόγευμα και καταφθάνει ο πατέρας μου με το «Οπελάκι» κουβαλώντας, όλως απροσδόκητα μια μουσαφίρισσα. Τη Λίνα τη γνώριζα. Ήταν η κόρη ενός παλιού φίλου του πατέρα μου και σπούδαζε στο δεύτερο έτος της Ιατρικής («αριστούχος» καμάρωναν οι δικοί της). Είχα χρόνια να τη δω, από τότε που πήγαινε στο Γυμνάσιο κι εγώ στο Δημοτικό, κι αυτό που θυμόμουν ήταν ένα άχαρο κορίτσι με ποδιά και σοσόνια που δεν θα του 'δινε σημασία μακάρι και να 'ταν η τελευταία γυναίκα πάνω στη Γη —άσε που τότε γενικά δεν πρόσεχα τα κορίτσια. Όμως... Τούτο εδώ το πλάσμα που κατέβηκε από το αυτοκίνητο κείνο το απόγευμα στον Αιγιαλό, ούτε κατά διάνοια δεν θύμιζε αυτό που ήξερα! Μια ψηλή, μεστωμένη κοπέλα, με αθλητικό κορμί, θαυμάσιες, γερές γάμπες, ένα στήθος που πάλευε να τρυπήσει το λεπτό τσίτι του φορέματος κι ένα πρόσωπο πανέμορφο, με ψηλά ζυγωματικά, λεπτή, ελαφρά κυρτή μύτη, σαρκωμένα χείλια, μάτια μελιά, αμυγδαλωτά, το όλον πλαισιωμένο από κατάμαυρα ίσια μαλλιά που της έφταναν μέχρι τους ώμους.

Τη χαιρέτησα σαστισμένος, φοβερά τρακαρισμένος κι απίστευτα άβολος.

— Μπα, ο Κωστάκης! είπε γελώντας καθώς μου 'σφιγγε το χέρι. Κοίτα να δεις! Λοιπόν εσύ έγινες σωστός άντρας! Σε ποια τάξη πας τώρα;

Τι το 'θελε αυτό τώρα; Ήταν στιγμές αυτές να βάλουμε κάτω τις ηλικίες μας;

— Από τον Σεπτέμβριο στην Τετάρτη, κατάφερα να μουρμουρίσω.

Η Λίνα είχε έρθει να μείνει μαζί μας δυο-τρεις βδομάδες, «να κάνει τα μπάνια του το κορίτσι και να βοηθήσει και τη μάνα σου στις δουλειές», κατά την εξήγηση που έδωσε ο πατέρας μου. Και παίρνοντάς με ιδιαίτερος.

— Κοίτα καχομοίρη μου, όταν λείπω, να είσαι τύπος και υπογραμμός. Να συμμορφωθείς και να μαζευτείς στο σπίτι, που γυρνάς από 'δώ κι από κει σαν τους γύφτους. Μην πει το κορίτσι πως είμαστε τελείως λέτσοι πια! Κατάλαβες, ρε;

Καταλάβαινα, αλλά πού να μου βγει μιλιά.

Ξέροντας τη μάνα μου, που σιχαινόταν τις εκπλήξεις και τα αναπάντεχα, περίμενα πως θα κατέβαζε τα μούτρα με την απροσδόκητη μουσαφίρισσα, αλλά διαψεύστηκα. Θεσ γιατί τη συμπαθούσε—πράγμα σπανιότατο στα οικογενειακά χρονικά— θεσ επειδή θα 'χε δίπλα της μια γυναίκα να γκρινιάζει, πήρε το όλο ζήτημα παραπάνω από καλά. Φυσικά δεν παρέλειψε και κείνη να μου σφυρίζει τις αναπόφευκτες νουθεσίες, διανθισμένες με τις απαραίτητες απειλές, αλλά συνηθισμένος ήμουν, δεν έδωσα σημασία. Άλλωστε το περιστατικό με είχε ζαλίσει για τα καλά. Γιατί, πώς να το κάνουμε, δεν ήταν και λίγο να βρίσκεσαι κάτω από την ίδια σκέπη με μια θεά σαν την Λίνα!

Το ίδιο βράδυ πήγαμε όλοι μαζί για φαγητό στου Αραχτού και για μια φορά δεν ένωθα έρμος κι άραχλος, αλλά καμάρι να παραπλεύρω της μουσαφίρισσας, λες και ήταν προσωπική μου ιδιοκτησία. Στο τραπέζι το κεντρικό πρόσωπο του ενδιαφέροντος ήταν φυσικά η Λίνα. Οι γονείς τη ρώταγαν για τις σπουδές της, για τα σχέδιά της, για τους γονείς της, για ότι τελοσπάντων είχε σχέση με κείνη,

αγνοώντας με παντελώς για μια φορά, προς μεγάλη μου αγαλλίαση.

Δεν μίλαγα. Τσιμπολογούσα από το πιάτο μου, για να μη δίνω στόχο, άκουγα και κράταγα το στόμα μου κλειστό –εκτός κι αν χρειαζόταν να μασουλήσω. Δεν μου είχε δοθεί ο χρόνος που μου χρειαζόταν για να οργανωθώ προκειμένου ν' αντιμετωπίσω την καινούργια κατάσταση και το ένστικτο μου έλεγε να κάνω την πάπια μέχρι ν' αποφασίσω τι στάση θα κρατούσα. Το πρόβλημα βλέπεις ήταν ότι η Λίνα μου έριχνε κοντά έξι χρόνια κι επομένως στα μάτια της θα φάνταζα για πιτσιρικάς. Αυτό θα 'πρεπε να αλλάξει το συντομότερο, αλλά πώς;

Και να 'χεις και τους Νεμπεγλεριώτες που είχαν μαζευτεί παραπέρα να κοιτάζουν κατά το τραπέζι μας, να χασκογελάνε και να τραγουδούν «Να το πάρεις το κορίτσι». Και να 'χω τα χέρια μου δεμένα πισθάγκωνα!

Τέλος πάντων κάποτε το μαρτύριο πήρε τέλος κι επιστρέψαμε στο σπιτάκι μας. Εκεί έγιναν οι διαδικασίες της ανακατανομής κλινών που βρήκαν την Λίνα να οικειοποιείται το ντιβάνι του χωλ, όπου κοιμόμουν εγώ μέχρι τώρα, κι εμένα να μετακομίζω στρωματσάδα στη βεράντα –άλλο που δεν ήθελα δηλαδή!

Τα φώτα έσβησαν κι επιτέλους βρέθηκα μόνος και πάλι να κοιτάζω τα' αστέρια και να προσπαθώ να συγκροτήσω τις σχέψεις μου. Η Λίνα! Μια ύπαρξη που θα 'κανε κάθε άντρα να χάνει τον ύπνο του! Στις ιστορίες του Ταρζάν ποια θα μπορούσε να 'ταν; Μα η Λα, φυσικά. Η πανώρια Βασίλισσα του Οπάρ, για πάντα ερωτευμένη με τον Ταρζάν με κείνον τον απελπισμένο και ανικανοποίητο έρωτα!...

Χμμμ... Αυτό δεν ήταν κακή ιδέα. Αντί δηλαδή να κάνω τις συνηθισμένες μου ακροβασίες προσπαθώντας να κερδίσω την εύνοιά της, τι καλύτερο από το να προσποιηθώ αδιαφορία, ώστε να την κάνω εκείνη να έρθει κοντά μου;

Έτσι δεν έκαναν και οι πρωταγωνιστές στα έργα κι έπιανε πάντα; Χμμμ....

Είδα δυο αστέρια να πέφτουν δίπλα-δίπλα κι έκανα αμέσως μια ευχή. Αυτός πια κι αν ήταν καλός οιωνός!

Η Κυριακή ήταν πάντα η χειρότερη μέρα κι αυτό γιατί με τον πατέρα παρόντα ήταν αδύνατον να ξεφύγω, να πάρω τα όρη, τα άγρια βουνά. Ο κανονισμός έγραφε πως θα 'πρεπε να είμαι συνεχώς παρών και να υφίσταμαι τις κάθε είδους ηλίθιες νουθεσίες καθώς και τις αναπόφευκτες αγγαρείες –που ο πατέρας μου επέβαλε «δι' εκπαιδευτικούς λόγους».

Όλο το πρωί κουβάλαγα νερό με τα γκιούμια, να γεμίσουμε τα ντεπόζιτα –γιατί η ιδιοφυής μηχανοκίνητη υδραυλική κατασκευή του πατέρα μου, ως συνήθως, δεν λειτουργούσε– έτρεχα για θελήματα στου Αραχτού, βοηθούσα στα άπειρα και παντελώς άχρηστα μαστορέματα με τα οποία ανελλιπώς καταπιανόταν ο πατέρας μου την καταραμένη αυτή μέρα... Το μεσημέρι πια δόθηκε το σύνθημα να κατεβούμε οικογενειακώς για το καθιερωμένο μπάνιο. Αυτό σήμαινε ότι θα 'πρεπε να καθίσω με την οικογένεια, να μην κάνω βουτιές από τις βάρκες και τα καΐκια, να μην απομακρύνομαι στα ανοιχτά, να μη βουτάω με μάσκα και να μην μένω πολλή ώρα στο νερό. Η ταλαιπωρία θα κράταγε το πολύ τρία τέταρτα και μετά θα επιστρέφαμε στο σπίτι, να φάμε και να πέσουμε –υποχρεωτικά– για τον μεσημεριανό ύπνο. Κόλαση!

Αυτή τη φορά όμως υπήρχε η παρηγοριά της Λίνας. Θα την έβλεπα για πρώτη φορά με μαγιό και η περιέργειά μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Ήλπιζα πως το θέαμα θα με αποζημίωνε για την όλη ταλαιπωρία. Και σωστά το ήλπιζα.

Η Λίνα μέσα στο ολόσωμο μπορντό μαγιό της ήταν όνειρο από κείνα που μόνο οι Χαλίφηδες στ' Αραβικά παραμύθια δικαιούνται να κάνουν! Κορμί σφιχτό, αθλητικό,

αλλά και στο έπακρο θηλυκό, όλο καμπύλες και πιασίματα! Τα μεγάλα στήθια να πολεμούν να ξεπηδήσουν μέσα από το στενόχωρο ύφασμα, το στομάχι ίσιο, η κοιλιά στρογγυλή, σφιχτή, τα πόδια δυνατά κι απίστευτα καλλίγραμμα, οι ώμοι, τα μπράτσα...

Όλα αυτά βέβαια με την άκρη του ματιού τα κατέγραφα –και κόντευα ν' αλληθωρίσω– γιατί είπαμε, υπήρχε σχέδιο δράσης. Αδιαφορία και ψυχραιμία. Άσε που και με τους γονείς μπροστά δεν υπήρχαν περιθώρια για τίποτ' άλλο. Ξαφνικά στράφηκε προς το μέρος μου.

— Από κολύμπι πώς τα πας, Κωστάκη; μου πέταξε.

— Το παλεύω, κατάφερα να μουρμουρίσω.

Γέλασε.

— Πάμε έναν αγώνα; μου κάνει.

Πήγα να χαμογελάσω, αλλά κρατήθηκα. Αγώνα με κορίτσι; Στο νερό; Δηλαδή πώς το εννοούσε; Εγώ με το ένα χέρι δεμένο στην πλάτη, για να 'ρθουμε στα ίσια; Αλλά, είπαμε, συκρατήθηκα.

— Στον αφρό ή από κάτω; ρώτησα (δήθεν αδιάφορα).

Με κοίταξε παραξενεμένη.

— Δηλαδή;

— Κολύμπι ή μακροβούτι; εξήγησα (πάντα μετρημένες οι λέξεις).

Είδα κάτι ν' αστράφτει στην άκρη του ματιού της.

— Ότι θες εσύ, χαμογέλασε.

Η μάνα μου πετάχτηκε στη μέση.

— Μην του δίνεις θάρρος, Λίνα μου, της λέει. Αυτό είναι τρελόπαιδο! Μη μας βρει καμιά συμφορά.

— Καλά, τότε πάμε κολύμπι μέχρι τη μαούνα, συμβιβάστηκε η Λίνα.

Η μαούνα στην οποία αναφερόταν ήταν αρόδο καμιά τριανταριά μέτρα από την παραλία.

— Εντάξει.

Μέτρησε μέχρι το τρία και φύγαμε τρέχοντας. Μόλις τα πόδια μας άγγιξαν το νερό βουτήξαμε μαζί, κάναμε λίγα μέτρα κάτω από το νερό, βγήκαμε στην επιφάνεια κι αρχίσαμε να κολυμπάμε. Από τις πρώτες απλωτές μ' έζωσαν τα φίδια. Τούτη εδώ πήγαινε σαν να 'χε μηχανάκι! Για να μένω κοντά της έπρεπε να τα δώσω όλα, ό,τι είχα και δεν είχα. Τι ανωτερότητες του ανδρικού φύλου και πράσιν' άλογα! Η κοπέλα με τους ατίθασους βύζους μου 'ριχνε στ' αυτιά κανονικά! Έφτασε στη μαούνα και στράφηκε να με περιμένει χαμογελώντας.

— Μια χαρά κολυμπάς, μου είπε αποτελειώνοντάς με. Για την ηλικία σου είσαι πολύ καλός.

Για την... ηλικία μου! Αρπάχτηκα από την κουπαστή της βάρκας και προσπάθησα να κρύψω την εξάντλησή μου. Τα πνευμόνια μου είχαν πάρει φωτιά και τα πόδια μου τα ένωθα μολυβένια. Πέντε μέτρα ακόμα και θα μ' έβγαζε σούρνοντας, να γίνω πια τέλειο σούργελο στον Αιγιαλό. Και το χειρότερο: η ίδια ούτε που είχε λαχανιάσει!

Μετά από την πρώτη εκείνη ψυχρολουσία έγινα διπλά προσεκτικός. Ήταν φανερό ότι δεν είχα να κάνω με μια οποιαδήποτε κοπέλα –γαμώ την τύχη μου! Ο Ταρζάν είχε βρει τον δάσκαλό του!

Δευτέρα πρωί-πρωί, με τον πατέρα φευγάτο, τα πράγματα μπήκαν στη φυσιολογική τους θέση. Χωρίς να περιμένω τις γυναίκες να ξυπνήσουν, φόρεσα το ταρζανικό μαγιό μου, πήρα τόξο και βέλη και ξεγλίστρησα, σαν τον κλέφτη, έξω, στην ελευθερία! Στις μηλιές κάθισα λίγο να κάνω συντροφιά του Μπαγκίρα καθώς έτρωγε γουργουρίζοντας τους μεζέδες που του είχα φυλάξει αποβραδís και μετά σκαρφάλωσα στην κρυψώνα μου, μάζεψα τα υπόλοιπα

όπλα, μαχαίρι, σχοινί, λόγχη και παίρνοντας τον δρόμο των περιβολιών έβαλα κατεύθυνση για το Κάστρο. Εκεί, στα λιμανάκια της καταβυθισμένης Ατλαντίδας θα 'βρισκα την ησυχία μου. Στη διαδρομή, για να ξεσκουριάσω ή για να ανακτήσω την στραπατσαρισμένη μου αυτοπεποίθηση, έριξα μερικά βέλη σε κάτι ροδάκινα, τα περισσότερα τα πέτυχα, έφαγα δυο-τρία για πρωινό, πλατσούρισα για ένα διάστημα μέσα στ' αυλάκια που πότιζαν τα χτήματα, πέρασα κι από το κροκάρι του Αραχτού, έτσι μήπως και..., κανείς κι εκεί και μετά κατέβηκα στην αμμουδιά και προχώρησα άκρη στον αφρό μέχρι τα πρώτα βράχια.

Βούτηξα στη θάλασσα που ήταν λάδι, κολύμπησα κάμποσο, βρήκα να στεγνώσω και μετά βρήκα μια σκιά κάτω από ένα βράχο και ξάπλωσα να συμπληρώσω τον ύπνο που είχα χάσει. Όταν ξύπνησα είχε μεσημεριάσει. Έριξα άλλη μια βουτιά... Άρχισα να βαριέμαι. Για κάμποση ώρα προσπάθησα να χτυπήσω κάτι σάλπες που ελίσσονταν στα ρηγά, το μόνο που κατάφερα ήταν να σπάσω τη μύτη σε δύο βέλη, διαολίστηκα, τα μάζεψα και πήρα τον δρόμο του γυρισμού.

Έκανε ζέστη, είχα και κακή διάθεση, βαριόμουν, ήταν και το πρόβλημα της Λίνας... Τι θα 'κανα, πώς θα το χειριζόμουν... Είπαμε, κόλαση!

Πλησιάζοντας στις τελευταίες καλύβες το αυτί μου έπιασε έναν θόρυβο. Κάτι σαν ομιλίες και γελάκια... Οι καλύβες αυτές ήξερα πως ήταν παρατημένες. Οι ένοικοί τους είχαν επιστρέψει στα χωριά τους κι έτσι οι θερινές αυτές «επαύλεις» ξεραίνονταν στον ήλιο περιμένοντας την ώρα που θα κατεδαφίζονταν για να γίνουν προσάναμμα στα τζάκια των Αιγιαλιωτών. Συχνά τον τελευταίο καιρό τις είχα χρησιμοποιήσει σαν καταφύγιο, κάνοντας όνειρα να φέρω μια μέρα ως εδώ την Ασπασία, ή τη Σμαραγδούλα ή (σε περίπτωση εξαιρετικής εύνοιας της τύχης) την ατίθαση Αντιγόνη... αλλά, η μοίρα τα 'φερε έτσι ώστε να μείνω με

τα όνειρα. Και τώρα να που κάποιοι είχαν βάλει κατά πάσα πιθανότητα σε εφαρμογή τη δική μου ιδέα.

Πλησίασα με προφυλάξεις και τέντωσα το αυτί μου. Ξεχώριζα μια αντρική φωνή και μια γυναικεία. Η αντρική φωνή μιλούσε σε μια βαριά χωριάτικη διάλεκτο και μ' έναν τόνο που μου ήταν γνωστός... Αλλά και η γυναικεία φωνή κάτι μου θύμιζε...

— Ιέλα, μανάρι μ', ιέλα! παρακαλούσε ο τύπος. Άσι μι να σι χαϊδέψου... Νά, λίγου να στουν ακουμπήσου... λίγου...

— Πρόσεχε μη μου κάνεις ζημιά, τον νουθετούσε η γυναίκα. Χάθηκες καχομοίρη μου, στο λέω!

— Ουόχ'ι, καρδούλα μ'... Νά μα τουν Χριστό... Θα προυσέχου... Ιέτσ'ι λίγου... Άσι με να στουν βάλου στα μπουτάκια...

Πάγωσα μέσα στο κατακαλόκαιρο! Μονομιás αναγνώρισα και την ανδρική και τη γυναικεία φωνή. Μια ματιά ανάμεσα από τις ξεραμένες φτέρες της καλύβας μου επιβεβαίωσε αυτό που ήδη είχα φανταστεί.

Ανάσκελα πάνω στην άμμο, ολόγυμνη, η... Ασπασία και πάνω της ο μαυριδερός Γκουντής να επιδίδεται σ' αυτό που εγώ, το ζών, δεν είχα αξιωθεί...

Τραβήχτηκα κεραυνόπληκτος κι απομακρύνθηκα μερικά βήματα. Η Τζαίην κι ο κανίβαλος Νεμπεγλεριώτης! Αν ήταν ποτέ δυνατόν! Αν ήταν ποτέ δυνατόν!

Υποχώρησα προς τα περιβόλια σαν τον κλέφτη, μην τύχει και με δουν και γίνω διπλά ρεζίλι... Έξαλλος προσπαθούσα να σκεφτώ κάτι να κάνω για να τιμωρήσω τους άθλιους μοιχούς! Τι όμως; Ξαφνικά το μάτι μου έπεσε πάνω σ' ένα πεταμένο κουτί σπέρτα. Μηχανικά το πήρα και το άνοιξα... Τρία σπέρτα άθικτα μέσα. Κοίταξα την καλύβα, το κουτί, την καλύβα ξανά...

Ξέφτισα ένα κομμάτι από το σκοινί μου κάνοντάς το κλωστές. Έκοψα ένα μακρύ βούρλο από κει κοντά, χάραξα μια εγκοπή με το μαχαίρι μου στη μια του άκρη και τύλιξα τις κλωστές από το σκοινί στην άλλη. Πήγα ν' ανάψω το ένα σπύρτο, χάλασε. Το δεύτερο όμως πήρε φωτιά. Άναψα την άκρη του αυτοσχέδιου βέλους, το έβαλα στο τόξο, υπολόγισα την απόσταση... τάνυσα τη χορδή... και το άφησα να πετάξει προς την καλύβα. Το αναμμένο βέλος διέγραψε μια καμπύλη στον αέρα και πήγε να πέσει ακριβώς πάνω στη σκεπή. Σε μισό λεπτό οι ξεραμένες φτέρες είχαν γίνει παρανάλωμα. Η καλύβα λαμπάδιασε.

Τραβήχτηκα πίσω από κάτι σχίνα και κάθισα, ως άλλος Νέρων, ν' απολαύσω το έργο μου. Είδα τον Γκουντή και την Ασπασία να πετάγονται ξεβράκωτοι κι αλαλιασμένοι έξω φωνάζοντας «βοήθεια, βοήθεια». Το θέαμα με αποζημίωσε με το παραπάνω για την ψυχική οδύνη που έπαθα κι αφού τους χάζεψα λίγο ακόμα να τρέχουν πανικόβλητοι κατά τη θάλασσα γλίστρησα σαν φάντασμα μέσα στα περιβόλια κι εξαφανίστηκα. Ήλπιζα μόνο να μην είχαν προλάβει να πάρουν τα ρούχα τους από μέσα –να γελάσει και το παρδαλό κατσίκι. Όσο για ν' αποκαλυφθώ, δεν υπήρχε η παραμικρή περίπτωση. Το βέλος που είχα φτιάξει επίτηδες εκ των ενόντων θα είχε γίνει τώρα στάχτη κι άλλωστε κανείς δεν με είχε πάρει είδηση ότι βρισκόμουν στα πέριξ. Αμ, ο Θεός αγαπάει τον νοικοκύρη, αλλά αγαπάει και τον κλέφτη!

Η φωτιά όμως έφερε μεγάλη αναστάτωση στους καλυβιώτες του Αιγιαλού κι αυτό γιατί οι καλύβες ήταν κολλημένες η μία δίπλα στην άλλη και τα υλικά τους ήταν ότι πιο εύφλεκτο. Πλάκα-πλάκα, αν δεν είχαν τρέξει οι περίοικοι με τους κουβάδες, θα 'χα βάλει μπουρλότο σ' ολόκληρη την παραλία. Αυτό ήταν κάτι που δεν είχα σκεφτεί και μέχρι να καταλαγιάσει ο πανικός η καρδιά μου πήγε στην κούλουρη. Το βράδυ στο καφενείο όλοι μιλούσαν φυσικά για την πυρκαγιά που την απέδιδαν εμβριθώς σε κομμάτια

γυαλιού που είχαν βάλει φωτιά στα ξερόχορτα συγκε-
ντρώνοντας πάνω τους τις ακτίδες του ήλιου. Η Ασπασία
με τους γονείς της δεν εμφανίστηκαν πάντως στο καφενείο,
ούτε οι Νεμπεγλεριώτες.

Ο Ταρζάν και το Μυστικό της Θάλασσας

Την επόμενη της πυρκαγιάς η μάνα μου συμπεριφερόταν περίεργα. Όλο σου-σου και μου-μου με την Λίνα, στο πολύ σοβαρό και μυστικοπαθές, που το σταμάταγαν αμέσως και σφύριζαν αδιάφορα έτσι και πλησίαζα, αλλά όλο και κάτι μισοκουβέντες κατάφερνα ν' αρπάξω. «Το παλιοκόριτσο... μια σταλιά σκατό... ακούς εκεί, ντροπές...» και τέτοια. Δεν χρειαζόταν φιλοσοφία να καταλάβω για ποια μιλάγανε. Το μεσημέρι, που κατεβήκαμε για μπάνιο, αντί να μείνει μαζί μας πήγε στην καλύβα της κουμπάρας όπου έμεινε μέχρι να έρθει η ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι για φαγητό. Εγώ φυσικά, το κοροϊδο! Δεν καταλάβαινα τίποτα! Μα για ποιο φόνο μιλάμε; Αλλά τις ματιές και τα νοήματα που έριχνε η φουριόζα μάνα μου στην Λίνα τα έπιασα στον αέρα.

Για να κάνω μάλιστα τον ακόμα πιο ανήξερο κι ανυποψίαστο βάδιζα τρία-τέσσερα βήματα μπροστά έχοντας και τα δυο μου αυτιά τεντωμένα, γιατί ήξερα τη μάνα μου, δεν μπορούσε να κρατηθεί κι όλο κάτι θα σφύριζε της μπιστικιάς της. Δίκιο που είχα!

— Το παλιοτσουλί... Τσίτσιδο σου λέω... Ντροπές! Θε μου σχώρα με... Η μάνα της... να σκάσει!... Μην έγινε και τίποτα πιο σοβαρό... Τα μαζεύουν και φεύγουν άρον-άρον...

Αυτό το τελευταίο δεν ήταν καλό βέβαια, αλλά προκειμένου να τραβιέται η μέχρι χθες Τζαίην μου με κάτι λέρες σαν τον Γκουντή ήταν χίλιες φορές προτιμότερο. Αν είχα τύψεις; Καμία. Η μόνη τύψη που ένιωθα ήταν που ήμουν τόσο ζών ο ίδιος ώστε ν' αφήσω τέτοιο κελεπούρι να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια μου, όταν μάλιστα είχα άπειρες ευκαιρίες να βρεθώ στη θέση του άτιμου Νεμπεγλεριώτη. Όχι, δεν είχα τύψεις. Καμία τύψη. Καλό κατευόδιο «δεσποινίς» —τέλος πάντων— Ασπασία και να σας βλέπουμε σπανίως. Αυτά παθαίνει όποιος αφήφά την οργή του θρυλικού Ταρζάν του Αιγιαλού.

Μετά το φαγητό έπιασα έναν «Γκαούρ-Ταρζάν» και την άραξα σε μια πολυθρόνα της βεράντας. Μπορεί να μην είχα τύψεις για το χθεσινό, όμως η πυρκαγιά και οι παρ' ολίγον συνέπειές της μου είχαν ελαφρώς κόψει τα πόδια. Δεν είχα κουράγιο για άλλες εξερευνήσεις σήμερα. Μετά από λίγη ώρα, προς μεγάλη μου έκπληξη, ήρθε και η Λίνα να καθίσει στη βεράντα μ' ένα περιοδικό και τον καφέ της.

— Η μητέρα σου πήγε να ξεκουραστεί, με πληροφόρησε. Πήρε μεγάλη σύγχυση σήμερα.

— Γιατί; γέλασα. Δεν φυτρώνουν αρκετά γρήγορα οι ντοματιές;

Η Λίνα χαμογέλασε, αλλά δεν μ' άρεσε καθόλου έτσι που με κοίταζε.

— Μπα, είπε. Κάτι άλλα...

Συνέχισε να με καρφώνει με το βλέμμα της. Είχε πράγματι πάρα πολύ ωραία μάτια!

— Εσύ δεν ξέρεις τίποτα σαν να λέμε; πέταξε ξαφνικά.

Πήρα το πιο απορημένο μου ύφος κρατώντας το βλέμμα της —το κόλπο είναι, όταν λες ψέματα, να κοιτάς τον άλλον κατευθείαν στα μάτια, τον αποκοιμίζεις.

— Επί ποίου θέματος;

Το κόλπο φάνηκε να πιάνει. Την είδα να διστάζει.

— Τίποτα, είπε μετά βιαστικά. Φεύγουν οι κουμπάροι σας και η μαμά σου στενοχωρήθηκε που χάνει την παρέα της.

Άλλη έκπληξη εγώ.

— Τόσο νωρίς; έκανα. Αρρώστησε κανείς;

Η Λίνα δίστασε. Με κάρφωσε πάλι με το διερευνητικό της βλέμμα –εγώ αθώς....

— Μπα... Μάλλον δουλειές..., τα μπουρδούκλωσε. Δεν κατάλαβα καλά.

Κούνησα το κεφάλι μου.

— Κρίμα, είπα. Κρίμα.

Αλλά η Λίνα δεν το 'βαζε κάτω.

— Θα χάσεις και την Ασπασία, ε;

Εκεί έκανα το πρώτο λάθος.

— Μπα, είπα. Μήπως την έβλεπα και συχνά; Καμιά φορά στο μπάνιο...

— Και γιατί αυτό;

— Γιατί ποιο; προσπάθησα να κερδίσω χρόνο εγώ.

— Γιατί δεν την έβλεπες πιο συχνά; Δεν σου αρέσει;

Κατάλαβα ότι εδώ χρειαζόταν προσοχή και μαεστρία. Η κοπέλα απέναντι μπορεί να 'χε μεγάλα βυζιά αλλά δεν έτρωγε κουτόχορτο. Έχει γούστο να της είχαν μπει τίποτα ιδέες!

— Μωρέ καλή συντροφιά ήταν, αλλά νά... εμένα μ' αρέσει να τριγυρίζω μόνος μου... Στο βουνό, στο Κάστρο, στα περιβόλια, στο ρέμα... Η Ασπασία τα βαριόταν τα πολλά περπατήματα...

Ήταν το δεύτερο λάθος.

Με τα μάτια της καρφωμένα πάντα πάνω μου χαμογέλασε.

— Την είχες πάρει ποτέ μαζί σου; με ρώτησε μελιστάλαχτα.

Μάλιστα! Τώρα τα βρήκαμε τα λεφτά μας! Σκέφτηκα γρήγορα. Όταν δεν πιάνει το ψέμα τι κάνουμε; Λέμε μια ανώδυνη αλήθεια.

— Μια, δυο φορές... Αλλά είπαμε, δεν της άρεσε το περπάτημα.

Η Λίνα χαμογέλασε πάλι και μετά άνοιξε το περιοδικό της.

— Καμιά μέρα να με πας και μένα σ' αυτά τα μέρη, είπε.

Και ήταν σαν να μου 'λεγε: “Ξέρω τι λέρα είσαι, αλλά αυτά σε μένα δεν περνάνε”.

Το άφησα να αιωρείται και προσποιήθηκα ότι επέστρεφα στην ανάγνωση των ζουγκλικών περιπετειών μου. Τι τα θες όμως, το μυαλό μου ταξίδευε... Όχι μακριά, στην απέναντι πάνινη πολυθρόνα... Όχι μακριά είπα;... Εκατομμύρια έτη φωτός μακριά θα 'πρεπε να πω. Γιατί, αν τα βάζαμε όλα κάτω τόσο απείχε από μένα αυτή η πανέμορφη κοπέλα που η καλή—ή κακή—μου τύχη έφερε κάτω από την ίδια σκεπή;

Δεν τόλμαγα καν να ξεκλέψω μια γρήγορη ματιά προς το μέρος της από φόβο ότι θα μ' έπιανε. Τούτη εδώ δεν ήταν σαν τα κοριτσάκια με τα οποία σαχλαμάριζα ως τώρα. Αυτή σε πούλαγε και σ' αγόραζε πριν καλά-καλά το πάρεις είδηση. Η σύντομη στιχομυθία που προηγήθηκε το αποδείκνυε. Χρειαζόταν προσοχή. Προσοχή και υπομονή. Μόνο που δεν ήξερα αν είχα, σε τελευταία ανάλυση, τον χρόνο γι' αυτό το τελευταίο—δηλαδή καμιά δεκαριά χρόνια!

Αχ!

Ο Ταρζάν, κατά το συνήθειό του, κάποια πουστιά ετοιμαζόταν να κάνει πάλι του Γκαούρ, αλλά ούτε τι είχε προηγηθεί θυμόμουν, ούτε στα τεκταινόμενα της στιγμής μπορούσα να συγκεντρωθώ. Και σαν να μην έφτανε αυτό τα μεγάφωνα από το καφενείο του Χαλκιά γκάριζαν σπαραξικάρδια τη «Νταϊάνα».

I'm so young and you are so old...

Γαμώ τα αμερικάνικα μεράκια όποιου κερατά το έβαλε!

— Τι διαβάζεις εκεί;

Τινάχτηκα ξαφνιασμένος.

— Ε... «Γκαούρ-Ταρζάν»..., κατάφερα να ψελλίσω.

Χαμογέλασε.

— Δεν είσαι κάπως μεγάλος για να διαβάζεις τέτοια παραμύθια;

Αν μου το 'λεγε άλλος θα τον είχα διαολοστείλει, αλλά εδώ, είπαμε, το παιχνίδι παιζόταν με πόντους, μια στραβή να 'κανες κι έχανες ολόκληρη την κάβα.

— Εσύ τι διαβάζεις; ρώτησα.

— «Ρομάντζο».

— Δεν είσαι κάπως μικρή για να διαβάζεις τέτοιες αηδίες; την πλήρωσα με το ίδιο νόμισμα.

Γέλασε.

— Ετοιμόλογος! είπε. Δεν αφήνεις τίποτα να πέσει κάτω.

Άφησε το περιοδικό και σηκώθηκε.

— Πάω να ξεκλέψω έναν υπνάκο, είπε. Εσύ δεν θα κοιμηθείς;

— Εγώ κοιμάμαι ήδη κι ονειρεύομαι, μουρμούρισα ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στις φανταστικές γάμπες που ξεκινούσαν ήδη για τα ενδότερα.

Γέλασε κι ακούμπησε φευγαλέα το χέρι της στον ώμο μου.

— Πλάκα που έχεις, βρε Κωστάκη, είπε. Μια χαρά θα τα περάσουμε.

Και δεν κατάλαβα, όσο κι αν έστυψα το μυαλό μου, πώς ακριβώς το εννοούσε αυτό το τελευταίο.

Το βράδυ στο καφενείο η μάνα μου σύστησε την Λίνα στις φιλενάδες της τράπουλας ενώ εγώ πήγα να καθίσω στο τραπέζι του Στέργιου και της παρέας του των φορτηγατζήδων.

— Έλα, ρε Κώτσο, με χαιρέτησε ο φίλος μου. Θα πεις μια μπύρα ή εξακολουθείς να το 'χεις κομμένο το πιστό;

— Δεν είπαμε; Μου το απαγόρευσε ο γιατρός, απάντησα.

Οι φορτηγατζήδες βάλαν τα γέλια κι ο Στέργιος παράγγειλε στον ζοχαδιασμένο Γιώργη «μια γκαζόζα περιποιημένη για τον κολλητό» του.

— Πώς πάει, ρε Κώτσο; Από γυναίκες τι γένεται;

— Μπελάδες, Στέργιο μου, μπελάδες. Δεν τα ξέρεις;

Ο Στέργιος γέλασε και μου 'ριξε μια από κείνες τις φιλικές στην πλάτη που απορώ πώς δεν μου άφησαν κουσούρι.

— Σωστός! είπε. Σωστός ο μεγάλος! Καθόσον γυναίκες ίσον βάσανα. Έτσι;

— Εμένα μου λες, που έχω τρεις αρραβωνιάρες σε τρία χωριά; αναστέναξε ο Στράτος.

Οι φιλάρες ξεκαρδίστηκαν ξανά.

— Όμως εσύ, ρε Κώτσο, γιατί παραπονιέσαι; μου 'κλεισε το μάτι ο Στέργιος. Όλο λαχεία σου πέφτουν τώρα τελευταία.

Και μου 'δειξε με το κεφάλι κατά το τραπέζι της μάνας μου, όπου η Λίνα.

— Τέτοια λαχεία, άσε...

— Γιατί, ρε συ; Μακάρι να μου τύχαινε και μένα τέτοιος θεοκόμματος!

— Θεοκόμματος! συμφώνησαν εν χορώ οι φορτηγατζήδες.

Στο μεταξύ κατέφθασε ο ζοχαδιασμένος Γιώργης με την «περιποιημένη γκαζόζα» –χωρίς ποτήρι– και την κοπάνησε στο τραπέζι μπροστά μου.

— Εσείς το μυαλό σας εκεί, ρεμάλια! πρόγkηξε τους φορτηγατζήδες.

— Και πού να το 'χουμε, ρε Γιώργη, στα λεφτά; τον πείραξε ο Στέργιος.

— Αμ θα το χτυπάτε το κεφάλι σας, αλλά θα 'ναι αργά, ρεμάλια, ε ρεμάλια!

Οι φορτηγατζήδες ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

— Βάλε μια πλάκα, ρε Γιώργη, να ρίξουμε μια βόλτα, του φώναξε ο Παντελής.

— Βάλε το «αλήτη μ' είπες μια βραδιά»...

— Τον κακό σας τον καιρό.

Αλλά την έβαλε. Ο Στέργιος σηκώθηκε με το τσιγάρο στο στόμα κι άρχισε να φέρνει τις βόλτες του στην πίστα, ενώ ο Στράτος του χτυπούσε παλαμάκια γονατιστός και η Αντιγόνη τον καμάρωνε από την πόρτα. Έριξα μια ματιά κατά την Λίνα. Δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα. Πήγε η καρδιά μου στη θέση της.

Ο Στέργιος τελείωσε τον χορό, οι παριστάμενοι χειροκρότησαν, η πλάκα άλλαξε μπήκε άλλος ένας φορτηγατζής

στην πίστα, και μετά άλλος και άλλος μέχρι που πέρασαν όλοι. Κει πάνω γυρίζει ο Στέργιος και μου λέει:

— Έλα, δικέ μου, η σειρά σου.

Εγώ πάγωσα. Να χορέψω ζειμπέκικο μπροστά σε τόσο κόσμο! Και μάλιστα με την Λίνα παρούσα! Αδιανόητο.

— Δεν είμαστε καλά!...

— Ρε ντου που σου λέω, μου κάνει ο Στέργιος και με μια σπρωξιά με στέλνει στην πίστα.

Τώρα τι να 'κανα; Να 'φευγα δεν γινόταν, θα χάλαγα την παρέα. Να χόρευα... Πώς, με τα πόδια κομμένα; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Και να 'χεις και τον κόσμο να κοιτάει...

Τι να έκανα; Έκανα τον καρδιά μου πέτρα κι έπιασα δουλειά.

Το «Λεβεντόπαιδο» του Παπαϊωάννου ήταν το άσμα – επιλογή του Στέργιου σίγουρα– και ο ρυθμός μου πήγαινε γάντι. Ευτυχώς, κάτι που μου 'χε δείξει σε ανύποπτο χρόνο ο πατέρας μου, κάτι από το «φροντιστήριο» του Στέργιου, κάτι τέλος από την φοίτησή μου στο πανεπιστήμιο του Αραχτού, τα ήξερα τα γράμματα.

Και δώστου τσαλίμια, και δώστου στροφές, και δώστου βάρος να τρυπήσει το τσιμέντο... κι οι φορτηγατζήδες που έβγαζαν το «πουλαίν» τους στο κοινό να βαρούν παλαμάκια γονατιστοί σε ημικύκλιο... Δεν θέλει πολύ ο άνθρωπος... Την ψώνισα!

Ρίχνω σε μια στιγμή μια ματιά στο τραπέζι της μάνας μου... Είχαν παρατήσει τα χαρτιά οι κυράδες και κοίταζαν με το στόμα ανοιχτό –η μάνα μου ιδίως που δεν είχε ιδέα για τα κρυφά μου ταλέντα! Και η Λίνα; Η Λίνα χαμογελούσε.

Όπα!

— Να απονθάνει ο Χάρος! φώναξε ο Στέργιος μερακλωμένος.

Οι θαμώνες κράταγαν σεγόντο με παλαμάκια τώρα. Από πού ξεπετάχτηκε αυτό το φυντανάκι στα καλά του καθουμένου που κεντάει στην πίστα, το αφιλότιμο!

Όπα!

Να απονθάνει ο Χάρος, δικέ μου!

Ο χορός τελείωσε μέσα σ' έναν καταιγισμό χειροκροτημάτων, ενώ οι φορτηγατζήδες, όλο καμάρι με συνόδευαν στο τραπέζι τους χτυπώντας με άγαρμπα στην πλάτη. Ήμουν δικό τους παιδί, πώς να το κάνουμε!

— Για κοίτα, που ο πιτσιρικάς μας έβαλε τα γυαλιά απόψε! γέλασε ο Στράτος.

— Ρε μεγάλε, είχες τέτοια κρυφά ταλέντα και δεν μας το 'λεγες; ήταν το βραβείο του Στέργιου.

— Αυτούνος, ρε, είναι κανονικός μόρτης, πάει και τελείωσε! είπε κάποιος.

Στον δρόμο για το σπίτι η μάνα μου γύρισε και με κοίταξε σκεφτική.

— Εσύ μεγάλωσες ή εμένα μου φαίνεται; είπε.

Πρώτη φορά που δεν με προγκούσε για κάτι που έκανα.

Την επομένη έφυγα πρωί και πήρα άκρη-άκρη στο γιγλό τον δρόμο για τη μυθική Βάθη, όπου είχα πάει μόνο μια φορά στο παρελθόν κι αυτό με τον πατέρα μου και τον Αραχτό. Ο λόγος που είχαμε πάει τότε ήταν γιατί σε ένα σημείο όπου το ποταμάκι ερχόταν να χυθεί στη θάλασσα υπήρχαν, λέει, άφθονες πέστροφες κι ο Αραχτός ήταν αποφασισμένος να τις πιάσει. Όμως, οι ρουφιάνες, εκείνη τη μέρα ειδικά, μαθαίνοντας ότι ένας τόσο τρομερός ψαράς είχε κατέβει στα μέρη τους, κάναν τον ψόφιο κοριό κι έτσι επι-

στρέψαμε με άδεια χέρια. Όμως, το απίστευτης ομορφιάς τοπίο εμένα μου είχε μείνει χαραγμένο στο μυαλό. Όλο έλεγα να ξανάρθω φέτος, αλλά θες η απόσταση, θες η υπερβολική ζέστη, όλο μ' έκαναν να το αναβάλω.

Η περιοχή της Βάθης ξεκινούσε χονδρικά από τη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων, συνεχιζόταν με κάτι στρέμματα οπωροφόρα, έναν μικρό βάλτο και μια διαδοχή από ρέματα σκιασμένα από αιωνόβια πλατάνια και καστανιές κι έφτανε μέχρι το ποταμάκι που οριοθετούσε άλλοτε τα νότια σύνορα ενός μικρού συνοικισμού από καλύβες ψαράδων που είχαν εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια. Παράδεισος περιπέτειας δηλαδή, αλλά και ξεμοναχιάσματος. Αυτό το τελευταίο ήταν κι ο δεύτερος κι απώτερος σκοπός της εκστρατείας μου αυτής –ο πρώτος ήταν, υποτίθεται, το ψάρεμα της πέστροφας. Κι εξηγούμαι... Αυτή την κουβέντα που μου είχε πετάξει η Λίνα –πάλι η Λίνα– να της δείξω δηλαδή τα «αξιοθέατα» εγώ την είχα δέσει κόμπο. Τι καλύτερο αξιοθέατο λοιπόν από τη στοιχειωμένη Βάθη, όπου δεν θα μας ενοχλούσε ψυχή και θα μου δινόταν έτσι –ενδεχομένως– η ευκαιρία να παίξω το παιχνίδι μου με άνεση στο δικό μου γήπεδο;

Μόνο που για να γίνει αυτό θα 'πρεπε πρώτα να κάνω μια ανίχνευση του εδάφους, για να εμπεδώσω τα κατατόπια, ώστε να κάνω μετά τον ξύπνιο κι έμπειρο εξερευνητή.

Έφτασα στο ποτάμι κατά τις δέκα, κοίταξα για πέστροφες, κοιμόντουσαν. Ξάπλωσα για λίγο στο χορτάρι να πάρω μια ανάσα και μετά κολύμπησα τα δέκα, δεκαπέντε μέτρα που με χώριζαν από την αντίπερα όχθη και πήγα να εξερευνήσω τις καλύβες, έχοντας, εννοείται, το τόξο σε ετοιμότητα, γιατί κάτι ψιθυριζόταν για τσακάλια στην περιοχή αυτή.

Πέντε καλύβες ήταν όλες κι όλες, σε κακή κατάσταση, αλλά ακόμα κατοικήσιμες –με λίγη καλή θέληση. Εξερεύνησα την περιοχή –τσακάλια πουθενά, ευτυχώς– κι ετοιμαζόμουν να γυρίσω πίσω όταν άκουσα θόρυβο αεροπλάνων

στην κατεύθυνση του Αιγιαλού. Έκανα σκιά με το χέρι πάνω από τα μάτια μου και είδα δυο κουκίδες να πλησιάζουν με δαιμονισμένη ταχύτητα. «Γυμνάσια» σκέφτηκα κι ετοιμάστηκα να φύγω, όταν ξαφνικά είδα καπνό να βγαίνει από την ουρά του αεροπλάνου που προπορευόταν. Σχεδόν αμέσως είδα ν' ανοίγει μια λευκή ομπρέλα στον ουρανό και να κατεβαίνει, όπως υπολόγισα, κοντά στον Αιγιαλό. Ο πιλότος είχε εκτιναχθεί! Το δεύτερο αεροπλάνο πήρε ύψος, έκανε στροφή κι απομακρύνθηκε.

Ξαφνικά η υπόθεση αποκτούσε μεγάλο ενδιαφέρον!

Το αεροπλάνο που καιγόταν πλησίαζε, πλησίαζε, χάνοντας συνεχώς ύψος μέχρι που στα εκατό μέτρα από κει που βρισκόμουν έδωσε μια βουτιά και χάθηκε μέσα στα νερά της θάλασσας μ' έναν φοβερό κρότο, σηκώνοντας έναν πελώριο πίδακα.

Στεκόμουν εκεί παραζαλισμένος προσπαθώντας να καταλάβω αν αυτό που είδα είχε πραγματικά συμβεί ή αν το φαντάστηκα. Τα κύματα που σηκώθηκαν φτάνοντας σχεδόν ως τις καλύβες με σιγούρεψαν ότι δεν ονειρεύομαι.

Χωρίς να συνειδητοποιήσω καλά-καλά τι έκανα φόρεσα τη μάσκα και τον αναπνευστήρα, που είχα φέρει μαζί για τις πέστρες, και βούτηξα στα θολωμένα νερά που είχαν γεμίσει ψόφια ψάρια. Μια αηδία ήταν, όμως η περιέργειά μου υπερίκησε τη σιχασιά και με γρήγορες απλωτές κατευθύνθηκα προς το σημείο που υπολόγισα να έχει πέσει το αεροπλάνο. Τα νερά δεν ήταν πολύ βαθιά, το πολύ είκοσι μέτρα, κι όπως ο βυθός ήταν αμμώδης αργούσαν πολύ να καθαρίσουν. Σε λίγο είδα κάτι να γυαλίζει στον βυθό. Συγχρόνως είδα και μια κηλίδα λάδια που απλώνονταν στην επιφάνεια. Έκανα μια βουτιά, κατέβηκα λίγο... Αυτό ήταν!... Μέσα στον βούρκο μπόρεσα να διακρίνω έναν όγκο που δεν μπορούσε να ήταν παρά το αεροπλάνο. Βγήκα να πάρω αέρα... η κηλίδα απλωνόταν... και βούτηξα πάλι πιο βαθιά. Ναι, ήταν το αεροπλάνο! Τώρα μπορούσα να ξεχω-

ρίσω καθαρά την άτρακτο που είχε κοπεί στα δύο... Νέα ανάσα, πάλι βουτιά.... Αυτή τη φορά ήρθα κοντά στην ουρά... Στο κάθετο πτερύγιο μια λευκή ημισέληνος κι ένα αστέρι σε κόκκινο φόντο! Τούρκικο! Το αεροπλάνο ήταν Τούρκικο!

Ανέβηκα γρήγορα στην επιφάνεια με την καρδιά μου να χτυπάει σαν παλαβή, όχι από την προσπάθεια, αλλά από τη συνειδητοποίηση του μεγέθους της ανακάλυψής μου. Τι γινόταν εδώ; Τούρκικο αεροπλάνο! Και πώς έπεσε; Το 'ριξε το άλλο που θα 'ταν στην περίπτωση αυτή δικό μας ή έπαθε μηχανική βλάβη κι ο άλλος, που μπορεί να 'ταν κι εκείνος Τούρκος, βλέποντας τα ζόρια την έκανε πριν τον πιάσουν; Και τι δουλειά είχαν τα Τούρκικα αεροπλάνα στον Αιγιαλό; Άσκηση κάναν ή μπας και είχαμε πόλεμο και δεν το πήραμε είδηση; Με την κηλίδα του λαδιού να μ' έχει φτάσει σχεδόν εγκατέλειψα κάθε ιδέα περαιτέρω διερεύνησης του ναυαγίου και κολύμπησα κατά την ακτή.

Εκεί μάζεψα γρήγορα τα πράγματά μου και πήρα τον δρόμο του γυρισμού με το κεφάλι γεμάτο σκέψεις. Ο πιλότος είχε πέσει στον Αιγιαλό. Άρα, κατά πάσα πιθανότητα, τον είχαν κιόλας πιάσει, εκτός κι αν ήταν ήδη νεκρός όταν εκτοξεύτηκε. Σε κάθε περίπτωση η ιστορία είχε ζουμί. Κι εγώ, μέχρι τη στιγμή αυτή, ήμουν ο μόνος που είχε δει το αεροπλάνο από κοντά!

Στο καφενείο του Αραχτού επικρατούσε αναστάτωση. Όλοι οι παραβρισκόμενοι είχαν μαζευτεί γύρω από έναν ανθρωπάκο που καθόταν σε μια καρέκλα και κάπνιζε ήσυχα-ήσυχα. Ο ανθρωπάκος φορούσε στολή πιλότου, αλλά όσο κι αν κοίταξα καλά δεν βρήκα κανένα εθνόσημο πάνω της. Κοντά του, σε μια άλλη καρέκλα καθόταν ένας αμήχανος ενωμοτάρχης Γιογλαρής, που προσπαθούσε να συνεννοηθεί με νοήματα διανθισμένα από κάτι Γερμανικά της Κατοχής –καθόσον ο κύριος ενωμοτάρχης είχε κάνει και Γερμανοτσολιάς. Ο πιλότος πάλι χαμογελούσε και κάθε τόσο έλεγε “I don't understand”.

— Γαμώ το στανιό μου, γαμώ! φώναξε σε μια στιγμή απηυδισμένος ο Γιογλαρής. Πώς να συνεννοηθείς μ' αυτόν τον μαλάκα που δεν μιλάει Ελληνικά!

Κείνη τη στιγμή με είδε ο Γιώργης.

— Ο Κώστας, έκανε. Ο Κώστας ξέρει ξένα.

Μάλιστα.

Ο ενωμοτάρχης έσπρωξε το πηλίκιό του πίσω και με στραβοκοίταξε.

— Μιλάς ξένα εσύ, ρε Κώτσο; με ρώτησε.

— Να δούμε τι ξένα μιλάει εκείνος και θα σου πω, είπα επιφυλακτικά.

— Αμερικάνος είναι, πετάχτηκε ένας συνταξιούχος αργόσχολος. Δεν ακούτε που όλο λέει «Αντοστέν»; Σίγουρα εκατό τα εκατό Αμερικάνος είναι ο άνθρωπος.

— Για ρώτα τον, ρε Κώτσο, τι είναι, π' ανάθεμα τη φυλή του; με προέτρεψε ο ενωμοτάρχης τον οποίο καθόλου δεν τον συνέφερε —για ευνόητους λόγους— όλη αυτή η φασαρία.

Κοίταξα τον πιλότο, με κοίταξε... Χαμογέλασε.

Ήταν ένας μικρόσωμος τριαντάρης, με αραιά ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια. Δηλαδή καμιά σχέση με τους μαυριδερούς Τούρκους με τις καραμουστάκες και τα σαρίκια που μας μάθαιναν στο σχολείο.

— They wish to know what your nationality is, λέω του πιλότου.

Με κοίταξε ξαφνιασμένος —και λίγο θορυβημένος— να βρει άνθρωπο να μιλάει «ξένα» σ' αυτό το τέρμα θεού.

— You speak English? μου κάνει με κάθε άλλο παρά αμερικάνικη προφορά.

— Yes.

— Τι λέει; Τι λέει; ενδιαφέρθηκε ο ενωμοτάρχης.
— Με ρωτάει αν ξέρω αγγλικά.
Ο Γιογλαρής μόνο που δεν έπαθε αποπληξία.
— Σε ρωτάει αυτός!!!! φώναξε. Αυτός σε ρωτάει, ρε Κώτσο, ενώ πρέπει να τον ρωτάς εσύ!!!! Τι κάνουμε εδώ τελοσπάντων, ρε γαμώ το κέρατό μου, παίζουμε;
Α, ρε κόπανε, έτσι είσαι;
Γυρίζω στον πιλότο.
— Are you American? του κάνω.
Ο ανθρωπάκος δίστασε.
— Yes, American, λέει μετά.
— Αμερικάνος, πληροφορώ τον Γιογλαρή.
— Το 'πα εγώ! θριαμβολόγησε ο συνταξιούχος. Δεν το 'πα; Το 'πα. Αμερικάνος ο άνθρωπος, φαίνεται!
— Ρώτα τον τι γίνηκε κι έπεσε, με διατάζει ο ενωμοτάρχης κάπως ανακουφισμένος που είχαμε να κάνουμε με σύμμαχο.
— They want to know what happened to your plane, λέω ξανά του πιλότου.
— We were on NATO manoeuvres and my engine got fire, I've just had enough time to eject.
Μετέφρασα του Γιογλαρή που με ρώτησε με τη σειρά του:
— Και τώρα τι να τον κάνω εγώ αυτόν, ρε Κώτσο, μπορείς να μου πεις;
— Να ειδοποιήσουμε την Αεροπορία, πρότεινε ο Γιώργης.
Ο Γιογλαρής βλαστήμησε μέσα από τα μουστάκια του, έξυσε το κεφάλι του κάτω από το πηλήχιο και τελικά το πήρε απόφαση.

— Πάω να στείλω σήμα, δήλωσε. Εσείς περιποιηθείτε τον άνθρωπο, μην μας πουν και γύφτους...

Σε λίγο η Αντιγόνη κατέφθανε με τσίπουρα και μεζέδες. Ο πιλότος με κοίταξε ερωτηματικά.

— It's for you, εξήγησα. A kind of welcome treat.

Χαμογέλασε.

— Thank you, είπε.

— It's the custom.

Χαμογέλασε πάλι.

— Δεν λέω γι' αυτό, είπε με κείνα τα περίεργα «αμερικάνικα» του. Το ευχαριστώ είναι για σένα, που δεν με πρόδωσες.

Είχε καταλάβει πως τον κατάλαβα.

— Θα με πιάσουν έτσι κι αλλιώς, συνέχισε. Όμως, ένας «εχθρός» που πέφτει από τον ουρανό σε μια τέτοια ερημιά... καταλαβαίνεις... Είναι πολύ επικίνδυνο... για τον εχθρό.

— Δεν είμαστε άγριοι, είπα ξερά.

— Ούτε εμείς, χαμογέλασε. Αλλά τα πράγματα είναι έτσι...

— Έχουμε πόλεμο; ρώτησα.

Χαμογέλασε.

— Όχι, είπε. Απλά, κάναμε μια μικρή παραβίαση... Ξέρεις... είναι μέσα στο παιχνίδι.

Χαμογέλασα με τη σειρά μου.

— Καλή τύχη, είπα.

— Ευχαριστώ.

Έκανα να φύγω.

— Με λένε Χακάν, μου φώναξε.

— Κι εμένα Κώστα.

Ταρζάν ο Θρύλος της Ζούγκλας

Tο ίδιο απόγευμα της πτώσης του αεροπλάνου δυο στρατιωτικά τζιπ γεμάτα Εσατζήδες κατέφθασαν στον Αιγιαλό και παρέλαβαν κακήν-κακώς τον «Αμερικάνο» που ήταν Τούρκος κι αναχώρησαν μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης αφήνοντας πίσω έναν ανακουφισμένο ενωμοτάρχη Γιογλαρή, που είχε σίγουρα ανησυχήσει για τις φυτείες του στο Κάστρο. Κανείς από τους Αιγιαλιώτες, γηγενείς ή περιστασιακούς, δεν είχε πάρει είδηση για το τι είχε πραγματικά συμβεί κι ούτε παραξενεύτηκαν όταν την επομένη ελικόπτερο της Αεροπορίας αλώνιζε την περιοχή ψάχνοντας για τα συντρίμμια, χωρίς επιτυχία όμως, γιατί στο μεταξύ είχε σηκωθεί φουρτούνα και τα νερά είχαν θολώσει από την άμμο του βυθού που βούρκιαζε. Εννοείται ότι δεν είπα κουβέντα πουθενά για την ανακάλυψή μου – είχα τους λόγους μου.

Βλέπεις, όλη αυτή η ιστορία μου ερχόταν κουτί. Είχα μια πρόφαση για να παρασύρω τη Λίνα, τη Βασίλισσα του Οπάρ και της καρδιάς μου, εκεί που με βόλευε. Αξιοθέατα δεν ήθελες να σου δείξω, κυρία μου; Ε, αξιοθέατα θα σου δείξω.

Άφησα πρώτα να ηρεμήσει η θάλασσα και την τρίτη μέρα μετά το περιστατικό της έσκασα το μυστικό.

— Θέλεις να 'ρθεις μαζί μου σήμερα; τη ρώτησα το

πρωί καθώς ετοιμάζα τα συμπράγκαλά μου για την εξόρμηση στη Βάθη.

— Πού θα πάμε; με ρώτησε.

— Στη Βάθη.

Στραβομουτσούνιασε.

— Μακριά δεν είναι; Μ' αυτή τη ζέστη...

— Γιαλό-γιαλό θα πάμε, της είπα. Αν ζεσταθούμε πέφτουμε στο νερό και δροσιζόμαστε. Άλλωστε, αργότερα θα βάλει αεράκι, θα φρεσκάρει.

— Μπα, έμαθες και τον καιρό; χαμογέλασε η Λίνα.

Της έδειξα κάτι μικρά συννεφάκια μακριά, στα γαλάζια βουνά του Βένετου.

— Όταν βλέπεις τέτοια σύννεφα κατά κει, πάει να πει ότι θα βάλει αέρα, της εξήγησα.

Το σκέφτηκε.

— Λες να 'ρθω; έκανε στο τέλος.

— Έλα που σου λέω και δεν θα χάσεις, χαμογέλασα εγώ. Σου έχω μια έκπληξη.

Η περιέργειά της κεντρίστηκε αμέσως. Γυναίκα βλέπεις!

— Τι έκπληξη;

— Μα, άμα σου πω θα είναι έκπληξη;

Γέλασε.

— Σωστά. πάω να βάλω το μαγιό μου κι έρχομαι.

— Να πάρετε και λάδι ν' αλειφτείτε, μην σας κάψει ο ήλιος, συμβούλεψε η μάνα μου.

Σε λίγο περπατούσαμε δίπλα-δίπλα, άκρη στο κύμα, εγώ με το μαγιό μου —όχι το «ταρζανικό», το κανονικό— το

τόξο, τη φαρέτρα και το σακίδιο με τις προμήθειες στην πλάτη και η Λίνα μ' ένα λεπτό ξεμανίκωτο φόρεμα πάνω από το μαγιό της.

— Όλα καλά, μου είπε σε μια στιγμή πειράζοντάς με. Όμως το τόξο γιατί το κουβαλάς; θα μας επιτεθούν Ινδιάνοι;

Ψυχραιμία, Ταρζάν... Ψυχραιμία....

— Ινδιάνοι λίγο απίθανο, χαμογέλασα. Τσακάλια όμως;...

Με κοίταξε αλαφιασμένη.

— Τι, υπάρχουν τσακάλια εδώ πέρα; έκανε.

— Εδώ όχι, την καθησύχασα (δήθεν). Αλλά στη Βάθη όλο και κάτι εμφανίζεται.

— Και με πας στα τσακάλια, βρε τρελαμένο; αγανάκτησε η κοπέλα.

— Μη φοβάσαι, χαμογέλασα. Τα τσακάλια βγαίνουν αφού πέσει ο ήλιος.

— Α...

— Οι αρκούδες όμως;..., συμπλήρωσα ξεκαρδισμένος στα γέλια.

Μ' έστρωσε στο κυνηγητό, αλλά πού να με πιάσει!

Φτάνοντας στη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων κάναμε την πρώτη μας βουτιά στη θάλασσα.

— Πανέμορφα είναι εδώ! είπε η Λίνα αποθαυμάζοντας το άγριο τοπίο. Ποιος θα το φανταζόταν... Δυο βήματα από τον Αιγιαλό!

— Έχει και μια πηγή που πέφτει από τον βράχο σχηματίζοντας έναν μικρό καταράχτη, την πληροφορήσα.

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

— Όστε εδώ εξαφανίζεσαι, κύριε! είπε.

— Κι εδώ, κι αλλού...

Πήρε μια πονηρή έκφραση.

— Και δεν μου λες;... Φέρνεις και τις φιλενάδες σου μαζί;

Όπα της!

— Φιλενάδες σ' αυτή την ερημιά! έκανα εγώ τον κουτό. Πού να τις βρεις;

— Ε, πώς; Η Ασπασία για παράδειγμα...

Μάλιστα.

— Η Ασπασία βαριέται να περπατάει, είπα προσεκτικά.

— Και η κόρη του Αραχτού;... Η μικρή ντε... Πώς τη λένε;

Άρτια πληροφορημένη η Λίνα!

— Σμαραγδή.

— Μάλιστα, Σμαραγδή... Βαριέται κι εκείνη το περπάτημα;

— Η Σμαραγδή δεν αδειάζει για εκδρομές κι εξερευνήσεις, είπα προσεκτικά. Έχει πολλές δουλειές στο μαγαζί.

Η Λίνα γέλασε.

— Δηλαδή εγώ να θεωρήσω τον εαυτό μου προνομιούχο;

— Θα δούμε... Θα δούμε.

Βγήκαμε από το νερό και πήραμε και πάλι τον δρόμο για τη Βάθη.

Αυτή τη φορά δεν ντύθηκε, αλλά έμεινε με το ολόσωμο μαγιό της και το θέαμα που παρουσίαζε, έτσι με τα νερά να

στάζουν από πάνω της σου 'κοβε την ανάσα. Προσπάθησα να μην αφήνω το βλέμμα μου να ξεχνιέται...

Φτάσαμε στη Βάθη περασμένο μεσημέρι. Περάσαμε το ποτάμι και την οδήγησα στο σημείο που είχα σημαδέψει για να ξαναβρώ το ναυάγιο. Της έδωσα τη μάσκα και τον αναπνευστήρα και της είπα να με ακολουθήσει. Η θάλασσα ήταν λάδι και καθαρή σαν κρύσταλλο. Βρήκα την άτρακτο πολύ εύκολα και της έκανα νόημα να βουτήξει μαζί μου. Σε λίγο αγγίζαμε το μέταλλο το Τούρκικου αεροπλάνου. Είδε την ημισέληνο στην ουρά και στράφηκε προς το μέρος μου ερωτηματικά. Ανεβήκαμε στην επιφάνεια να πάρουμε αέρα.

— Το ήξερες αυτό; με ρώτησε κατάπληκτη.

— Το είδα να πέφτει, είπα. Βούτηξα λίγα λεπτά μετά την πρόσκρουσή του στο νερό, αλλά ήταν δύσκολο γιατί διέρρεαν λάδια και το νερό ήταν πολύ θολό. Πάντως ότι ήταν Τούρκικο το είδα.

— Και τι ήθελε το Τούρκικο αεροπλάνο εδώ πέρα; απόρησε η κοπέλα.

— Κάναν ασκήσεις παραβίασης του εναέριου χώρου, της εξήγησα. Τούτος εδώ έπαθε μηχανική βλάβη και ιδού τα αποτελέσματα.

— Και πού το ξέρεις εσύ αυτό;

— Μου τα είπε ο πιλότος, χαμογέλασα.

— Μα ο πιλότος δεν ήταν Αμερικάνος;

— Είπε έτσι γιατί φοβήθηκε μην βρει κανέναν διάολο από τους ντόπιους κανίβαλους, της εξήγησα.

— Κι εσύ δεν είπες τίποτα;

— Τι να 'λεγα; Για να τον βάλω σε μπελάδες; Αφού έτσι κι αλλιώς θα τον ανέκριναν όταν τον μάζευαν οι Εσα-τζήδες.

Με κοίταξε σκεφτική.

— Βρε Κωστάκη, μήπως παραμεγάλωσες ξαφνικά; έκανε.

— Αυτό είναι καλό ή κακό; ρώτησα.

Χαμογέλασε.

— Θα δούμε, είπε. Θα δούμε.

Βουτήξαμε δυο-τρεις φορές ακόμα, αλλά δεν μπορούσαμε να μείνουμε πολλή ώρα κάτω γιατί ήταν αρκετά βαθιά για μας και είχε ύπουλα ρεύματα. Βγήκαμε στην παραλία και καθίσαμε στη σκιά ενός πλάτανου να φάμε το κολατσιό που μας είχε ετοιμάσει η μάνα μου. Κουβεντιάσαμε λίγο για το ναυάγιο και μετά ξαπλώσαμε να ξεκουραστούμε, γιατί λίγο ο δρόμος μέσ' στο λιοπύρι, λίγο η προσπάθεια των καταδύσεων, είχαμε ξεθεωθεί.

— Δεν πιστεύω να μας την πέσει κανένα τσακάλι!... γέλασε η Λίνα.

— Μην ανησυχείς, είμαστε οπλισμένοι, είπα εγώ χαϊδεύοντας το τόξο πλάι μου.

— Τώρα μάλιστα! Ησύχασα.

Ήταν ώρα για μια μικρή φιγούρα. Ανασηκώθηκα, πήρα το τόξο, έβαλα ένα βέλος στη χορδή...

— Το βλέπεις εκείνο το τενεκεδάκι από ντομάτα εκεί κοντά στα ρείκια; της είπα.

Το τενεκεδάκι ήταν κοντά τριάντα μέτρα απόσταση.

— Σιγά μην το χτυπάς! με πείραξε.

Γονάτισα, σημάδεψα γρήγορα κι άφησα τη χορδή. Το βέλος έφυγε με φούρια και πήγε να διαπεράσει πέρα ως πέρα τον άτυχο στόχο.

Η Λίνα χειροκρότησε γελώντας.

— Μπράβο! φώναξε. Το σκότωσες! Τώρα μπορώ να κοιμηθώ ήσυχη.

— Εμ, τι λέμε!

Άφησα το τόξο και ξάπλωσα δίπλα της.

Κούνησε το κεφάλι της και χαμογέλασε.

— Μωρέ όλοι οι άντρες ίδιοι είναι, μονολόγησε. Φοφάτε για φιγούρα!

— Δεν βαριέσαι, μήπως θα ζήσουμε για πάντα; είπα και μ' έπιασαν τα γέλια.

Γέλασε και κείνη.

— Δεν αφήνεις όμως τίποτα να πέσει κάτω, ρε παιδί μου! είπε. Θα σκάσεις αν δεν έχεις την τελευταία λέξη!... Όχι... Μην τολμήσεις να πεις τίποτα...

Έφερε τα μπράτσα της κάτω από το κεφάλι της κι έκλεισε τα μάτια. Μακάρι να μπορούσα να κάνω το ίδιο.

Με το κεφάλι ακουμπισμένο στη βολική ρίζα του πλάτανου άφησα το βλέμμα μου να ταξιδέψει πάνω στη θάλασσα. Στα βαθιά ένα καΐκι με πανί κυλούσε σιγά-σιγά κατά τον Αιγιαλό. Θυμήθηκα τον καπτα-Σταύρο και το κυνήγι του καρχαρία και μ' έπιασε νοσταλγία. Αυτή ήταν ζωή κι όχι να σαχλαμαρίζεις κανείς από 'δώ κι από κει προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή μιας κοπέλας που δεν έδινε, έτσι κι αλλιώς, δεκάρα τσακιστή αν υπήρχες! Η ανάσα της Λίνας έγινε πιο βαθιά. Γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος της.

Όμορφη που ήταν, Θεέ μου! Τέτοιο κορμί δεν είχα δει ποτέ σε γυναίκα, ούτε καν στο σινεμά! Τα μεγάλα στήθη, η ίσια κοιλιά, τα γεμάτα μεριά, οι γάμπες... Οι τούφες στις μασχάλες της —τότε λίγες γυναίκες τις ξύριζαν— μ' αναστάτωναν. Τα μισάνοιχτα χείλη της μου έπαιρναν το μυαλό!

Έκλεισα τα μάτια μου, γιατί δεν άντεχα τόση ομορφιά.

Τι θα 'κανα; Τι μπορούσα να κάνω για να με προσέξει;

«Προσοχή» μου σφύριζε η γνωστή φωνή στο αυτί μου. «Προσοχή, γιατί ένα στραβοπάτημα εδώ κι όλα τινάζονται στον αέρα, σαν το αεροπλάνο του Χακάν. Προσοχή».

Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε έτσι. Στο τέλος σηκώθηκα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα και τράβηξα κατά τη θάλασσα. Μπήκα στο νερό και κολύμπησα με αργές κινήσεις στ' ανοιχτά. Τι μου συνέβαινε μ' αυτό το κορίτσι; Τι διάολο μου συνέβαινε; Εκεί που την είχα δει σαν μια καλή περίπτωση να ικανοποιήσω επιτέλους μια ανάγκη που με τάλαιπωρούσε τόσον καιρό τώρα, και που κάθε που έφτανα στην πηγή κάτι γινόταν και ξανάφευγα διψασμένος, ξαφνικά άλλαξαν όλα κι εμφανίστηκαν, για πρώτη φορά, εκείνα τα ενοχλητικά τσιμπήματα στην καρδιά που οδηγούσαν σε κόσμους άγνωστους και φοβιστικούς. Είχε γούστο!... Αυτό δα μας έλειπε!...

Να ερωτευθώ λέει μια κοπέλα που σίγουρα μ' έβλεπε σαν μωρό και που δεν υπήρχε περίπτωση –σ' αυτή τη ζωή τουλάχιστον– ν' ανταποκριθεί, ούτε κατά διάνοια! Αλλά η Λα, η Βασίλισσα του Οπάρ μήπως δεν είχε ερωτευθεί τρελά και παράφορα τον Ταρζάν του Edgar Rice Burroughs; Ναι, βρε ζών, αλλά τον Ταρζάν της Αφρικανικής ζούγκλας κι όχι το καχέκτυπο ομοίωμά του, το Αιγιαλιώτικο!

Βγήκα από το νερό και κάθισα εκεί που το κυματάκι έγλυφε την άμμο με μια κατάθλιψη ίσαμε την κόλαση. Τι θα 'κανα; Τι μπορούσα να κάνω;

Ένα δροσερό αεράκι σηκώθηκε από τον νοτιά ρυτιδιάζοντας την επιφάνεια της θάλασσας. Τουλάχιστον έκοβε η κάψα, κάτι ήταν κι αυτό.

— Δεν ξεκουράστηκες;

Ήρθε να καθίσει δίπλα μου, στη βρεγμένη άμμο.

— Μπα... Κολύμπησα λίγο...

— Και μ' άφησες απροστάτευτη, να με φαν τα τσακάλια, άθλιε; γέλασε.

— Θα σ' άκουγα να στριγκλίζεις και θα 'τρεχα, είπα.

Άπλωσε το χέρι της και μου ανακάτεψε τα μαλλιά γελώντας.

— Πάψε πια! Πάψε!

— Δεν ξαναμιλάω.

— Να μιλάς, αλλά να μ' αφήνεις εμένα να 'χω την τελευταία λέξη, είπε γελώντας.

— Αλίμονο αν είχες ανάγκη εσύ να σου κάνουν χάρες, είπα. Μια ώριμη δεσποινίς και μάλιστα φοιτήτρια της Ιατρικής!...

Αγκάλιασε τα γόνατά της και με κοίταξε γέροντας το κεφάλι της μπροστά.

— Έτσι με βλέπεις; ρώτησε ξαφνικά.

Η καρδιά μου έκανε πέντε τούμπες μέσα στο στήθος μου κι ένιωσα να κοκκινίζω σαν ντομάτα. Αχ, και να 'ξερε πώς την έβλεπα!

— Μα... αυτό δεν είσαι;

— Δεν κουβεντιάζουμε το τι είμαι, αλλά πώς με βλέπεις εσύ.

Έπρεπε να βρω τρόπο να ξεφύγω, αλλά πώς;

— Εγώ σε βλέπω σαν μια πολύ έξυπνη και ικανή κοπέλα, είπα προσεκτικά.

Έκανε έναν μορφασμό.

— Ευχαριστώ πολύ, με υποχρέωσες.

Λάθος χαρτί. Καλά... Προχωρούμε κι αν καούμε, καήκαμε.

— Επίσης είσαι η ωραιότερη γυναίκα που έχω δει ποτέ, είπα και δεν πίστευα στ' αυτιά μου ότι βρήκα το θάρρος να ξεστομίσω μια τέτοια κουβέντα.

Την είδα να ξαφνιαάζεται για μια στιγμή, αλλά μετά γέλασε.

— Τώρα μάλιστα! είπε. Άργησες, αλλά είπες τα σωστά λόγια! Τέτοια να μου λες κι εγώ, χαλί να με πατήσεις! Άσε μας, ρε Κωστάκη, που μας δουλεύεις φιλό γαζί μου φαίνεται!...

Αυτό το «Κωστάκη» μ' έφερε πίσω στην πραγματικότητα.

— Με ρώτησες, σου απάντησα, είπα. Τώρα αν νομίζεις ότι δεν το εννοώ, αυτό είναι δική σου δουλειά.

Κατάλαβε ότι πειράχτηκα, αλλά αμφιβάλω αν κατάλαβε το γιατί. Άπλωσε το χέρι της και μ' αγκάλιασε από τους ώμους —ελπίζω να μην ένωσε το ηλεκτρικό ρεύμα που με διαπέρασε στο άγγιγμα της.

— Ευχαριστώ, είπε. Νόμισα προς στιγμή ότι έκανες πλάκα.

Προσπάθησα να χαμογελάσω και τα κουτσοκατάφερα.

— Μα εμένα περίμενες να σου το πω; Δεν το 'ξερες;

Γέλασε.

— Εντάξει, δεν είμαι και του πεταματού, αλλά εσύ πια με έστεψες θεά!

— Ε, σου είπα τα καλά σου πρώτα... Τα στραβά τ' αφήνω για καμιά άλλη φορά...

Με κοίταξε σκεφτική.

— Λοιπόν να σου εξομολογηθώ κάτι; είπε. Όταν ήταν να 'ρθω εδώ είπα μέσα μου «ωχ, ώρες να νταντεύουμε μωρά τώρα...». Μετά όμως... Τι να σου πω... Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη... Δηλαδή, θέλω να πω... Δεν φαντάστηκα ότι θα περνούσα τόσο καλά μαζί σου, ρε παιδάκι μου! Ορίστε, το είπα...

Για μένα κι αν ήταν έκπληξη!

— Σοβαρολογείς;
— Εσύ τι λες;
— Εγώ λέω να σωπάσω για να μην έχω την τελευταία λέξη, μουρμούρισα.

Γέλασε, μ' έσφιξε ελαφρά πάνω της –πέθανα και ήρθα πίσω– και σηκώθηκε.

— Μια βουτιά και φύγαμε;
— Μια βουτιά και φύγαμε.

Φτάνοντας στη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων θυμήθηκε τον «καταρράκτη».

— Θα μας πάρει η νύχτα, της εξήγησα. Την επόμενη φορά.

— Αύριο;
— Αύριο.

Με κοίταξε.

— Είσαι σίγουρος ότι δεν σου γίνομαι φόρτωμα;
— Να σου πω ότι το χαίρομαι;

Γέλασε.

— Να μου το πεις.
— Σου το λέω.
— Ευχαριστώ.

Περνώντας το ρέμα την είδα να κοιτάζει. Ακολούθησα το βλέμμα της και είδα στην αντίπερα όχθη, στα τέσσερα μέτρα από μας, μια από κείνες τις απαίσιες δεινοσαυροειδείς σαύρες να λιάζεται ξαπλωμένη σε μια πέτρα. Άθλιο ερπετό, αλλά –όπως είχα μάθει στο μεταξύ– εντελώς ακίνδυνο. Ακούμπησα το χέρι μου στο μπράτσο της ακινητοποιημένης Λίνας και της έκανα νόημα να μην ανησυχεί. Μετά, πήρα το τόξο, έβαλα ένα βέλος στην χορδή και το άφησα να

φύγει με ορμή. Από τόσο κοντινή απόσταση δεν ήταν δυνατόν βέβαια να αστοχήσω. Το βέλος βρήκε τη σαύρα στο λαιμό και τον διαπέρασε πέρα ως πέρα. Τινάχτηκε κι άρχισε να σπαρταράει ενώ ένα δεύτερο βέλος στα ανοιχτά σαγόνια την αποτέλειωσε.

— Θεέ μου! Τι ήταν αυτό; ψέλλισε η Λίνα τρακαρισμένη.

— Τίποτα, την καθησύχασα. Ένα είδος σαύρας που ζει εδώ γύρω. Ακίνδυνες είναι, μην φοβάσαι.

— Απαίσιες είναι!...

Την πήρα από το μπράτσο και την τράβηξα μακριά από το σημείο της σφαγής. Μετά γύρισα στο κουφάρι και καταπνίγοντας την αηδία μου έβγαλα τα βέλη, τα σκούπισα στο χορτάρι, τα 'πλυνα στο νερό και τα φύλαξα στη φάρετρα.

— Καλά, δεν σιχαίνεσαι; με ρώτησε η Λίνα όταν γύρισα κοντά της.

— Και βέβαια σιχαίνομαι, γέλασα. Αλλά ποιος κάθεται να φτιάχνει καινούργια βέλη;

Περπατήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί.

— Αν άλλαξες γνώμη για αύριο, το καταλαβαίνω, είπα σε μια στιγμή.

Στράφηκε και με κοίταξε.

— Γιατί ν' αλλάξω γνώμη;

— Ξέρω 'γώ... Ο δεινόσαυρος...

Γέλασε και κρεμάστηκε στο μπράτσο μου.

— Αφού έχω εσένα να με προστατεύει, γιατί να φοβάμαι; είπε.

Ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από το Δασοβούνι. Το αεράκι δυνάμωνε.

— Φυσάει, παρατήρησα.

Γέλασε.

— Αναρωτιόμουν αν θα άντεχες να μην το αναφέρεις, είπε. Ναι, κύριε Κώστα, δίκιο είχες. Εντάξει τώρα; Είσαι ικανοποιημένος;

— Όσο δεν φαντάζεσαι, είπα σιγανά.

Το ίδιο βράδυ, όταν μετά το φαγητό καθίσαμε στη βεράντα για τον καφέ και σε μια στιγμή που η μάνα μου είχε μπει στην κουζίνα η Λίνα έσκυψε κοντά μου κι αγγίζοντάς με απαλά στο μπράτσο ψιθύρισε.

— Πέρασα πολύ όμορφα σήμερα. Σ' ευχαριστώ.

Ένα αστέρι που έπεφτε τη στιγμή εκείνη στη θάλασσα πήρε μαζί του τη μυστική ευχή μου.

Ο Ταρζάν Παγιδεύεται

Την επομένη ξυπνήσαμε με μακρινά μπουμπουνητά, προεόρτια μιας από κείνες τις καταιγίδες του τέλους του καλοκαιριού που μπορούν να θεωρηθούν και σαν αλάθητοι προπομποί του φθινοπώρου, δηλαδή του τέλους της ξεγνοιασιάς. Ο ουρανός είχε γκριζάρει ενώ το αεράκι που είχα τόσο σωστά προβλέψει την προηγούμενη είχε δυναμώσει και γέμιζε τη θάλασσα με άσπρα πρόβατα..

Αυτό κι αν δεν ήταν ατυχία πια! Κι όχι τίποτ' άλλο αλλά τούτη εδώ ήταν η τελευταία μέρα ανοιχτή σε εξερευνησεις κι εκδρομές, γιατί την επαύριον ξημέρωνε Σάββατο που σήμαινε τον ερχομό του πατέρα, οπότε όλες οι επιχειρήσεις –και δη οι αισθηματικής φύσεως– θα 'πρεπε να πάρουν αναβολή ως τη Δευτέρα. Ποιος είχε όμως την αντοχή να περιμένει ως τη Δευτέρα;

— Μας τα χαλάει ο καιρός, ε; σχολίασε η Λίνα ακουμπώντας στα κάγκελα της βεράντας δίπλα μου. Πώς και δεν το πρόβλεψες εσύ, ο ειδικός;

— Τώρα, μας τα χαλάει μια κουβέντα είναι, είπα. Γιατί μπορεί να τραβήξει έτσι όλη μέρα και να μη βρέξει παρά αργά τα' απόγευμα. Πάλι, μπουρίνι είναι, δεν ξέρεις τι θα σου βγάλει.

— Οπότε, το αναβάλουμε;

— Εσύ θα μου πεις, της έριξα εγώ το μπαλάκι. Στο κάτω-κάτω καλοκαίρι είναι, κι αν βραχούμε τι έγινε, θα κρυολογήσουμε;

— Αυτό να μου πεις! γέλασε η Λίνα.

Για λίγο παραμείναμε σιωπηλοί ατενίζοντας τη φουρτουνιασμένη θάλασσα και κλέβοντας και καμιά ματιά κατά τα Γαλάζια Βουνά, απ' όπου ερχόταν η κακοκαιρία. Μετά κοιταχτήκαμε...

— Και δεν πάμε; πρότεινε η Λίνα.

— Καλή ιδέα μου φαίνεται, επικρότησα ανακουφισμένος. Σάματι είμαστε από ζάχαρη;

— Αυτό να μου πεις!

Πήραμε τον δρόμο μέσα από τα περιβόλια. Φτάνοντας στις ροδακινιές του Αραχτού, πάνω από το ρέμα, όπου είχαν διαδραματιστεί οι σκηνές απείρου κάλους με την Αντιγόνη, μας υποδέχτηκε μια συναυλία βατραχιών που μυρίστηκαν βροχή και βγήκαν να την απολαύσουν. Αυτό ήταν αλάθητο σημάδι βέβαια ότι η μπόρα δεν βρισκόταν καθόλου μακριά, αλλά το κράτησα για τον εαυτό μου.

Η ατμόσφαιρα εδώ κάτω ήταν αποπνιχτική. Είχε μια φοβερή κουφόβραση που μαζί με την υγρασία έκαναν τον ιδρώτα να κυλάει ποτάμι πάνω μας. Ούτε σε Τούρκικο χαμάμ να ήμασταν!

— Τι στούφος είναι αυτός! σχολίασε η Λίνα. Έχω κολλήσει ολόκληρη.

Βρισκόμασταν μέσα στο ρέμα τώρα, με το νερό να μας φτάνει ως τα γόνατα και η κατάσταση ήταν αληθινά αφόρητη. Τα ρούχα μας έσταζαν κυριολεκτικά.

Χωρίς να χάσω στιγμή βγάζω το μακό φανελάκι και το σορτσάκι που φορούσα, τα κάνω δέμα και τα δένω μ' ένα κομμάτι σπάγκο στη φαρέτρα μου. Με το μαγιό μπορούσα κάπως καλύτερα ν' ανασάνω.

Είδα την Λίνα να κοντοστέκεται.

— Τι περιμένεις; της λέω. Βγάλε το φόρεμά σου να δρο-
σιστείς.

Με κοίταξε αμήχανα.

— Να το βγάλω;...

— Εμ; Δεν σ' εμποδίζει;

— Μωρέ μ' εμποδίζει, αλλά...

— Αλλά τι; Ντρέπεσαι; γέλασα.

Χαμογέλασε.

— Εδώ που τα λέμε, κάτι λίγο..., είπε. Βλέπεις δεν φο-
ράω το μαγιό μου...

Την κοίταξα κατάπληκτος.

— Δεν φοράς το μαγιό σου!

— Όχι... Νά, σκέφτηκα ότι μ' αυτή τη θάλασσα δεν θα
κάναμε μπάνιο, οπότε...

— Μα δεν είπαμε ότι θα πηγαίναμε στον καταρράχτη;

— Δεν το σκέφτηκα...

Αναστέναξα.

— Ε, τότε θα πορευτούμε όπως μπορούμε, είπα.

Δίστασε για μια στιγμή. Μετά, σαν να το πήρε ξαφνι-
κά απόφαση, άρχισε να ξεκουμπώνει το μουςκεμένο φόρε-
μα.

— Μωρ' δεν είμαστε καλά που θα καθίσω εγώ να
βράσω σ' αυτό το καζάνι, είπε γελώντας. Στο κάτω-κάτω
ποιος θα μας δει σ' αυτή την ερημιά;

Την κοίταξα αποσβολωμένος να βγάζει το φόρεμα και
να μένει με τα άσπρα της εσώρουχα, ένα αρχαίο άγαλμα

που ξεπήδησε από τη σμίλη σπουδαίου μάστορα σε μεγάλα κέφια. Σήκωσε το κεφάλι της, με είδε και χαμογέλασε.

— Τι έπαθες εσύ; έκανε. Δεν έχεις ξαναδεί γυναίκα με σουτιέν;

Κατάφερα να ανακτήσω την αυτοκυριαρχία μου αμέσως σχεδόν.

— Συγγνώμη, μουρμούρισα. Ξαφνιάστηκα...

Και γυρίζοντας απότομα την πλάτη άρχισα να την οδηγώ προς την πηγή όπου με είχε φέρει για πρώτη φορά η — μακρινή και θολή τώρα— Σμαραγδούλα.

Όταν φτάσαμε στα πλατάνια, με τα κλαδιά τους να δημιουργούν σκιερές αψίδες πάνω από το κατακάθαρο νερό, την άκουσα ν' αφήνει ένα επιφώνημα.

— Μα είναι ονειρεμένα εδώ πέρα! Σωστός παράδεισος!

Ναι, πριν από το προπατορικό αμάρτημα.

— Ωραία δεν είναι;

— Μόνο ωραία; Εκπληκτικά! Αχ, τι καλά που κάναμε να 'ρθούμε!

Ένας βάτραχος πήδησε μέσα από το νερό στα αριστερά μας και η Λίνα στριμώχτηκε πάνω μου βγάζοντας μια κραυγή. Με το ζόρι κρατήθηκα να μην φωνάξω κι ο ίδιος, αλλά όχι για τον βάτραχο.

— Ξαφνιάστηκα, δικαιολογήθηκε καθώς αποτραβιόταν.

Κρατήθηκα στο τσακ να της πω και για τις πιθανές νεροφίδες.

— Μη φοβάσαι, εγώ είμαι εδώ, αστειεύτηκα.

Με κοίταξε λοξά.

— Δεν φαντάζομαι να 'χει και τίποτα σαύρες σαν εκείνη την απαίσια τη χθεσινή; είπε.

— Μην ανησυχείς, την καθησύχασα. Οι σαύρες εκείνες ζουν μόνο στη στεριά.

— Είχα την εντύπωση ότι οι σαύρες είναι αμφίβιες, είπε.

— Φαίνεται ότι αυτές εκεί δεν είναι.

— Σίγουρα;

— Σίγουρα.

Άπλωσε το χέρι της και πήρε το δικό μου. Αν το κατάλαβε ότι έτρεμε δεν το 'δειξε.

— Έτσι, για να 'μαστε ακόμα πιο σίγουροι, χαμογέλασε απολογητικά.

Η παλάμη της με έκαιγε, αλλά δεν είπα κουβέντα. Προχωρήσαμε για κάμποσο έτσι και ξαφνικά η λιμνούλα με τον καταρράχτη φανερώθηκε μπροστά μας σε όλη τη βουκολική ομορφιά της.

— Ω!

— Είδες πού σε έφερα;

— Μα είναι θαύμα!

Ξεκρέμασα τόξο και φαρέτρα από την πλάτη μου, πήρα το φόρεμά της, που το 'χε ρίξει στον ώμο, και τα πέταξα στην όχθη. (Χωρίς ν' αφήσω στιγμή το χέρι της).

— Πάμε; τη ρώτησα.

— Πάμε, είπε και βούτηξε με κείνη τη χάρη που τη χαρακτήριζε στα κατακάθαρα νερά.

Με μερικές απλωτές φτάσαμε στον καταρράχτη. Η Λίνα σκαρφάλωσε σ' έναν λείο βράχο κι άφησε το νερό να κατακυλήσει πάνω στο θεϊκό κορμί της. Το θέαμα ήταν πέρα από κάθε περιγραφή! Στεκόμουν και τη χάζευα και τα μάτια μου δεν χόρταιναν. Τα λευκά εσώρουχα, μουσκεμένα, είχαν γίνει σχεδόν διάφανα και οι μεγάλες σκληρές ρώγες

και η φουντωτή σκούρα ήβη διαγράφονταν κάτω από το ύφασμα με βασανιστικές λεπτομέρειες.

— Είναι υπέροχο! φώναξε. Έλα.

Κι αυτό το τελευταίο κάλεσμα ήχησε στ' αυτιά μου σαν μουσική.

Ανέβηκα στον βράχο κι αμέσως το μετάνιωσα, γιατί ήταν απελπιστικά μικρός να μας χωρέσει και τους δυο. Έκανα μια κίνηση να ξαναμπώ στο νερό, αλλά η Λίνα με σταμάτησε.

— Πού πας;

— Ε... δεν μας χωράει και τους δυο..., τραύλισα.

Μ' άρπαξε από το μπράτσο και με τράβηξε πάλι πάνω.

— Αν σταθούμε κοντά-κοντά μας χωράει και μας παραχωράει, γέλασε.

Βρεθήκαμε με τα κορμιά κολλημένα σε όλη τους την επιφάνεια. Με κοίταξε, την κοίταξα... Χαμογέλασε.

— Υπέροχα δεν είναι;

— Ναι.

Γλίστρησε και την αγκάλιασα για να τη συγκρατήσω. Μ' αγκάλιασε και κείνη. Μείναμε έτσι αγκάλιασμένοι, μάγουλο με μάγουλο, σαν χορευτές του μπλουζ, μέσα στο νερό του καταρράχτη κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα. Μετά με κοίταξε και είδα στα μάτια της κάτι που δεν είχα ξαναδεί ως τότε. Κάτι που μου ήταν αδύνατον να ξεδιαλύνω. Με μια κίνηση ελευθερώθηκε από το αγκάλιασμά μου και βούτηξε στα νερά της λιμνούλας. Την είδα να κολυμπάει με αργές απλωτές και μετά να βγαίνει σαν μια αρχαία θεότητα του νερού και να πηγαίνει να καθίσει στην όχθη όπου είχα ρίξει τα πράγματά μας. Άφησα να περάσει λίγη ώρα, να συνέλθω, και πήγα κοντά της.

Καθίσαμε κάμποση ώρα δίπλα-δίπλα χωρίς να μιλάμε.

Τα μπουμπουνητά είχαν πλησιάσει τώρα πολύ χωρίς να το πάρουμε είδηση. Οι βάτραχοι χαλούσαν τον κόσμο ενώ τα πουλιά είχαν κιόλας καταφύγει στα γύρω δέντρα.

Είδαμε τις πρώτες σταγόνες τις βροχής να σχηματίζουν ομόκεντρους κύκλους πάνω στην επιφάνεια της λιμνούλας.

Η Λίνα σήκωσε τα μάτια της προς τον ουρανό.

— Θα βρέξει καρέκλες, σχολίασε.

— Να βραχούμε πάντως αποκλείεται, είπα.

Γέλασε.

— Σωστά.

— Αλλά καλού-κακού δεν πάμε κάτω από κείνον τον πλάτανο; πρότεινα.

— Κι αν πέσει κανένας κεραυνός;

— Δεν πέφτουν οι κεραυνοί τόσο χαμηλά, είπα.

— Από το στόμα σου και στου Θεού το αυτί!

Σηκωθήκαμε και τρέξαμε τα έξι-εφτά μέτρα που μας χώριζαν από το πρόσκαιρο καταφύγιό μας ενώ η βροχή δυνάμωνε λεπτό με λεπτό. Σε λίγο έπεφτε τόσο πυκνή που δεν μπορούσαμε να δούμε καν τα γύρω δέντρα. Μόνο οι βάτραχοι φαίνονταν να 'χουν γιορτή. Επιπλέον η θερμοκρασία έπεσε θεαματικά. Την ένιωσα ν' αναριγά και σκέπασα τους ώμους της με το μουσκεμένο της φουστάνι και τα δικά μου ρούχα. Την αγκάλιασα μετά κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου.

Απομείναμε έτσι να κοιτάμε τη βροχή, αμίλητοι, σαν υπνωτισμένοι.

— Τι σκέφτεσαι; την άκουσα να ψιθυρίζει κάποια στιγμή.

Δεν μπορούσα να της πω ακριβώς την αλήθεια, μόνο ένα μέρος της.

— Σκέφτομαι πόσο όμορφα είναι, είπα.

— Ναι, πολύ όμορφα, συμφώνησε και χώθηκε πιο αναπαυτικά στην αγκαλιά μου.

Ο πλάτανος με την πυκνή φυλλωσιά του μας πρόσφερε το καλύτερο δυνατό καταφύγιο. Δεν βρεχόμασταν πολύ κι έτσι όπως καθόμασταν αγκαλιασμένοι ελάχιστα κρυώναμε. Μακάρι να κρατούσε αυτό για μέρες!

Ξαφνικά σήκωσε το πρόσωπό της και με κοίταξε χαμογελώντας.

— Λοιπόν, τελικά, καλός είσαι, είπε.

Μαύρη καλοσύνη είχα, αλλά τέλος πάντων.

— Αυτό πώς σου ήρθε πάλι; ρώτησα.

Ακούμπησε πάλι το κεφάλι της στον ώμο μου.

— Έτσι... Νά, σκέφτηκα πόσο με φροντίζεις... Μου κάνει εντύπωση... Δεν το συναντάς συχνά.

— Σε αγόρια της ηλικίας μου ή γενικά;

Γέλασε.

— Μη φοβάσαι, είπε. Δεν πρόκειται να το κάνω αυτό το λάθος. Γενικά μιλάω. Άλλωστε δεν έχεις καμιά σχέση με την ηλικία σου. Αυτό μου δόθηκε η ευκαιρία αρκετές φορές να το διαπιστώσω.

Μ' άρεσε αυτό που είπε, αλλά δεν ήταν λόγος να χαμηλώσω τις άμυνές μου. Είπαμε, χρειαζόταν προσοχή.

— Ευχαριστώ, είπα. Αλλά δεν το κάνω συνειδητά. Ούτε και είναι τίποτα σπουδαίο να σου δείξω δυο-τρία από τα εδώ «αξιοθέατα».

— Ναι, αλλά ασχολείσαι μαζί μου.

— Μήπως επειδή σε συμπαθώ;

Σήκωσε το κεφάλι της και με ξανακοίταξε χαμογελώντας.

— Σοβαρά; Με συμπαθείς;
— Αλλιώς γιατί ν' ασχολούμαι μαζί σου;
Γέλασε.

— Αυτό να μου πεις...
— Είδες λοιπόν; Όλα εξηγούνται.
Πήρε πάλι τη θέση της στον ώμο μου.
— Ε, όχι κι όλα...

Δεν τη ρώτησα, ούτε προσφέρθηκε να μου εξηγήσει τι εννοούσε.

Επιστρέψαμε όταν σταμάτησε η βροχή από τα περιβόλια. Ήμασταν κρατημένοι χέρι-χέρι και κανείς από τους δυο δεν σκέφτηκε νομίζω ότι αυτό ήταν αφύσικο.

Όταν φτάσαμε στις μηλιές, όπου η πρώτη μου ζούγκλα, ντυθήκαμε και πάλι με τα βρεγμένα μας ρούχα και προσπαθήσαμε να σουλουπωθούμε όπως-όπως γιατί ξέραμε ότι μας περίμενε ψαλτήριο στο σπίτι από τη μάνα μου.

Τα σύννεφα είχαν αρχίσει τώρα να διαλύονται κι ο ουρανός ξεπρόβαλε με κείνο το βαθύ γαλανό του φθινοπώρου που τόσες αισθαντικές ψυχές έχει εμπνεύσει.

Η Λίνα με κοίταξε χαμογελώντας.

— Η επόμενη εξόρμηση; ρώτησε.
— Θα δούμε.
— Αύριο έρχεται ο πατέρας σου, ε;
— Τακτικός σαν Ελβετικό ρολόϊ, αναστέναξα.
— Μέσα τα κεφάλια, γέλασε.
— Αλλά από Δευτέρα...
— Ποιος μας πιάνει!

Η μάνα μου μας τα 'ψαλε βέβαια, αλλά όχι και με πολύ διάθεση. Άλλα την απασχολούσαν τη στιγμή αυτή και δεν αργήσαμε να το μάθουμε και οι ίδιοι.

— Έχουμε χαρές, μας ανακοίνωσε. Η Αντιγόνη αρραβωνιάζεται.

Την κοίταξα με το στόμα ανοιχτό. Ορίστε; Η Αντιγόνη κατάφερε να μπουρδουκλώσει τον Στέργιο; Μα αυτό ήταν από τα άγραφα.

— Σίγουρα; τη ρώτησα δύσπιστα.

— Τελειωμένα πράγματα. Το βράδυ κάνουν το γλέντι στο μαγαζί. έρχεται ο γαμπρός με τα πεθερικά από τον Σταυρό να δώσουν επίσημα λόγο.

Από τον Σταυρό; Και πώς νόμιζα εγώ ότι ο Στέργιος ήταν από τα Τρίκαλα;

— Και ποιος ο τυχερός; ρώτησα διερευνητικά.

— Ένας εξαιρετικός κύριος! Χήρος, ευκατάστατος, ευπόληπτος...

Αυτό κι αν ήταν νέο!

Το απόγευμα άφησα την Λίνα να τα λέει με τη μάνα μου και γλίστρησα στο καφενείο του Αραχτού, όπου οι ετοιμασίες ήταν στο φόρτε τους υπό την επίβλεψη ενός άκρως ζοχαδιασμένου Γιώργη. Έκανα μερικές αδιάφορες δήθεν βόλτες πέρα δώθε και σε μια στιγμή που είδα τη Σμαραγδούλα να βγαίνει από την κουζίνα έτρεξα κοντά της.

— Τι λένε τώρα, «να σου ζήσει»; ρώτησα.

Με κοίταξε για λίγο διστακτική και μετά μια υποψία χαμόγελου διαγράφηκε στο πρόσωπό της. Μάλλον δεν μου κρατούσε πια κακία.

— Ευχαριστώ. Και στα δικά σου.

— Μπα, εγώ λέω να το αργήσω λίγο ακόμα, γέλασα. Αλλά για πες μου, πώς έγινε;

Η Σμαραγδούλα σήκωσε τους ώμους της.
— Συνοικέσιο, είπε. Όπως όλοι.
Χαμήλωσα τη φωνή μου συνωμοτικά.
— Καλά... κι ο... Στέργιος;
Χαμογέλασε.
— Ξέρω κι εγώ; Θα της πέρασε. Γιατί δεν τη ρωτάς ο ίδιος;
— Τώρα μάλιστα!
Με κοίταξε ερευνητικά.
— Θα 'ρθεις απόψε;
— Ε... ναι, μάλλον...
— Όπου να 'ναι τελειώνουν και οι διακοπές, παρατήρησε μελαγχολικά.
— Έχουμε καιρό ακόμα.
Χαμογέλασε.
— Για καμιά εξερεύνηση;
Δαγκώθηκα. Τώρα τι γίνεται;
— Φυσικά... Φυσικά. Όποτε θες.
Κούνησε το κεφάλι της.
— Καλά, θα σε δω απόψε.
Κι έφυγε για την κουζίνα της.
Πώς είχα στριμωχτεί έτσι πάλι!

Το γλέντι στου Αραχτού ήταν τρικούβερτο. Μέχρι που ο Γιώργης, για να καταλάβετε, κέρασε όλους τους θαμώνες παραθεριστές από μια γκαζόζα –κλαίγοντας από μέσα του τη χασούρα βέβαια, αλλά τι να 'κανε, έπρεπε να φανεί χουβαρδός.

Το τραπέζι των συγγενών είχε στηθεί σε περίοπτη θέση, μπροστά στην πίστα, με τον Αραχτό, που φορούσε τα ίδια πάντα αρχαία ρούχα, στη θέση του πατριάρχη, τον συμπεθέρο και τη συμπεθέρα εκ δεξιών και ευωνύμων και στη συνέχεια τους αρραβωνιάρηδες, το υπόλοιπο συγγενολόϊ, τα μπρατίμια, τους κουμπάρους και πάει λέοντας. Η κυρα-Μαριγούλα βρισκόταν φυσικά στην κουζίνα επιβλέποντας τις ετοιμασίες, όπως κι η Σμαραγδούλα. Η Αντιγόνη, στολισμένη σαν Χριστουγεννιάτικο δέντρο και βαμμένη σαν φασουλής, καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι στο πλευρό του γαμπρού, ενός παχουλού μεσήλικα με χρυσό δόντι και καράφλα ξεγυρισμένη. (Άντε μετά να καταλάβεις πώς δουλεύει το μυαλό των γυναικών!).

Τόσο επίσημη ήταν η βραδιά ώστε μέχρι κι ο προαιώνιος εχθρός του Αραχτού, ο κατάπτυστος Βαρότσος, ήρθε οικογενειακώς να ευχηθεί! Ο Αραχτός, κολακευμένος, τον καλωσόρισε και τον έβαλε να καθίσει δίπλα του σπρώχνοντας μια θέση παραπέρα τη συμπεθέρα. Όσο για την Κατίνα, η εμφάνισή της στο τραπέζι χαντάκωσε πέρα για πέρα την Αντιγόνη, που δεν παρέλειπε να της ρίχνει κάθε τόσο λοξές δολοφονικές ματιές.

Σε λίγο άρχισαν να παίζουν τα κλαρίνα, τα νταούλια και οι γκαΐντες του συγκροτήματος που επιστρατεύτηκε άρον-άρον από κάποιο κοντινό πανηγύρι, σηκώθηκε το συγγενολόϊ να χορέψει «για το καλό» και ήταν πια η ολοκλήρωση μιας εικόνας υπέρτατης απελπισίας.

— Ωχ, μου ψιθύρισε σε μια στιγμή η Λίνα από δίπλα. Όλο το βράδυ αυτό θ' ακούμε;

— Κι ακόμα δεν ζεστάθηκαν! αναστέναξα.

Το ξεφάντωμα τράβηξε μέχρι τις πρωινές ώρες, αλλά ευτυχώς, ούτε η μάνα μου δεν μπορούσε ν' αντέξει αυτόν τον σαματά κι έτσι, γυρίσαμε νωρίς, αφού ευχηθήκαμε στους μελλοννυμφους.

Κρίμα μόνο που κείνο το βράδυ ο Στέργιος δεν είχε δρομολόγιο, γιατί ήθελα να έβλεπα από καμιά γωνιά τα μούτρα της Αντιγόνης έτσι και παρουσιαζόταν –ανυποψίαστος– στο γλέντι των αρραβώνων.

Τι μέρα κι αυτή όμως!

Ο Ταρζάν και το Κισμέτ

Ο πατέρας κατέφτασε με το αθάνατο «Οπελάκι» Σάββατο μεσημέρι, όπως τον περιμέναμε. Από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα κατάλαβα πως κάτι δεν πήγαινε καλά, κάτι τον απασχολούσε. Το ότι είχε ξεχάσει να μου φέρει τα εβδομαδιαία μου περιοδικά το επιβεβαίωνε –όχι πώς μ’ ένοιαζε δηλαδή πια, αφού άλλα τριβέλιζαν το μυαλό μου τώρα.

Από κάτι χαμηλόφωνες κουβέντες με τη μάνα μου, που έπιασε το γυμνασμένο μου αυτί, δεν μπόρεσα να βγάλω συμπεράσμα, εκτός του ότι τα ονόματα Κική και Κλέαρχος επαναλαμβάνονταν με ανησυχητική συχνότητα. Η Κική ήταν μια πρώτη ξαδέρφη της μάνας μου κι ο Κλέαρχος ο σύζυγός της. Ήταν ένα υποδειγματικό ζευγάρι, συμπαθέστατοι άνθρωποι, και πολύ αγαπητοί και κοντινοί τόσο στη μάνα μου όσο και στον πατέρα μου. Κάτι δεν πήγαινε καλά μ’ αυτούς τους δυο, αλλά τι; Το μυαλό μου πήγε αμέσως στις δουλειές, όπου ο πατέρας κι ο Κλέαρχος είχαν συνεταιριστεί. Του ’κανε καμιά λαδιά ο Κλέαρχος; Πήγε τίποτα στραβά και πάθαν ζημιά; Ήξερα πως ο πατέρας μου ήταν πολύ ψείρας και τυπικός σ’ αυτά τα θέματα, αλλά άλλο τόσο ήταν κι ο Κλέαρχος, γι’ αυτό και ταίριαζαν οι δυο τους. Τότε;

Κατάλαβα ότι τα πράγματα ήταν ακόμα πιο σοβαρά όταν η μάνα μου μας προέτρεψε την Λίνα κι εμένα να πάμε

για μπάνιο μόνοι μας –για να μας ξεφορτωθούν προφανώς. Αυτό ήταν κάτι που έσπαζε τις Σαββατοκυριακάτικες παραδόσεις, που ήθελαν ο ερχομός του πατέρα να σημαίνει και το τέλος της ανεξαρτησίας των υπηκόων του. Τι διάολο συνέβαινε;

Κατεβήκαμε στην παραλία, γιατί δεν υπήρχε χρόνος για μεγάλες εξορμήσεις, κάναμε το μπάνιό μας και βγήκαμε να στεγνώσουμε στην καυτή άμμο εν μέσω του πλήθους των παραθεριστών, κάτι που δεν μας καθόταν καθόλου καλά.

— Κάτι συμβαίνει, μου είπε σε μια στιγμή η Λίνα. Τον πατέρα σου τον είδα προβληματισμένο.

— Ό,τι και να συμβαίνει θα το μάθουμε γρήγορα υποθέτω, απάντησα.

Ξάπλωσε στην πετσέτα της και χαμογέλασε.

— Ας ελπίσουμε να είναι για καλό...

Τελικά για καλό ήταν. Βέβαια, στην αρχή δεν φαινόταν έτσι, στην εξέλιξη των πραγμάτων όμως καλύτερο δεν μπορούσε να βγει.

Δεν μας είπαν τίποτα κείνη τη μέρα, αλλά το βράδυ, ξαπλωμένος στη βεράντα όπως ήμουν, κάτω από το παράθυρο του δωματίου τους, άκουσα τις κουβέντες που έκαναν κι επιτέλους έβγαλα συμπέρασμα.

Η υπόθεση είχε ως εξής: Φαίνεται ότι ο Κλέαρχος, πάντα ολίγον τι ζωηρός, επωφελήθηκε των καλοκαιρινών διακοπών της κυρίας του κι έφερε στο σπίτι μια φιλενάδα, «μια ξετσίπωτη», όπως τη χαρακτήρισε η μάνα μου. Τώρα, κάποιος καλοθελητής βρέθηκε να το σφυρίξει στην παραθερίζουσα κερατού η οποία παράτησε παιδιά και σκυλιά στη φροντίδα της μαμάς κι έτρεξε να συλλάβει επ' αυτοφώρω τον άπιστο. Και φαίνεται ότι τον συνέλαβε και τον παρασυνέλαβε γιατί, μετά από μια φοβερή και τρομερή σκηνή, η

Κική δήλωσε ότι χωρίζει, παίρνει τα παιδιά (και τα σκυλιά) και ρίχνει μαύρη πέτρα πίσω της. Αυτό συνέβη Παρασκευή βράδυ, οπότε ο ταλαίπωρος και δαρμένος Κλέαρχος, κατέφυγε στο σπίτι μας ζητώντας άσυλο, βοήθεια και κατανόηση από τον συνεταίρο και φίλο του, δηλαδή τον περί ου ο λόγος πατέρα μου.

Η όλη κουβέντα των γονιών μου περιστρεφόταν τώρα γύρω στο τι ενέργειες θα 'πρεπε να κάνουν προκειμένου να «σώσουν μια οικογένεια». Μετά από πολλές διαβουλεύσεις κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι θα 'πρεπε πάραυτα να κατέβουν στην πόλη μαζί και να εξαντλήσουν κάθε μέσον και κάθε επιρροή προκειμένου να «τους τα φτιάξουν, γιατί ήταν κρίμα από τον Θεό». Και «το παιδί»; Το παιδί ήταν βέβαια ένα πρόβλημα, γιατί πού να το τρέχουν τώρα μέσα στον καύσωνα της πόλης, που έλιωνε την ασφαλτο και να το 'χουν επιπλέον στα πόδια τους; Το ευτύχημα που ήταν εδώ αυτό το ευλογημένο κορίτσι, η Λίνα, και μπορούσαν να το εμπιστευθούν... Ναι, αυτό θα γινόταν. Η Λίνα θα φρόντιζε «το παιδί» για δυο-τρεις μέρες, μέχρι να επιτελέσουν εκείνοι το ιερό τους καθήκον, κι όλα θα πήγαιναν κατ' ευχή.

Η καρδιά μου έκανε ίσαμε δέκα τούμπες στο στήθος μου. Μόνος με την Λίνα κάτω από την ίδια σκεπή! Θεέ μου, τι τύχη-βουνό ήταν αυτή πάλι!

Δυστυχώς η χαρά μου δεν ήταν γραφτό να κρατήσει πολύ. Από το υπνοδωμάτιο ακούστηκε χαμηλόφωνα ο πατέρας μου να λέει:

— Δεν ξέρω, βρε Αγλαΐα... Να φορτώσουμε το ξένο κορίτσι με τέτοια ευθύνη... Πάλι, ξέρω 'γώ... Όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος. Ο Κώστας μεγάλωσε, δεν είναι πια κανένα παιδάκι... Η φωνή του χόντρυνε... Άσε που, έτσι ψωμωμένος που είναι, φαίνεται πολύ μεγαλύτερος από την ηλικία του. Όρες είναι τώρα να μας βρει κανένα άλλο κακό!...

— Δεν είσαι καλά μου φαίνεται! διαμαρτυρήθηκε η μάνα μου. Τι λες εκεί; Τι σου πέρασε από το μυαλό;... Μια

σταλιά σκατό!... Ντροπή σου! Αυτό είναι ακόμα μωρό... Δεν το βλέπεις που παίζει με τα τόξα και τα σπαθιά;

— Μωρέ αυτό φοβάμαι, αναστέναξε ο πατέρας μου. Μην σταματήσει να παίζει με τα τόξα και τα σπαθιά κι αρχίζει να παίζει με τίποτ' άλλο. Ξέρω 'γώ... Ο διάολος έχει πολλά ποδάρια.

— Δεν ξέρεις τι σου γίνεται μου φαίνεται!

— Καλά, αλλά μην έρθεις να μου πεις μετά «τι πάθαμε». Εγώ σου λέω αυτά που ξέρω. Τώρα εσύ κανόνισε την πορεία σου.

Η μάνα μου φάνηκε να το σκέφτεται.

— Τη Δευτέρα γυρίζει η Καίτη, την ακούω να λέει. Θα της πούμε να 'ρθει να μείνει κι αυτή εδώ, να προσέχει...

Ωχ! Τώρα μάλιστα! Βάζουμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα!

— Να της τηλεφωνήσεις αύριο από την πόλη, την προέτρεψε ο πατέρας μου.

— Καλά, αλλά σου το λέω. Το παιδί είναι ακόμα μικρό και δεν καταλαβαίνει.

Ευτυχώς δηλαδή που η μάνα μου με ήξερε τόσο καλά!

Το πρωί μου ανακοινώθηκε η απόφαση των γονιών, που ήδη ήξερα, αφού προηγήθηκε μια μυστική σύσκεψη της μάνας μου με τη Λίνα.

— Και κοίτα, κακομοίρη μου, μην μάθω ότι ταλαιπώρησες το κορίτσι, γιατί μαύρο φίδι κολοβό που σ' έφαγε! με προειδοποίησε η μάνα μου όπως ξεκινούσε το αυτοκίνητο.

Είδαμε το «Οπελάκι» να στρίβει στον χωματόδρομο και να χάνεται στο βάθος και κοιταχτήκαμε. Η Λίνα χαμογέλασε.

— Νά που βρίσκεσαι υπό την κηδεμονία μου! είπε.

Σήκωσα τα χέρια ψηλά.

— Εσύ διατάζεις κι εγώ υπακούω.

Γέλασε.

— Ωραία... Τι κάνουμε σήμερα;

— Τι θα 'θελες να κάνεις;

— Καμιά... εξερεύνηση;... Όπως προχθές;

Υποκλίθηκα.

— Η επιθυμία σας διαταγή.

Αρχίσαμε αμέσως να ετοιμαζόμαστε πυρετωδώς. Τώρα που δεν είχαμε χρονικούς περιορισμούς θα μπορούσαμε να πάμε όπου θέλαμε, να μείνουμε όσο θέλαμε και να γυρίσουμε όποτε θέλαμε. Ετοιμάσαμε φαγητό, αναψυκτικά, γεμίσαμε παγούρια με κρύο νερό από το πηγάδι φορέσαμε τα μαγιά μας, πήραμε και δυο πετσέτες, τα βάλουμε όλα μέσα στο σακίδιο, το φορτώθηκα στην πλάτη μαζί με το απαραίτητο τόξο και τη φαρέτρα και πήραμε τον δρόμο για το Κάστρο.

Ο καιρός είχε φτιάξει, ένα δροσερό αεράκι φυσούσε από το Δασοβούνι, η θάλασσα ήταν γυαλί... Όλα τέλεια!

Περνώντας μπροστά από τις καμένες καλύβες η Λίνα μου τις έδειξε.

— Αυτές δεν ήταν που κάηκαν τότε που...

Το άφησε μετέωρο, αλλά ήξερα τι ήθελε να πει.

— Μάλλον...

Με κοίταξε χαμογελώντας.

— Τώρα, μεταξύ μας... Εσύ το έκανες;

— Γιατί να το κάνω εγώ; απόρησα δήθεν.

— Νά... εξαιτίας της Ασπασίας.

— Δεν καταλαβαίνω τι λες...

Γέλασε.

— Μωρέ καταλαβαίνεις, αλλά κάνεις τον κουτό, είπε. Τέλος πάντων, δεν σε ξαναρωτάω.

Φτάσαμε στο Κάστρο και πέσαμε πρώτα στο νερό να δροσιστούμε τρομάζοντας τα ψάρια που αλήτευαν στα ρηχά νερά.

— Τελείως διαφορετικό το τοπίο εδώ! φώναξε η Λίνα. Προχθές ήμασταν στη ζούγκλα, σήμερα πού είμαστε;

— Στην καταβυθισμένη Ατλαντίδα, γέλασα.

— Από φαντασία πάντως, δεν μπορώ να πω ότι πάσχεις, με πείραξε.

— Έτσι ε; Ωραία... Έλα μαζί μου.

Με ακολούθησε πάνω από τα ερείπια της αρχαίας πόλης και βούτηξε μαζί μου. Κολυμπήσαμε κάτω από το νερό πάνω από γκρεμισμένους τοίχους, και πλακόστρωτα, περάσαμε ανάμεσα σε πόρτες αγγίζαμε τα σφηνωμένα στον βυθό πιθάρια και μετά ανεβήκαμε στην επιφάνεια να πάρουμε ανάσα.

— Μωρέ τι 'σαι συ! γέλασε λαχανιασμένη από την προσπάθεια. Από έκπληξη σε έκπληξη με πας. Τι είναι αυτό εκεί κάτω;

— Κάποια αρχαία πόλη ή οικισμός, είπα. Ένας Θεός ξέρει πόσους αιώνες βρίσκεται κάτω από το νερό.

— Και δεν το ξέρει κανείς; απόρησε.

— Μπα, κι εγώ τυχαία το βρήκα, είπα αποσιωπώντας φυσικά το περιστατικό με την Ασπασία.

— Πάμε πάλι κάτω;

Βουτήξαμε αρκετές φορές, αλλά τώρα το μυστήριο της βυθισμένης πολιτείας ελάχιστα μ' ενδιέφερε. Κοίταξα την

πανέμορφη σιλουέτα της Λίνας να γλιστρά με άνεση κάτω από το νερό και μου κοβόταν η ανάσα. Τι δεν θα 'δυνα να την κρατούσα και πάλι, έστω για λίγο, στην αγκαλιά μου, όπως τότε στον καταρράχτη, κι αργότερα, όταν έπιασε η βροχή κάτω από τον πλάτανο! Αλλά πώς;

Βγήκαμε και καθίσαμε στα βραχάκια να ξεκουραστούμε.

Κάτι γλάροι έκαναν μερικές στροφές πάνω από τα κεφάλια μας, δεν βρήκαν κανένα ενδιαφέρον και πέταξαν κρώζοντας κατά το Βένετο.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί εξαφανίζεσαι από το σπίτι σου κάθε μέρα, είπε σε μια στιγμή η Λίνα. Έχεις φτιάξει τον δικό σου κόσμο κι αυτός δεν μπορεί ούτε κατά διάνοια να συγκριθεί με την καθημερινή πραγματικότητα, τη δική μας. Μόνο που υπάρχει ένας κίνδυνος σ' αυτό...

— Κίνδυνος; Τι κίνδυνος;

— Νά... Να κλείσεις τους άλλους απέξω και να ζεις σ' ένα όνειρο.

— Αυτό υποθέτω είναι κακό.

Αναστέναξε.

— Η ζωή δεν είναι παιχνίδι, είπε. Δυστυχώς. Η κοινωνία μας, έτσι όπως τη φτιάξαμε, δεν έχει χώρο για ονειροπόλους.

— Με συμβουλεύεις δηλαδή να... προσγειωθώ.

Γέλασε και με κοίταξε με κείνο το γλυκό βλέμμα που μου 'κοβε τα πόδια.

— Ως διορισμένη προσωρινή κηδεμόνας σου, είπε.

— Θα το έχω υπόψη μου, υποσχέθηκα.

— Τη συμβουλή;

— Όχι, το της «κηδεμονίας».

Γέλασε και μου χείδεψε την πλάτη.

— Το καλό που σου θέλω...

Ανεβήκαμε στο Κάστρο από τον ίδιο δρόμο που είχα ακολουθήσει με την Ασπασία. Όταν βρεθήκαμε μέσα στα χορταριασμένα τείχη της έκανα νόημα να με περιμένει και κατέβηκα με προφυλάξεις ως το σημείο απ' όπου μπορούσα να βλέπω τη... φυτεία του χασισιού. Κρύφτηκα πίσω από κάτι φτέρες και κοίταξα προσεκτικά ένα γύρο. Ψυχή! Τέντωσα το αυτί να πιάσω κάποιον θόρυβο... Τίποτα! Σήμερα οι καλλιεργητές είχαν φαίνεται άλλες δουλειές. Ανέβηκα και την πήρα από το χέρι. Κατεβήκαμε μαζί το μονοπάτι και φτάσαμε κάτω στα χασισόδεντρα. Με κοίταξε απορημένη.

— Δικά σου είναι; ρώτησε.

Μ' έπιασαν τα γέλια.

— Ε, όχι και δικά μου! είπα. Τυχαία τ' ανακάλυψα. Και να 'ξερες ποιο είναι το αφεντικό!...

— Ποιος είναι;

Της είπα και με κοίταξε με το στόμα ανοιχτό.

— Έλα! έκανε. Αν είναι δυνατόν!

— Νά που είναι.

Απομακρυνθήκαμε, για καλό και για κακό κι αφού εξερευνήσαμε το δασωμένο εσωτερικό του άλλοτε κραταιού βενετσιάνικου φρούριου κατεβήκαμε και πάλι στη θάλασσα.

Κολυμπήσαμε και πάλι και μετά ξαπλώσαμε δίπλα-δίπλα στα βράχια, να λιαστούμε. Το αεράκι είχε αλλάξει τώρα κατεύθυνση κι ερχόταν από το πέλαγος. Πέρα, στα Γαλάζια Βουνά μαζεύονταν βαμβακένια σύννεφα. Ο καιρός θα χάλαγε πάλι.

— Όμορφα που είναι! είπε η Λίνα με τα μάτια κλειστά. Ελευθερία, καμιά υποχρέωση, κανείς να του δώσουμε λογαριασμό... Θέωση!

— Αυτό μέχρι αύριο που καταφθάνει ο επίσημος τοποτηρητής, γέλασα. Οπότε λήγει και η δική σου θητεία.

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας.

— Οπότε να βιαστώ, αν έχω την πρόθεση να σε καταπιέσω...

— Ότι σε φωτίσει ο Θεός!

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα της και με κοίταξε σκεπτική.

— Πόσων χρονών είσαι, βρε Κώστα; ρώτησε.

— Αναλόγως, είπα με πλαστή σοβαρότητα. Άλλοτε μωρό για ντάντεμα κι άλλοτε γέρος, πολύ γέρος.

Έκανε ένα μορφασμό.

— Των άκρων πάντα, είπε. Δεν μπορείς να είσαι φυσιολογικός για μια φορά;

— Όπως όλος ο κόσμος;

— Όπως όλος ο κόσμος. Τι θα πάθεις;

Χαμογέλασα κι έριξα μια πέτρα στη θάλασσα.

— Αν ήμουν όπως όλος ο κόσμος θα ήσουν τώρα μαζί μου χωρίς να βαριέσαι; τη ρώτησα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη και μετά έριξε το κεφάλι της πίσω και ξέσπασε σε ηχηρά γέλια.

— Τώρα με στρίμωξες, είπε τέλος. Εδώ δεν μπορώ να πω τίποτα. Πάσο!

Φάγαμε με όρεξη, αδειάσαμε τα παγούρια με το νερό, κολυμπήσαμε –σε πείσμα των κανόνων που απαγορεύουν το μπάνιο με γεμάτο στομάχι– αποκοιμηθήκαμε δίπλα-δίπλα στα βράχια και μετά, κατάκοποι, αλλά ευχαριστημένοι πήραμε τον δρόμο του γυρισμού περπατώντας άκρη στο κύμα. Σε μια στιγμή άπλωσα το χέρι μου και πήρα το δικό

της. Στράφηκε, με κοίταξε, χαμογέλασε, αλλά δεν τραβήχτηκε.

Ήταν παράξενο να γυρίζουμε στο σπίτι και να μη βρίσκουμε κανέναν να μας περιμένει. Παράξενο κι ωραίο. Πλυθήκαμε στην τουλούμπα ρίχνοντας ο ένας στον άλλο κουβαδιές παγωμένο νερό και μετά πήγαμε ν' αλλάξουμε. Ήμουν ο πρώτος που βγήκε στη βεράντα και κάθισα σε μια πάνινη πολυθρόνα ν' απολαύσω την ξεκούραση και την υπέροχη αίσθηση καθαριότητας που έχεις μετά από το μπάνιο. Τα σύννεφα πλησίαζαν ολοένα και πιο κοντά, απειλητικά, φέρνοντας μαζί τους τις πρώτες βροντές. Πέρα στο ανοιχτό πέλαγος φωτεινά αυλάκια ένωναν τον ουρανό και τη θάλασσα. Θα γινόταν πανηγύρι απόψε.

Ήρθε να καθίσει κοντά μου φρέσκια και δροσερή.

— Θα 'χουμε καταιγίδα πάλι, σχολίασε κοιτάζοντας τον ουρανό.

— Αυτή τη φορά όμως έχουμε κεραμίδα πάνω από το κεφάλι μας, είπα.

Χαμογέλασε.

— Και την άλλη φορά, που δεν είχαμε, καλά ήταν, είπε και η καρδιά μου σπαρτάρισε.

Ήθελα ν' απλώσω το χέρι μου, να πάρω το δικό της, να το χαϊδέψω... Δεν τόλμησα.

Σχοτείνιαζε, αλλά κανείς μας δεν έκανε κίνηση ν' ανάψει λάμπα. Οι κεραυνοί πάνω από τη θάλασσα ζωγράφιζαν έναν ανεπανάληπτο πίνακα. Αυτό που ερχόταν δεν ήταν απλά μια συνηθισμένη μπόρα. Θα 'ριχνε καλαπόδια όλη νύχτα και βάλε.

Άρχισε να βρέχει και η μυρωδιά της γης μας χτύπησε στα ρουθούνια σαν άρωμα ακριβό. Σε λίγο τα φώτα των καφενείων χάθηκαν πίσω από μια υδάτινη κουρτίνα. Γύρω-γύρω το νερό και στη μέση εμείς, ταξιδιώτες της νύχτας πάνω σε μια βεράντα.

— Πρόσεξες; γύρισε και μου είπε σε μια στιγμή. Όλο με νερό έχουμε να κάνουμε. Λες και το τραβάμε πάνω μας.

Και φαίνεται ότι κυριολεκτικά αυτό κάναμε, γιατί ξαφνικά ο αέρας δυνάμωσε κι όλη η βροχή άρχισε να 'ρχεται στη βεράντα. Πεταχτήκαμε όρθιοι γελώντας.

— Τι ήθελες και το 'πες! φώναξα.

Τρέξαμε μέσα στο σπίτι κι ανάψαμε στα τυφλά μια λάμπα πετρελαίου. Έξω τα μπουμπουνητά είχαν πλησιάσει πολύ κοντά πια. Μια αστραπή έκανε τη νύχτα μέρα κι αμέσως σχεδόν ο κρότος ενός κεραυνού που πρέπει να 'χε πέσει άβολα κοντά.

Η Λίνα αναπήδησε και κοίταξε γύρω της αλαφιασμένη.

— Όπα! μουρμούρισε. Καθόλου δεν μ' αρέσει αυτό. Καθόλου.

Ούτε σε μένα άρεσε, αλλά έπρεπε να κάνω τον θαρραλέο.

— Μπα, ψηλά στο βουνό πέφτουν, την καθησύχασα. Εδώ σε μας δεν υπάρχει περίπτωση...

— Εγώ το ξέρω, οι κεραυνοί το ξέρουν;

Σαν σε απάντηση μια δεύτερη λάμψη άστραψε κι ένα ακόμα κοντινό βαρελότο.

— Νά, το, είδες; φώναξε. Αυτό στο βουνό έπεσε;

— Θα σταματήσει σε λίγο...

Στράφηκε και με κοίταξε συνοφρυωμένη.

— Κοίτα να δεις, είπε. Αν νομίζεις ότι θα κοιμηθώ εγώ μόνη μου μια τέτοια νύχτα, είσαι πολύ γελασμένος.

Κοκάλωσα. Την κοίταζα χωρίς να μπορώ ν' αρθρώσω λέξη. Κατάλαβα καλά ή μου 'παιζαν τα άτιμα τα αυτιά μου κανένα άσχημο παιχνίδι;

— Δεν είναι ώρες για ντροπές, με αποπήρε. Εδώ ποιος

ζει και ποιος πεθαίνει! Αν δεν με πάρεις αγκαλιά, εγώ θα πάθω υστερία.

Σαν μέσα σε όνειρο την αγκάλιασα και την τράβηξα κοντά μου. Χώθηκε στην αγκαλιά μου αναστενάζοντας.

— Σοβαρή κηδεμόνας είμαι κι εγώ! μουρμούρισε.

Αλλά ούτε να γελάσω δεν μπορούσα.

Μπήκαμε έτσι στο δωμάτιο των γονιών μου, ενώ το κοντσέρτο των κεραυνών ήταν στο φόρτε του, βγάλαμε τα ρούχα μας, μένοντας με τα εσώρουχα και ξαπλώσαμε πάνω στα δροσερά σεντόνια. Αμέσως μ' αγκάλιασε και σφίχτηκε κοντά μου. Δεν τολμούσα ούτε ν' ανασάνω. Έβλεπα τις αστραπές, άκουγα τους κεραυνούς, τη βροχή να πέφτει με μανία στα κεραμίδια, ένιωθα το ζεστό γυναικείο κορμί πάνω στο δικό μου και νόμιζα πως ταξίδευα πάνω σ' ένα μαγικό χαλί μέσα στην καταιγίδα.

Της χαϊδεψα την πλάτη κι αναρίγησε.

— Κώστα...

— Ναι;

— Δεν σε πειράζει, ε;... Εννοώ που σου φορτώθηκα...

Ο λαιμός μου ήταν κατάξερος για ν' απαντήσω. Την έσφιξα πιο πολύ, νιώθοντας το μεγάλο στήθος πάνω στο δικό μου, τα μπράτσα της, την κοιλιά της, τα λεία πόδια της, την ανάσα της...

Μου χαϊδεψε το πρόσωπο με τα' ακροδάχτυλά της.

— Θεέ μου, τι όμορφα που είναι! ψιθύρισε.

Της ανταπέδωσα το χάδι. Το πρόσωπό της διαγραφόταν αχνά μέσα στο μισοσκόταδο. Τα μάτια της βελούδινα... Τα δάχτυλά μου άγγιξαν τα χείλη της... Τα φίλησε...

Τα χείλη της... Πάνω στα δικά μου... Πόσο όμορφα ήταν αλήθεια!

Ξύπνησα στη μέση της νύχτας. Η καταιγίδα είχε κοπάσει πια, αλλά η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει σταθερά, μονότονα. Ανασηκώθηκα στον αγκώνα μου και την είδα ξαπλωμένη δίπλα μου, με τα μπράτσα πάνω από το κεφάλι, σαν τα μικρά παιδιά, τα μεγάλα στήθη να γυαλίζουν από τον ιδρώτα, η ίσια κοιλιά η πυκνή ήβη, τα θεσπέσια πόδια... Άπλωσα το χέρι μου και το έσυρα πάνω στο κορμί της σαν για να βεβαιωθώ πως δεν ήταν όνειρο. Χαμογέλασε στον ύπνο της και μετακινήθηκε ελαφρά.

Συνέχισα να τη χαϊδεύω, εξερευνώντας την κάθε λεπτομέρεια του αγαπημένου κορμιού, αποτυπώνοντας τη γεωγραφία του στη μνήμη μου για πάντα. Άνοιξε τα μάτια της και με κοίταξε αλαφιασμένη, σαν να μην ήξερε πού βρισκόταν.

— Εγώ είμαι, ψιθύρισα, Κοιμήσου...

Χαμογέλασε.

— Εσύ δεν κοιμάσαι;

— Κοιμάμαι.

Άπλωσε το χέρι της και μου χαϊδέψε το πρόσωπο.

— Αχ, τι μπλέξιμο! ψιθύρισε. Τι μπλέξιμο!

Με τράβηξε κοντά της και μ' αγκάλιασε σφιχτά.

— Και να σκεφτείς ότι μ' άφησαν να σε προσέχω! είπε.

Τη φίλησα κι ανταποκριθήκε με θερμότητα. Μ' έσφιξε κοντά της.

— Βρέχει; ρώτησε.

— Βρέχει.

Με κοίταξε και μια φλογίτσα έπαιζε στην άκρη των ματιών της.

— Πάμε έξω;

— Στη βροχή;

— Ναι, έλα.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, έτσι ολόγυμνη όπως ήταν, και με τράβηξε από το χέρι.

Βγήκαμε έξω στο σκοτάδι και πήγαμε να σταθούμε κάτω από το νερό του ουρανού.

Η Λίνα γέλασε και μ' αγκάλιασε.

— Το νερό είναι η μοίρα μας, είπε. Δεν στα 'λεγα; Η μοίρα μας, το κισμέτ!

Με τράβηξε πάνω της και με κράτησε έτσι σφιχτά. Φιληθήκαμε και ξανά και ξανά....

Το νερό έτρεχε πάνω στα ξαναμμένα κορμιά μας εξαγνίζοντας την παράταιρη ένωση ενός δεκαπεντάχρονου αγοριού που ήθελε να είναι ήρωας του παραμυθιού και μιας μεστωμένης γυναίκας που δεν είχε ξεχάσει να ονειρεύεται.

Το Τέλος του Ταρζάν

Η μέρα ξημέρωσε γκριζα και βροχερή. Ο άνεμος είχε πέσει, αλλά ο παφλασμός των κυμάτων που έσκαγαν στην παραλία έφθανε μέχρι το σπίτι. Σίγουρα οι καλυβιώτες, έχοντας περάσει μια αλησμόνητη νύχτα, τώρα θα μετρούσαν με αγωνία τα μέτρα που τους χώριζαν από το νερό.

Βρισκόμασταν ακόμα στο κρεβάτι, πιασμένοι από το χέρι, σιωπηλοί, ο καθένας βυθισμένος στις δικές του μυστικές σκέψεις, με το βλέμμα να ταξιδεύει πέρα από το ανοιχτό παράθυρο, σε κόσμους αλλιώτικους, πιο όμορφους, πιο γαλήνιους και κυρίως πιο δίκαιους.

Δεν τολμούσα να μιλήσω από φόβο μην σπάσω τη μαγεία της νύχτας που πέρασε, μην καταστρέψω την εύθραυστη ισορροπία που μας κρατούσε ακόμα μαζί, τόσο κοντά. Καταλάβαινα πως υπήρχαν πράγματα που έπρεπε να ειπωθούν, αλλά έτρεμα την ώρα που θα γινόταν αυτό. Προσπαθούσα να διαβάσω το μυαλό της αγαπημένης μου, να μπω στο πετσί της, να κατανοήσω και ν' αποκρυπτογραφήσω αυτό που ένιωθε τη στιγμή εκείνη, όμως μου έλειπε κάτι που τόσο συχνά χλεύαζα όταν προέκυπτε –σαν επιχείρημα μειωτικό της γνώμης μου– στις συζητήσεις με τους μεγάλους: η πείρα. Δεν τους ήξερα ακόμη τους ανθρώπους, πόσο μάλλον τις γυναίκες. Δεν καταλάβαινα τις διαδικασίες της σκέψης τους, των αντιδράσεών τους. Εδώ καλά-καλά δεν καταλάβαινα τον εαυτό μου...

Ένωθα ωστόσο τον προβληματισμό της. Η σιωπή της δεν ήταν αμήχανη, σαν τη δική μου, ήταν βαριά, πηχτή, κοβόταν με το μαχαίρι. Αυτό που έγινε, αυτό που γινόταν, θα πρέπει να της είχε δημιουργήσει μεγάλη αναστάτωση. Την άφησαν να προσέχει ένα παιδί κι εκείνη...

Σαν να ένωσε τις σκέψεις μου στράφηκε και με κοίταξε. Το πρόσωπό της στο γκριζο φως της μέρας φαινόταν χλωμό, τα μάτια της κομμένα. Δυο λεπτές ρυτίδες χάραζαν οριζόντια το μέτωπό της. Έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει.

— Τι; ψιθύρισε.

Ξαφνικά όλη η ευθύνη των λόγων που έπρεπε να ειπωθούν έπεσε πάνω μου και με σύνθλιψε. Τρόμαξα από το βάρος της ευθύνης και προσπάθησα να βρω μια έξοδο διαφυγής, αλλά δεν τα κατάφερα. Δεν υπήρχε χρόνος. Ο Τζώννυ Βαϊσμίλλερ θα 'λεγε: "Me Tarzan, you Jane" και θα ξεμπερδευε, εδώ όμως δεν ήταν ζούγκλα, ούτε η κατάσταση τόσο απλή.

— Πώς είναι το βαφτιστικό σου; άκουσα τον εαυτό μου να ρωτάει. Πάντα σε ήξερα σαν «Λίνα», αλλά ποτέ δεν έμαθα το αληθινό σου όνομα.

Με κοίταξε κατάπληκτη και μετά έβαλε τα γέλια.

— Κοίτα να δεις τι πήγε και βρήκε!..., είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της. Πώς σου ήρθε;

— Θέλω να ξέρω.

— Ελένη, είπε χαμογελώντας. Δεν ξέρω πού πήγαν και βρήκαν το Λίνα... Ένα απ' αυτά τα ηλίθια υποκοριστικά που φορτώνουν οι γονείς στα παιδιά τους.

— Είναι όμορφο όνομα.

Σήκωσε τους ώμους της.

— Θα μπορούσα να λέγομαι Σωτηρία, Ευλαμπία ή Σταματία, είπε. Τι σημασία έχει;

— Χαίρομαι που δεν λέγεσαι Ευλαμπία.

Με κοίταξε, γέλασε και μου 'σφιξε το χέρι.

— Όπως και να λέγομαι θάλασσα τα έχω κάνει, είπε χαμηλόφωνα.

— Επειδή... βρεθήκαμε μαζί;

Το βλέμμα της είχε μια λύπη που μου ξέσχισε την καρδιά.

— Λίγο είναι;

Κούνησα το κεφάλι μου και πήρα το χέρι της μέσα στα δικά μου.

— Όχι, δεν είναι λίγο, είπα. Πολύ είναι. Πάρα πολύ... Όμως, αυτό είναι κάτι που έγινε... Κάτι πολύ σπουδαίο, όσο κι αν θέλουμε να μην το παραδεχτούμε. Κισμέτ... Θυμάσαι; Εσύ το είπες. Ήταν να γίνει... Δεν το προκάλεσε κανείς. Κανείς δεν είναι υπεύθυνος παρά μόνο απέναντι στον εαυτό του.

— Μα γι' αυτό ακριβώς πρόκειται, δεν καταλαβαίνεις; φώναξε. Με τον εαυτό μου τα 'χω. Μ' αυτόν θυμώνω κι απελπίζομαι.

— Άλλο τόσο θα πρέπει τότε να θυμώνω κι εγώ με τον δικό μου εαυτό, είπα μαλακά.

Με κοίταξε, κάτι πήγε να πει, αλλά τη σταμάτησα.

— Και μην μου τολμήσεις να μου πεις ότι εγώ είμαι λιγότερο υπεύθυνος από σένα λόγω ηλικίας γιατί θα γίνω έξαλλος. Το ότι είσαι μεγαλύτερή μου σημαίνει μόνο ότι έχεις ζήσει κάμποσα χρόνια παραπάνω και τίποτ' άλλο. Το μερίδιο της ευθύνης παραμένει το ίδιο και για τους δυο. Όμως δεν είναι εκεί το πρόβλημα.

Εξακολούθησε να με κοιτάζει πολύ προσεκτικά.

— Τότε πού είναι; ρώτησε.

Ξεροκατάπια. Τα δύσκολα έρχονταν.

— Το πρόβλημα είναι, αν, βγάζοντας τα της ευθύνης έξω, μετάνιωσες για ότι έγινε, είπα.

Με κοίταξε για λίγο, χαμήλωσε τα μάτια της σαν να σκεφτόταν και μετά με ξανακοίταξε με σταθερό βλέμμα.

— Αυτό δεν έχει καμιά σημασία αυτή τη στιγμή, είπε. Και καλό θα ήταν να το καταλάβεις κι εσύ.

— Δεν μου απάντησες όμως...

Δίστασε για μερικές στιγμές.

— Όχι, είπε. Δεν το μετάνιωσα. Κι ακριβώς αυτό είναι που μ' ανησυχεί. Που δεν αναγνωρίζω τον εαυτό μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα.

— Θα σε διευκόλυνε αν ξεχνούσα τα πάντα αυτή τη στιγμή; ρώτησα. Αν έσβηνα τη χθεσινή νύχτα από τη μνήμη μου για πάντα; Αν σου υποσχόμουν πως ποτέ, μα ποτέ, με κανέναν τρόπο δεν θα σου το θυμίσω;

Με κοίταξε ξαφνιασμένη. Μετά χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε μερικές φορές.

— Είναι σίγουρο ότι είσαι μόνο δεκαπέντε χρονών; έκανε.

— Κι εγώ αναρωτιέμαι ώρες-ώρες... Αλλά δεν μου απάντησες.

Στράφηκε προς το παράθυρο.

— Ναι, είπε. Θα με διευκόλυνε πολύ... αλλά...

— Αλλά;

Στράφηκε πάλι προς το μέρος μου.

— Αλλά δεν είμαι σίγουρη αν το θέλω αυτή τη στιγμή, είπε. Κατάλαβες τώρα γιατί είναι πρόβλημα;

Την αγκάλιασα και σφίχτηκε κοντά μου.

— Μη φοβάσαι, ψιθύρισα φιλώντας τα μαλλιά της. Μη φοβάσαι κι όλα θα παν καλά, θα δεις.

Αναστέναξε.

— Σήμερα έρχεται ο επίσημος επιτηρητής, είπε.

Η κυρία Καίτη!

— Οπότε και να θέλουμε να ξεφύγουμε απ' τον σωστό δρόμο, δεν θα μπορούμε! γέλασα.

Γέλασε και μου 'δωσε μια τσιμπιά στο μπράτσο.

— Άθλιε!

Τη φίλησα και ανταποκρίθηκε. Μείναμε αγκαλιασμένοι ώρα πολλή, χωρίς να μιλάμε.

— Πρέπει να σηκωθούμε, ψιθύρισε σε μια στιγμή. Αν έρθει κανείς...

— Ακόμα λίγο...

Ανασηκώθηκε και με κοίταξε χαμογελώντας.

— Έχεις ιδέα σε τι κατάσταση βρισκόμαστε; είπε. Τα κορμιά μας είναι γεμάτα «εκδορές και εκχυμώσεις» που θα 'λεγαν κι οι ιατροδικαστές.

Είχε δίκιο. Μελανιές στον λαιμό, στους ώμους στο στήθος... Τινάχτηκα πάνω αλαφιασμένος.

— Ωχ!

— Σκέφτεσαι τι θέαμα θα παρουσιάσουμε στην κυρία Καίτη;

— Να φορέσουμε πουλόβερ, πρότεινα κουτά.

Γέλασε και μου 'δωσε ένα μπατσάκι στο μάγουλο.

— Μέσα στο κατακαλόκαιρο; Άσε, θα δω τι μπορεί να γίνει. Ίσως με λίγη πούδρα...

— Θα βάλω εγώ πούδρα! αναφώνησα.

— Ναι, σιγά μην θιγεί ο ανδρισμός σου! γέλασε. Προτιμάς να το διαλαλήσουμε στα κεραμίδια;

Η πούδρα σε συνδυασμό με λίγο ρουζ –αν μιλάμε για ρεζιλίγια!– κάπως διόρθωσε την κατάσταση, αλλά καλού-κακού φροντίσαμε να φορέσουμε πουκάμισα με γιακάδες που έκρυβαν αρκετά τα επίμαχα σημεία.

Περάσαμε το πρωινό στη βεράντα, διαβάζοντας και κουβεντιάζοντας ήσυχα μέχρι το μεσημέρι που φτιάξαμε μια ομελέτα να φάμε μαζί, για πρώτη φορά μόνοι, εκείνη κι εγώ. Ο καιρός εντωμεταξύ είχε αρχίσει να βελτιώνεται θεαματικά και μέχρι τις τρεις που έφτασε το λεωφορείο της κυρίας Καίτης η θερμοκρασία είχε επιστρέψει στα συνηθισμένα της αφόρητα επίπεδα.

Πήγαμε να την υποδεχτούμε και καθίσαμε μαζί της στου Αραχτού για ένα αναψυκτικό. Πληθωρική όπως πάντα η κυρία Καίτη άρχισε να μιλάει για την πόλη, για γνωστούς και άγνωστους κι έτσι ξεχαστήκαμε για λίγο στη συντροφιά αυτής της γυναίκας του κόσμου. Σε μια στιγμή που η Λίνα πήγε μέσα στο καφενείο για να κοιτάξει μήπως βρει κανέναν δίσκο που ν' ακουγόταν η φίλη της μαμάς έσκυψε προς το μέρος μου συνωμοτικά.

— Δηλαδή, η Αγγλαΐα εμένα με διόρισε δεσμοφύλακα; είπε. Μην πάει και συμβεί τίποτα «ανεπανόρθωτο» και χάσει τον μονάκριβό της;

Κοκκίνισα μέχρι τα νύχια των ποδιών μου, αλλά προσπάθησα να το παίξω άνετος.

— Ε, την ξέρετε τώρα τη μαμά, κυρία Καίτη, είπα. Όλο κινδύνους βλέπει.

Η κυρία Καίτη χαμογέλασε, ρίχνοντας συγχρόνως μια σημαδιακή ματιά προς το εσωτερικό του καφενείου.

— Εδώ που τα λέμε δικαίως ανησυχεί, σχολίασε. Γιατί αν μια τέτοια κοπελάρα δεν είναι κίνδυνος-θάνατος, τότε δεν ξέρω τι είναι.

Και να 'ξερε πόσο δίκιο είχε!

Το βράδυ φάγαμε οι τρεις μας στο καφενείο και μετά γυρίσαμε να καθίσουμε λίγο στη βεράντα μέχρι να 'ρθει η ώρα για ύπνο.

— Αν εσείς η νεολαία έχετε κέφι για καμιά βόλτα, πηγαίνετε στο καλό, με την ευχή μου, είπε. Εγώ είμαι κουρασμένη και λέω να πέσω νωρίς.

— Πού να πάμε, στα νάϊτ-κλαμπ του Αιγιαλού; γέλασε η Λίνα.

— Από μένα πάντως έχετε το ελεύθερο, χαμογέλασε η κυρία Καίτη και σηκώθηκε.

Η Λίνα, που είχε τη μύγα, βιάστηκε να τη μιμηθεί.

— Κι εγώ λέω να πέσω, είπε. Είμαι πτώμα.

Κι έτσι έμεινα ολομόναχος στα στρωσίδια της βεράντας με τ' αστέρια συντροφιά.

Άκουσα τις γυναίκες ν' ανταλλάσσουν μερικές κουβέντες στο εσωτερικό και μετά καληνυχτίστηκαν, οι λάμπες έσβησαν και μια ησυχία έγκυος απλώθηκε παντού.

Η κυρία Καίτη είχε πάρει το δωμάτιο των γονιών μου ενώ η Λίνα επέστρεψε, μετά τη σύντομη χθεσινή διακοπή, στο δικό της, στο χωλ. Είχαμε κανονίσει την επομένη το πρωί να φύγουμε για μια μεγάλη «εξερεύνηση» πέρα από τα λιμανάκια του Κάστρου, όπου δεν είχα πάει ποτέ. Η ιδέα ότι θα βρισκόμασταν και πάλι μαζί ολόκληρη την ημέρα μ' έκανε να νιώθω ελαφρύς σαν το φτερό. Ίσως —πού ξέρεις;— τα πράγματα να 'παιρναν μια καλύτερη τροπή. Καλύτερη όμως για ποιον;

Η θάλασσα είχε ηρεμήσει πια και τα' αστέρια τρεμολαμπίριζαν σ' έναν κατακάθαρο ουρανό. Σε κάποιο απ' αυτά βρισκόταν η νεράιδα μου, έτσι δεν μου 'λεγε όταν μ' έβαζε να κοιμηθώ η παραμάννα μου; Μια νεράιδα που με φρόντιζε

και με πρόσεχε στις κακοτοπιές. Να 'ταν άραγε ξυπνή αυτή την ώρα;

Κι αν η χθεσινή βραδιά ήταν η τελευταία μας; Αν η Ελένη –Ελένη! Τι όμορφο όνομα!– αποφάσιζε να τελειώσουν όλα εδώ; Αν αποφάσιζε, όπως ήταν το πιθανότερο, πως όλα αυτά ήταν λάθος κι όχι κισμέτ, ριζικό δυο ανθρώπων φτιαγμένων ο ένας για τον άλλο; Πώς θα άντεχα τη μοναξιά μου πάλι, τώρα που ήξερα πώς ήταν μαζί της;

Ένωσα το ζεστό της κορμί δίπλα μου, τα μπράτσα της να μ' αγκαλιάζουν και νόμισα πως είχα παραισθήσεις.

— Κοιμάσαι; ψιθύρισε.

Την αγκάλιασα και την τράβηξα κοντά μου.

— Γλυκιά μου!

Φιληθήκαμε σαν να 'ταν η πρώτη φορά. Κάθε φορά ήταν η πρώτη φορά.

— Πλάνταζα εκεί μέσα, δικαιολογήθηκε.

— Κι εγώ...

— Κι αν ξυπνήσει;

— Δεν θα ξυπνήσει.

Αγκαλιαστήκαμε πιο σφιχτά.

* * *

Το τοπίο πέρα από το Κάστρο ξετυλιγόταν μπροστά μας διαφορετικό από κείνα που ξέραμε. Η παραλία ήταν στρωμένη με στρογγυλά χαλίκια και η γύρω περιοχή σκεπασμένη με χαμηλούς θάμνους και λίγα αναιμικά δέντρα αραιά σπαρμένα στο βάθος, όπου τα καλλιεργημένα χωράφια.

Ωστόσο, μισή ώρα δρόμο αργότερα η κατάσταση άλλαξε. Την πεδιάδα διαδέχτηκαν χαμηλοί λόφοι που ανέβαιναν

κατάφυτοι ως το βουνό. Τα πεύκα έφταναν σχεδόν ως το κύμα και η θάλασσα αποκτούσε και πάλι αμμουδερό βυθό.

Πέσαμε στο νερό να δροσιστούμε και μετά ξαπλώσαμε στη σκιά ενός πεύκου δίπλα-δίπλα.

— Έχεις φίλη; με ρώτησε ξαφνικά. Εννοώ στην πόλη...

Και δεν εννοούσε φίλη-φίλη.

— Όχι, είπα χωρίς να διστάσω.

Γύρισε μπρούμυτα και με κοίταξε χαμογελώντας.

— Αν είχες θα μου το 'λεγες;

— Δεν θέλω να σου λέω ψέματα. Ναι, θα στο 'λεγα.

Δίστασα για μια στιγμή.

— Κι εσύ;

Το βλέμμα της έπαιξε. Κοίταξε αλλού.

— Ναι, είπε.

Και η γη με κατάπιε.

Έπεσε μια απ' αυτές τις σιωπές. Την έσπασε πρώτη.

— Καταλαβαίνεις τώρα; είπε. Εννοώ για χθες... Δεν ήταν μόνο οι τύψεις για τους γονείς σου...

Προσπαθούσε να μου πει κάτι που χθες δεν μπορούσα να καταλάβω κι εκείνη αδυνατούσε να ξεστομίσει. Έσφιξα τα δόντια μου.

— Καταλαβαίνω, είπα.

Πήρε ένα ξυλαράκι και το 'παιξε στα δάχτυλά της. Στο τέλος το 'σπασε.

— Γι' αυτό σου λέω...

Δεν μίλησα. Έκλεισα τα μάτια και είδα καταρράχτες και καταιγίδες και κορμιά αγκαλιασμένα. Μ' έπνιξε ένα κύμα συγκίνησης, αλλά κρατήθηκα.

Την άκουσα να σηκώνεται και τα βήματά της ν' απομακρύνονται προς τη θάλασσα.

Καταλάβαινα. Το είχα υποσχεθεί να καταλάβω. Δεν είχα υποσχεθεί όμως να μην πονέσω.

Όταν άνοιξα τα μάτια εκείνη κολυμπούσε ήδη στ' ανοιχτά.

Σηκώθηκα, πήρα το τόξο, τα βέλη και περπάτησα μέσα στον πευκώνα ως εκεί που δεν μπορούσε να με δει από τη θάλασσα.

Έβαλα ένα βέλος στη χορδή και το 'στειλα να καρφωθεί πάνω στον κορμό ενός γέρικου πεύκου. Μετά ένα δεύτερο, ένα τρίτο, ένα τέταρτο, μέχρι που η φαρέτρα άδειασε εντελώς. Τότε έπιασα το τόξο με τα δυο μου χέρια κι άρχισα να χτυπάω τα δέντρα γύρω μου σαν να ήταν άγριοι κανίβαλοι, μέχρι που το 'κανα κομμάτια. Τα μάτια μου έτρεχαν ποτάμι και δεν ξέρω ακόμα και σήμερα τι έκλαιγα, το τέλος της εποχής των παραμυθιών ή την απώλεια της πρώτης κοπέλας που είχα αγαπήσει;

Όταν γύρισα στην παραλία τη βρήκα να με περιμένει. Με κοίταξε προσεχτικά, αλλά δεν είπε τίποτα. Προσπάθησα να είμαι φυσιολογικός, όμως αυτό ήταν πολύ πιο δύσκολο απ' όσο φανταζόμουν. Κάθισα πάνω στις πευκοβελόνες και βάλθηκα ν' αγναντεύω το πέλαγος χωρίς να το βλέπω.

— Θέλεις να γυρίσουμε;

Η φωνή της μ' έβγαλε απότομα από τον λήθαργο.

— Όπως θέλεις.

Δίστασε.

— Είναι ακόμα νωρίς...

Σηκώθηκα.

— Ωραία... Τότε θα σε πάω κάπου που θα σου αρέσει.

Περπατήσαμε μέσα στα δέντρα και βγήκαμε στον δρόμο που ανέβαινε στο Δασοβούνι.

— Πού πάμε; ρώτησε.

— Θα δεις...

Σε λίγο ακούσαμε τη μηχανή ενός φορτηγού που ανέβαινε ασθμαίνοντας. Ο Στέργιος σταμάτησε μπροστά μας κι έσκυψε έξω από το παράθυρό του.

— Τι έγινε, μεγάλε; Για πού το βάλαμε;

— Για το Δασοβούνι έλεγα...

— Σάλτα πάνω...

Ανεβήκαμε δίπλα του, έκανα τις συστάσεις και ξεκινήσαμε.

— Πάμε για μπεκάτσες, ρε δικέ μου; γέλασε ο Στέργιος.

— Για ό,τι βρούμε, απάντησα. Για ό,τι βρούμε. Μπεκάτσες, αρκούδες, λύκους, ελέφαντες... Όλα παίζουν.

Ο Στέργιος γέλασε.

— Αυτός είσαι!

Μας άφησε στο γνωστό σημείο κι από κει πήραμε το μονοπάτι που ήξερα και σε λίγο βρισκόμασταν στο καλύβι του κυρ-Μήτσου, του δασοφύλακα, που έκανε χαρές να με ξαναδεί.

— Ο Ταρζάνης απ' τον Αιγιαλό! φώναξε. Χρόνια και ζαμάνια! Καλωσορίστε, καλωσορίστε.

— Από 'δώ η Ελένη.

— Χαίρομαι πολύ, τη χαιρέτησε με αβρότητα ο βασιλικός Δασοφύλακας. Εμένα που με βλέπετε, κορίτσι μου, δεν ξέρω αν σου έχει πει ο φίλος μου από 'δώ, τυγχάνω φύλακας του Βασιλέως.

Και χωρίς να περιμένει απάντηση στράφηκε προς το μέρος μου.

— Το «εργαλείο» δεν βλέπω, παρατήρησε.

Το «εργαλείο» ήταν φυσικά το τόξο.

— Μιας και δεν θα χρειαστεί εδώ πάνω, κυρ-Μήτσο, είπα να το αφήσω για σήμερα, απάντησα.

Με την άκρη του ματιού μου έπιασα τη Λίνα να με κοιτάζει παράξενα.

Ο κυρ-Μήτσος μας ζάλισε το κεφάλι καλά-καλά με την πολυλογία του και μετά μας έδωσε την ευχή του και μας ξαπόστειλε στη λιμνούλα όπου έρχονταν τα ζαρκάδια για νερό. Περπατήσαμε ανάμεσα στις οξιές και τις καστανιές και τέλος είδαμε την πανέμορφη πηγή να ξεπροβάλει μπροστά μας. Πήρα τη Λίνα από το χέρι και κρυφτήκαμε πίσω από κάτι θάμνους.

Δεν χρειάστηκε να περιμένουμε πολύ. Σε λίγο ένα αρσενικό ζαρκάδι ξεπρόβαλε από την αντίπερα όχθη και προχώρησε επιβλητικά προς το νερό. Εκεί στάθηκε, σήκωσε τη μουςούδα του στον αέρα, εξέτασε τη γύρω περιοχή και μετά στράφηκε σαν να 'κανε νόημα σ' ένα πανέμορφο θηλυκό που περίμενε πιο πέρα. Η ζαρκαδίνα πλησίασε κι άρχισε να πίνει ενώ ο σύντροφός της φυλούσε σκοπιά. Μόνο όταν τελείωσε εκείνη ήπιε αυτός.

— Πανέμορφα είναι! ψιθύρισε η Λίνα στο αυτί μου.

— Ναι. Και ξέρεις, ζευγαρώνουν μόνο μια φορά. Αν ένα από τα δυο τους πεθάνει το άλλο δεν ξαναβρίσκει σύντροφο.

Με κοίταξε σκεφτική, αλλά δεν είπε τίποτα.

Καθίσαμε μέχρι να φύγουν τα ζαρκάδια και μετά πήραμε τον δρόμο του λατομείου. Ο Στέργιος είχε φορτώσει και φύγει, αλλά μας κατέβασε ο Βασίλης. Σ' όλη τη διαδρομή η Λίνα δεν έβγαλε μιλιά.

Μόνο όταν κατεβήκαμε μπροστά στο καφενείο του Αραχτού στράφηκε και μ' έπιασε από το μπράτσο.

— Ό,τι και να γίνει, είπε. Θα σε κουβαλάω μαζί μου.

Μέσα από τα θολωμένα μάτια μου κατάφερα να δω πως και τα δικά της, τα πανέμορφα, είχαν υγρανθεί.

**Δεν χρειάζεται το τέλος
να είναι πάντα θλιβερό**

Είχα μόνο δυο ώρες στη διάθεσή μου να εκκενώσω την ιεραποστολή πριν φτάσουν ως εκεί οι ορδές των αφιονισμένων Σίμπας, ίσως και λιγότερο. Το πρόβλημα ήταν πώς θα μετακινούσα όλους αυτούς τους ανθρώπους –καμιά εικοσαριά κατά πως με είχαν πληροφορήσει– με τα ανεπαρκή μέσα που διαθέταμε. Με το καμιόνι που χάσαμε στη Νγκόμα από νάρκη, δυο τζηπ, ήδη κατειλημμένα από μας, κι ένα Land Rover που πήγαινε δεν πήγαινε, πώς διάολο θα τα 'φερνα βόλτα; Μόνη ελπίδα να βρίσκαμε κανένα όχημα στην ιεραποστολή.

Φτάνοντας στην κορυφή του λόφου μπόρεσα να δω με τα κιάλια τη φάλαγγα των ανταρτών να βρίσκεται πολύ πιο κοντά απ' όσο φανταζόμουν. Έπρεπε να κάνουμε γρήγορα.

Ο père Henri, επικεφαλής της ιεραποστολής, μου υποσχέθηκε να κάνει τ' αδύνατα δυνατά, αλλά υπήρχαν άρρωστοι στο μικρό νοσοκομείο και η μετακίνησή τους ίσως παρουσίαζε προβλήματα.

— On n'a pas le choix, mon père, του εξήγησα. Les Simbas sont sur nos troussees. Il faut se dépêcher.

— Je ferais de mon mieux, mon lieutenant.

Ο Γκωτιέ ήρθε να μου πει ότι βρέθηκαν δυο Land Rover σε υποφερτή κατάσταση κι αυτό ήταν το πρώτο καλό νέο που άκουγα εδώ και μέρες. Έβαλα δυο παρατηρητές να

παρακολουθούν την πρόοδο της φάλαγγας κάτω στην κοιλάδα κι έτρεξα στο νοσοκομείο να δω σε τι κατάσταση βρίσκονταν οι άρρωστοι. Στην πόρτα ένας από τους παρατηρητές μου φώναξε ότι, με τον ρυθμό που προχωρούσαν, οι Σίμπας θα βρίσκονταν εδώ σε λιγότερο από τρία τέταρτα.

— Commencez à évacuer les civils immédiatement, φώναξα. Tout le monde sur les véhicules. Piégez les bâtiments. Allez, bouger, bon Dieu!

Και όρμησα μέσα στο κτίριο παραζαλισμένος.

Στο θάλαμο μισή ντουζίνα ιθαγενείς άρρωστοι και μια Ευρωπαία με λευκή μπλούζα, γιατρός μάλλον, που έτρεχε από 'δώ κι από κει να βοηθήσει.

— Docteur, faites vite s'il vous plait, on n'a pas de temps à perdre... Dites-moi...

Εκείνη τη στιγμή στράφηκε προς το μέρος μου και η φράση μου κόπηκε στη μέση. Το πρόσωπο αυτό, τα μάτια... τα χείλη... Θεέ μου!

— Trois d'entre eux doivent être transporter..., ξεκίνησε να λέει και σταμάτησε παραξενεμένη βλέποντας την έκφρασή μου.

Απ' όλες τις γυναίκες του κόσμου, έπρεπε να συναντήσω αυτήν, εδώ, στα βάθη του Κογκό!

— Λίνα!...

Η γυναίκα κοκάλωσε. Με κοίταξε..., προσπάθησε να βάλει ένα όνομα στον άνθρωπο με τη βρώμικη στολή και το όπλο στο χέρι... δεν τα κατάφερε.

— Με γνωρίζετε;

Ο Γκωτιέ μπήκε τη στιγμή εκείνη μαζί με άλλους δυο κουβαλώντας φορεία.

— On bouge qui, mon lieutenant?

Η Λίνα μου έριξε μια τελευταία απορημένη ματιά και μετά οδήγησε τους άνδρες μου στους αρρώστους.

Στο προαύλιο τα οχήματα είχαν ανάψει τις μηχανές τους.

Μια οβίδα όλμου έσκασε στη βάση της πλαγιάς. Αμέσως μετά μια δεύτερη, λίγο πιο πάνω.

Έτρεξα έξω και είδα τα φορτηγά των Σίμπας να 'χουν σταματήσει σε μικρή απόσταση από τον λόφο. Ήταν φανερό ότι είχαν πρόθεση να βομβαρδίσουν πρώτα την περιοχή με όλμους, για περισσότερη σιγουριά, και μετά να επιτεθούν.

Οι άνδρες μου έριξαν μερικές ριπές προς το μπουλούκι, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, γιατί βρίσκονταν πολύ μακριά για να κάνουν τα FAL ζημιά.

— Tout le monde à bord! φώναξα. On fiche le camp! Tout de suite!

Έτρεξα στο νοσοκομείο τη στιγμή που έβγαινε η Λίνα. Την άρπαξα από το χέρι και την τράβηξα στο τζηπ μου. Ξεκινήσαμε ενώ οι όλμοι έπεφταν ανησυχητικά κοντά τώρα. Για τα επόμενα είκοσι λεπτά τα οχήματα χοροπηδούσαν πάνω στο ανώμαλο έδαφος της άγριας Αφρικάνικης φύσης, μέχρι που βγήκαμε στον χωματόδρομο για την Καμίνα και βρεθήκαμε έτσι σε σχετική ασφάλεια.

Γύρισα και την κοίταξα.

— Έλληνας; μου χαμογέλασε.

— Ναι.

— Και πώς βρεθήκατε εδώ πέρα;

— Είναι ολόκληρη ιστορία, αναστέναξα ανάβοντας τσιγάρο. Ξεκίνησε ένα καλοκαίρι σε μια παραλία της πατρίδας, όταν ένα παιδί έπαιζε τον Ταρζάν στη Ζούγκλα των Δεινοσαύρων.

Κοκάλωσε. Μια έκφραση απέραντης έκπληξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Η παραλία... λεγόταν...;

— Αιγιαλός.

Τα μάτια της έγιναν πελώρια.

— Κώστα;

Κοίταξα αλλού, γιατί δεν γίνεται ένας σκληροτράχηλος μισθοφόρος να δακρύζει επειδή συνάντησε την κοπέλα που αγάπησε, τότε, αιώνες πριν, την εποχή των παραμυθιών, όταν ο κόσμος ήταν νέος.

Ένωσα το χέρι της να σφίγγει το δικό μου.

— Ο καταρράχτης... Η καταιγίδα... Τα ζαρκάδια...

— Τα θυμάσαι ακόμα;

Χαμογέλασε.

— Δεν ήμουν σίγουρη ότι στ' αλήθεια έγιναν όλα αυτά, είπα. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι τα 'φτιαξε το μυαλό μου... Εσύ;

Την κοίταξα.

— Σου είχα πει τότε ότι θα τα ξέχναγα αν μου το ζητούσες, είπα. Δεν μου το ζήτησες όμως.

* * *

Καθισμένοι κάτω από τη σκιά μιας ανθισμένης τζακαράντα, στην Καμίνα, πίνουμε ζεστή μπύρα «*Simba*» και καπνίζουμε κάτι άθλια «*Belga*».

— Τι θα κάνεις τώρα; τη ρώτησα.

Κούνησε το κεφάλι της.

— Τελείωσα εδώ, είπε. Γυρίζω πίσω.

Στράφηκε και με κοίταξε.

— Εσύ;

— Εγώ...

Άπλωσε το χέρι της και μου χαϊδεψε το πρόσωπο.

— Δεν σε αναγνώρισα, ψιθύρισε. Είχα τη μορφή σου μπροστά στα μάτια μου όλον αυτό τον καιρό, αλλά δεν σε αναγνώρισα.

— Η αλήθεια είναι πως έχω τα χάλια μου, δοκίμασα ν' αστειευτώ.

Γέλασε νευρικά.

— Μπα, καλός είσαι, αλλά νά..., δεν... δεν περίμενα να σε ξαναδώ... Και μάλιστα εδώ! Έτσι!... Πού να το φανταστώ!

— Μεγάλωσα και λίγο...

Χαμήλωσε τα μάτια της.

— Αναρωτιέμαι αν ήσουν ποτέ μικρός... Τότε... Ξέρεις... μου 'χε κάνει εντύπωση το φέρσιμό σου... Αδύνατον να σκεφτώ πως είχα απέναντί μου ένα δεκατετράχρονο παιδί...

— Δεκαπεντάχρονο, διόρθωσα.

Γέλασε κι αμέσως σοβαρεύτηκε.

— Θυμάσαι τη μέρα που πήγαμε πέρα από το Κάστρο και μετά στο Δασοβούνι; Την επομένη γύρισα μόνη μου εκεί που κάναμε μπάνιο... Βρήκα το πεύκο όπου είχες καρφώσει τα βέλη σου... και το σπασμένο τόξο...

Την κοίταξα ξαφνιασμένος.

— Δεν το 'ξερα.

— Δεν στο είπα. Ξέρεις τι έκανα; Γύρω από τα βέλη, πάνω στον κορμό χάραξα μια τεράστια καρδιά... Μπορεί ν' ακούγεται γελοίο και μελό... Και δυο αρχικά... Κάπα και Έψιλον.

Κοιταχτήκαμε... Πόσο όμορφη ήταν!

Πετάξα το τσιγάρο κάτω λιώνοντας το με τη μπότα μου και σηκώθηκα.

— Πότε φεύγεις είπες; τη ρώτησα.

Με κοίταξε παραξενεμένη.

— Μεθαύριο... Για τη Στάνλεϋβιλ κι από κει το Σάββατο για Παρίσι.

Κούνησα το κεφάλι μου.

— Τι εποχή έχουν τώρα στο Παρίσι;

Με κοίταξε σαστισμένη.

— Τι θα πει... Χειμώνα...

— Η καλύτερη εποχή, γέλασα. Και κοίτα να δεις που από μια διαβολική σύμπτωση σήμερα τελειώνει η θητεία μου εδώ πέρα. Αναρωτιόμουν προς τα πού να τραβήξω... Και τώρα που το ανάφερεις...

Τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά μου κι όπως τότε, που αποχαιρετιόμασταν έξω από το καφενείο του Αραχτού, ήταν υγρά. Με αγκάλιασε και την έσφιξα πάνω μου.

— Αυτή η μανία σου να έχεις πάντα την τελευταία λέξη!... ψιθύρισε και η φωνή της ήταν αβέβαιη.

Πέντε μέρες αργότερα πίναμε τον καφέ μας στο *Café de Flore*, χαζεύοντας το παρδαλό πλήθος του *Saint-Germain-des-Prés* μέσα από τη τζαμαρία.

— Αλήθεια, μου είπε σε μια στιγμή γελώντας. Τη θυμάσαι την Κατίνα του Βαρότσο;

— Αν θυμάμαι την Κατίνα του Βαρότσο!!!...

Ε, λοιπόν, παντρεύτηκε κείνο τον γαμπρό που προόριζαν για την Αντιγόνη. Ο Αραχτός ορκίστηκε φυσικά να πάρει μια μέρα –προσεχώς– εκδίκηση από τον «ρουφιάνο» τον Βαρότσο που του έκανε τον φίλο.

— Και η Αντιγόνη;

— Α, αυτή το 'σκασε με τον φίλο σου τον Στέργιο, τον φορτηγατζή.

— Κι εμείς;

Με κοίταξε χαμογελώντας κι έγειρε στον ώμο μου.

— Εμείς... Εμείς δεν πάψαμε ποτέ να είμαστε μαζί, ψιθύρισε.

Ποιος είπε ότι το Τέλος στις ιστορίες πρέπει να 'ναι πάντα θλιβερό;

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο «Ταρζάν του Αιγιαλού» άρχισε να γράφεται στην Ύδρα στις 8 Σεπτεμβρίου 1998 και τελείωσε στον ίδιο τόπο στις 9 Ιουλίου 2000. Τελικές διορθώσεις Απρίλιος 2021.

